

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ДАР ОТ ЗЛАТО

Част 1 от „Дар“

Превод от английски: Росен Рашков, 1995

chitanka.info

ГЛАВА I

Ловът най-после бе завършил. След като я преследваше от два месеца — месеци, през които бе изминал над 2000 мили, най-сетне беше открил „жертвата“ си. За първи път, откакто всичко това бе започнало, Джонас Куоръл си позволи да се отпусне. За момент усети удоволствието от успеха си.

Джипът вдигаше прах по изровения черен път и най-сетне достигна брега на езерото. Джонас паркира под сянката на няколко борови дървета и изключи нагорещения двигател. Остана зад волана, заслушан в пукането и съскането на изстиващия мотор. После слезе и бавно тръгна към водата. Седна на брега и няколко минути замислено гледа тъмносините води на езерото Сикуънс. Бе открил, че това място имаше особено въздействие върху него. Малки вълнички браздяха повърхността и отразяваха парещите лъчи на следобедното слънце. По-голяма част от къщите на градчето Сикуънс Спрингс бяха на отсрещния бряг. Оттук се виждаха малките магазинчета, бензиностанцията, позастарелите сгради и бунгалата на туристите. В цялата околност на езерото растяха огромни борови дървета. Те сякаш нарочно скриваха със сянката си градчето от чужди погледи.

Не беше това, което очакваше. Но и сам не знаеше, какво да очаква, след като преди два месеца бе решил да търси Верити Еймс. В най-отдалечения край на езерото се извисяваше помпозна неокласическа сграда. Боядисана в бяло, с многобройни прозорци, тя отразяваше слънчевите лъчи с почти заслепяваща яркост. Явно беше конструирана така, че да впечатлява всеки новодошъл. „Изглежда, че на архитекта е била дадена пълна свобода на действие“ — помисли си с възхищение Джонас.

Курортният комплекс с минералните бани се издигаше величествено и някак трудно се вписваше сред останалите по-стари къщи на Сикуънс Спрингс. Джонас проследи колите, движещи се по криволичещия път към комплекса. Не му трябваше бинокъл, за да определи техните марки. Бяха само няколко: порше, БМВ и мерцедес.

Изтощената от работата през седмицата тълпа прииждаше от отстоящия на петдесетина километра Сан Франциско. Тук посетителите намираха почти всичко необходимо за почивка — кални бани, минерална вода, фитнес център и сауна. След като преминаваха през тази луксозна поредица от инквизиции, те се отправяха към ресторанта на курортния комплекс. По-голям брой гости, които идваха и по-често тук, се насочваха към малък вегетариански ресторант на около сто метра от хотела.

Целта на Джонас днес беше точно ресторантът „Ноу Бул^[1]“. Вече дори имаше и готов план. Разбира се и случайността много му бе помогнала. Верити Еймс притежаваше заведението и бе дала обява в местния вестник, че търси сервитьор, мияч на чинии или просто помощник.

Джонас, който беше безработен през последните години, се бе превърнал в експерт по миенето на чинии. Спокойно можеше да защити докторат в тази област. Оказа се, че е по-лесно да си мияч, отколкото доктор по ренесансова история. Талантът му в тази област едва не го бе погубил преди няколко години. За малко не бе убил човек при един злощастен експеримент. Реши да скъса с историята веднъж завинаги. Оттогава бе измил доста чинии и чаши. Беше станал и отличен сервитьор.

„Аз съм един ренесансов мъж“ — усмихна се Джонас на мислите си. Имаше класическо образование, широка култура, а и богат жизнен опит. Дори и да имаше начин да се върне назад във времето, можеше да е сигурен, че и тогава нямаше да остане без работа.

Пръстите му неволно докоснаха малкото златно кръгче в джоба на дънките му. Това леко докосване до обещата затопляше ръката му, внасяше в душата му нетърпение в очакване на предстоящата среща с жената, на която принадлежеше това украшение.

През тези два месеца Джонас бе открил, че обещата му действа по същия начин, както чаша текила или няколко бутилки бира. Умората и напрежението в него изчезваха, щом докоснеше бижутото. Не за първи път се опитваше да разгадае мистерията, излъчвана от него. Някак си, по необясним начин, го чувстваше и като част от себе си, й като част от Верити Еймс. Импулсът да открие собственичката на обещата бе накарал Джонас да пропътува две хиляди мили от Мексико до Сикуънс Спрингс — малко градче в Северна Калифорния.

Тогава бе видял Верити само за няколко секунди, но и те бяха достатъчни никога да не забрави огнените ѝ къдрици, големите чувствени очи и прекрасното лице. Разстоянието, което бе преодолял, нямаше значение. Чувстваше се готов да отиде и на края на света, за да открие жената, която бе загубила обещата си. Тя не беше успяла да зърне лицето му. Верити тичаше с такава скорост към хотела, че бе преминала покрай него като комета. Все още помнеше ехото от нейните стъпки, затихващо в тъмнината.

За около седмица Джонас бе узнал името ѝ. По стара мексиканска традиция доларът вършеше чудеса. По-трудното бе настъпило след това — когато пътува близо два месеца, за да я открие тук, в Калифорния. През цялото време обещата гореше в джоба му като жив въглен.

Когато бе купил местния вестник с удоволствие беше открил, че имаше обява за работа в ресторанта на Верити. И това ако не беше пръст на съдбата. Да работиш за някого бе най-лесният начин да откриеш всичките му тайни. А бъдещето му зависеше твърде много от онова, което се криеше дълбоко в душата на Верити Еймс.

Джонас стоеше замислен на брега на езерото. Пръстите му продължаваха да изучават малкото златно кръгче. В едно можеше да е напълно сигурен. Работата му щеше да е много по-лесна и по-приятна, отколкото в другите ресторанти и кръчми, в които бе прекарал последните пет години. „Какво по-хубаво от това да имаш за шеф млада и привлекателна жена. Миенето на чинии в «Ноу Бул» може да се превърне от задължение в удоволствие...“

Верити Еймс изпъшка с досада, когато чу настоятелно чукане по входната врата на ресторанта. Остави бутилката зехтин на масата и излезе от кухнята.

— Боже, тези туристи не могат ли да четат! — измърмори, бършейки ръце в престилката си. — Нещо не е наред с американската образователна система.

Въпреки че беше доста ядосана, опита се да изобрази широка усмивка. Ресторантьорският бизнес за кратко време я бе научил, че дори и да няма настроение, трябва да се усмихва. Отключи и откряна вратата.

— Съжалявам, но отваряме довечера в пет и половина. Ако искате да направите резервация, обадете се по телефона. Но ви предупреждавам, че за тази вечер няма свободни места. Най-добре след девет часа...

— Моля ви, не съм дошъл да обядвам — чу приятен, леко възмутен глас. — Казвам се Джонас Куоръл и идвам да работя тук.

Верити вече съжаляваше, че не бе погледнала първо през прозореца.

Пред нея стоеше висок, слаб мъж с гарваново черна коса. Широките му рамене бяха покрити с доста износена светлосиня дънкова риза. Ръкавите ѝ бяха навити до лактите и разкриваха жилестите ръце. Носеше дънки, които съперничеха по износване с ризата. Бяха опасани със стар колан, който сякаш бе премазан на няколко места от тежкотоварен камион. Ниските му кожени ботуши бяха ужасно ожулени.

Но не облеклото беше най-смуцаващо в този мъж. Лицето му бе изпито и покрито със ситни бръчици, а черните му вежди бяха почти склучени, сякаш беше сърдит за нещо.

Верити вдигна поглед към очите му и в тях откри злато. Не ново бижутерско злато, а по-скоро древно злато — като от древно съкровище. Като това от пиратските кораби или на флорентинските монети. За първи път в живота си виждаше очи с такъв цвят и остана удивена от скритата сила, която излъчваха. В тях имаше духове, сенки и фантоми. Изведнъж осъзна, че стои пред напълно непознат мъж и го изучава едва ли не с отворена уста.

Той очакваше да чуе отговора ѝ.

— Вижте, много съжалявам, мистър Куоръл, но единствената работа тук е за мияч на съдове и сервитьор. Предполагам, че едва ли се интересувате от това.

Верити понечи да затвори вратата. Джонас мушна бързо крака си зад прага и ѝ попречи.

— Това е точно работата, която търся — той извади от задния си джоб омачкано парче вестник. — Ето. Ресторант „Ноу Бул“ търси спешно мияч на чинии, сервитьор и момче за всичко.

— Помощник за всичко — поправи го Верити, която също се беше навела, за да прочете обявата.

Усмивката на Джонас се разшири.

— Виждате ли. Мога да върша всичко това. Кой друг би се съгласил?

Верити се отдръпна назад и го огледа подозрително. Можеше да се закълне, че мястото му не бе зад мивка, пълна с мръсни чинии. Не знаеше защо е дошъл тук, а и нямаше време да задава допълнителни въпроси. Най-безопасно беше веднага да се отърве от него.

— Вижте, тук нещо не ми харесва. Не изглеждате като човек за такава работа.

— Нека това да си остане мой проблем. Измил съм безброй чинии, защо да не го направя отново.

— Но аз мога да ви предложа само минимална заплата.

— Няма проблеми, ще я компенсирам с бакшиши.

— Търся някой местен човек, който ще остане по-дълго време. През лятото бях наела студенти на работа, но те вече се върнаха в колежа. Затова ще наема някого, който ще остане през зимата и пролетта. Така няма да се окажа в същото положение след един-два месеца.

Джонас прибра вестника обратно в джоба на дънките си.

— Имате честната ми дума, че ще остана най-малко до пролетта.

Верити започна да се изнервя.

— Вижте, мистър Куоръл, не искам да споря повече с вас. Когато дадох обявата, очаквах да назнача местен човек.

— Нима аз нямам същите права като местните хора. Току-що се установих в града и реших да си потърся работа.

— Установихте се или само преминавате?

— Не се безпокойте. Казах ви вече, че ще остана в Сикуънс Спрингс малко по-дълго.

— Вие тъкмо пристигате, нали?

— Не, дойдох преди няколко дни.

— Е, защо тогава не изчакате известно време. Имам чувството, че ще можете да си намерите и по-добра работа. Хрумна ми нещо! Защо не опитате горе във винарната. Сега е сезонът на гроздобера. Ще получите много по-добре заплатена работа.

Очите на Куоръл заблестяха странно. Сякаш златото в тях се разгоря.

— Да, вече проверих там. Но не си падам много по работа на открито.

У Верити бе обзета от паника. Нещо не беше наред с този човек, а и тя вече губеше контрол над ситуацията. Не се страхуваше, но знаеше, че в него е стаена огромна сила, която сега бе прикрита или добре овладяна. Със сигурност друга бе причината, за да търси работа при нея. Но каква? Имаше твърде много интелигентност в тези златисти очи. Този мъж изглеждаше опасен. Още щом го видя усети това интуитивно. Всеки друг досега щеше да се откаже и да си тръгне, а той ловко се справяше с нейните въпроси. Но вероятно имаше начин, по които да го разкара.

— Добре, предполагам, че носите автобиография?

— Автобиография? За да работя като мияч?

„Най-после го хванах“ — помисли си Верити.

— Ами да, разбира се. Нима очаквате да ви наема още от прага на ресторанта. Трябва да знам вашето образование, предишна месторабота, предишни адреси, работодатели, телефонни номера. Ще попълните молба. Навярно ще има и други желаещи. Така че, ще разгледам всички кандидатури заедно.

— Изглежда ми, че ще отнеме доста време — отбеляза Куоръл насмешливо.

— За съжаление е така. Ще отнеме една-две седмици.

— А, така ли? А кой ще ви помага през този уикенд?

— Моля?!

— Много добре ме чухте. Не можете да се справите сама с всичко. След няколко часа това заведение ще е пълно.

— Не се тревожете за мен. Ще се оправя. С шефа на курортния комплекс сме приятели. Аз управлявах техния ресторант, преди да открия собствен. Ще помоля да ми изпратят някого от тяхната кухня.

— Не мога да ви разбера. Защо ще наемате временно някого, когато имате кандидат за постоянна работа?

Верити стисна силно дръжката на вратата.

— Нима вие сте най-добрия, мистър Куоръл? Не знаех, че миячите на съдове са толкова самоуверени.

— Имате думата ми. Измил съм достатъчно чинии и чаши през последните години.

— А нещо друго можете ли да правите? — упорстваше тя, чувствайки, че вече я притискат към ъгъла.

Времето летеше. Ако искаше да отвори навреме, трябваше да се върне в кухнята.

— Да, разбира се. Много съм полезен. Мога да отпушвам тоалетни, да наливам питиета, да разкарвам пияници... Ще видите. Няма да съжалявате.

— Аз продавам само бира и вино. Така че, тук пияни няма. Не знам къде сте работил по-рано, но изглежда, че е по-добре да опитате две преки по-надолу, в кръчмата на Майлт Сандърсън. Той има проблеми с пияни шофьори и фермери.

— Не, предпочитам да работя тук.

— Но защо?

— Ами, да кажем, че имам нужда от промяна на обстановката. Все пак и аз имам амбиции.

— Чудесно, мистър Куоръл. Ще ви пожелаю успех в някой друг ресторант. Не си губете времето да идвате отново тук. Довиждане.

Верити се опита да затвори вратата.

— Ей, чакайте! Не толкова бързо.

Джонас вече беше вътре при нея. Верити инстинктивно отстъпи назад.

— Моля ви, дайте да се разберем. Ресторантът е затворен. Имам много работа, а нямам никакво време. Ако обичате, излезте навън, няма защо да безпокоя полицията.

— Убедил съм се, че когато кандидатствам за дадена работа, трябва да съм упорит. Работодателите винаги се впечатляват от това — Джонас се огледа наоколо. — Извинете, имате ли офис?

— Да, имам, но не виждам каква е връзката...

— Оттук, нали?

Той вече си проправяше път през разхвърляните маси и столове.

— Мистър Куоръл, какво си въобразявате, че правите? Това е частна собственост.

— Нали искахте автобиография. След малко ще ви я напиша.

Джонас влезе в малката кухня, следван от Верити. Премина покрай фризера, газовата печка и мивката, пълна все още с чиниите от обяд.

— Виждате ли? Аз съм необходим. Открехна малката врата, водеща към офиса.

— А, точно както си мислех. Пишеша машина.

Верити гледаше изумена, как той си извади лист хартия и седна зад бюрото ѝ.

— Вие ще пишете автобиография? Тук? В моя офис?

— Да. Ще ви помоля за няколко минути спокойствие, за да успея да се концентрирам. Отдавна не съм писал на машина. А и кой друг би ми искал автобиография, за да мия чинии?

Верити не се помръдна от мястото си. Любопитството ѝ да прочете написаното надделя. Облегна се на стената и се загледа в дългите красиви пръсти на Джонас. Имаше ръце на благородник. Ръце на любовник...

Последната мисъл я накара да се намръщи и тя се обърна към кухнята. Не се чувстваше застрашена, по-скоро бе безпомощна. „Може би този мъж е изстрадал нещо и има нужда от работа, от каквато и да е работа“ — мина ѝ през ума.

Взе бутилката с масло и добави малко на салатата, която бе започнала да приготвя преди появяването на Джонас. Нямахме никакво съмнение, че се нуждаеше от помощ тази вечер. Можеше да помоли Рич или Лора — управителите на курортния комплекс — да изпратят някого, но по-добре щеше да е сама да разреши проблемите си с персонала. До преди седмица нямаше никакви подобни неприятности. При нея работеше Марлен Уебърли — младо местно момиче, което се запозна в ресторанта с някакъв фотограф и само след три месеца реши да се омъжи за него. Верити беше шокирана от това нейно необмислено решение, защото винаги бе смятала, че Марлен е интелигентна и разумна. „Какво ли не прави любовта с нас жените!“

Почти привършваше салатата, когато и пишещата машина в офиса замлъкна. Настъпи тишина — изглежда, че Куоръл четеше написаното. Чуха се още няколко бързи удара по клавишите и след малко той изхвъркна от офиса, за да пъхне „произведението си“ в мазните ѝ ръце.

— Готово, шефе! Докато го четете, ще измия тези чинии. И тогава ще си поговорим пак.

Верити се зачете, отчаяно търсейки нещо, за което да се хване и да го отпрати.

— Години — 37? Не подозирах, че сте на толкова.

— Благодаря. Добре, че косата ми не е побеляла.

Очите ѝ преминаха към следващия ред и тя го погледна невярващо.

— Образование — доктор на историческите науки във „Винсът Колидж“.

— Да, така е. Няма да го използвате срещу мен, предполагам?

— В каква област на историята сте специалист — настоятелно Верити.

— Ренесанса. Експерт съм по военна история: оръжия, бойна стратегия.

Джонас изглеждаше напълно погълнат от миенето на съдове.

— Да, разбира се! Сега ще ми кажете, че притежавате няколко нефтени кладенци в Тексас, че имате спестени няколко милиона, и че миенето на чинии ви е хоби.

— Съжалявам, ако не ми вярвате, но е истина. Обадете се в колежа и проверете. След като завърших, останах да преподавам там няколко години, така че всички ме познават.

Верити се бореше със съмненията си. Очакваше всичко, но преподавател по ренесансова история вече бе прекалено. Спомни си, като дете колко запленена беше от тази кървава, брилянтна, променяща света епоха. Едва сега осъзна, че е била права преди малко, когато бе определила цвета на очите му „като флорентинско злато“.

— Няма защо да се обаждам. Ще се оправя и сама. Кажете ми нещо за Ренесанса?

— Говорите ли италиански?

— Не.

— Е, по-добре щеше да звучи в оригинал, но ще се опитам да го превода.

Джонас замълча, опитвайки се да събере мислите си.

*Моята дама ме наранява със съмненията свои —
всяка въздишка, всеки поглед
е промушване с рапира. Жадувам да я даря с
любовта си,
но първо вярата си тя да ми дари.*

Верити скръсти ръце на гърдите си.

— Какво беше това?

— Груб превод на малко известен поет от тази епоха. Впечатлена ли сте?

Тя не отговори веднага. Чувстваше се още по-объркана. „Мога ли да изхвърля на улицата човек, който знае наизуст ренесансовата любовна поезия?“ Но си спомни, че и известните убийци от петнадесети шестнадесети век също са пишели стихове. Дори това е било нещо като традиция за тогавашните благородници. Еднакво високо се е ценяло умението да твориш поезия и да отправяш смъртоносни удари с рапира.

— Не особено, защото този стих ми е непознат. Чела съм доста ренесансова поезия, но не си спомням тази ваша малка „песничка“.

— Още една причина, да бъдете впечатлена, нали?

— Добре, впечатлена съм, но не съм сигурна, че поезията помага особено в миенето на чинии.

— Мога да ви рецитирам и малко от Макиавели, ако предпочитате. Например, за изкуството да преодолявате страховете си.

— Не, няма нужда. Чела съм достатъчно от него. А както виждате, мога да поема рискове, след като притежавам ресторант и го управлявам успешно.

— Е, това вече ме учудва. Ако не е тайна, защо сте чела точно Макиавели^[2]?

— Баща ми го обожава. Смята, че теориите му за политическо оцеляване са валидни и днес. Затова, когато бях малка, ме накара да прочета няколко негови книги — Верити сведе очи обратно към листа в ръцете си. — Виждам, че сте бил доста дълго в ресторантьорския бизнес. Например, в бара „Зелената вещица“ на Вирджинските острови.

— Да, хубаво местенце — истински капан за туристи.

— След това кръчмата „Пристанищни светлини“ в Таити?

— Интересно място, нямаше много хора с аристократични обноски да ти досаждат.

— Бар „Морски пътник“ в Манила?

— Клиентелата беше предимно от американски моряци. Там научих доста интересни неща. Например, какво да правиш, когато те нападат с нож. Нали ви споменах, че съм много добър при усмиряване на размирници?

— Няма съмнение — каза меко Верити. Постепенно започваше да се успокоява. „Дори и да не е ходил по всички тези места, фантазията му работи добре.“

— Какво ще ми кажете за кръчмата „Хайде да си легнем“?

— Намира се в Хаваи. Нищо особено, още един моряшки вертеп, но с малко по-висока категория от този в Манила. Имаше и доста туристи, най-вече японци.

— Хм, името е доста странно — Верити прочете следващото заведение в списъка и замълча за момент. — Мексико, бар „Ел Торо Рохо“?

— Да, интересно, че там имаше повече американци, отколкото местни. Поети, писатели, решили да прекарат своята почивка, пийейки евтина текила^[3].

— Познати са ми тези хора. Посещавала съм този бар. Само преди два месеца бях в Пуерто Валерта.

Куоръл спря за момент да мие и я погледна учудено.

— Какво търсехте на такова злачно място?

— Търсех баща си — рече разсеяно Верити и смръщи чело. — Надявам се, че в действителност сте работил във всички тези заведения?

Джонас не й отговори.

— И открихте ли го?

Верити поклати отрицателно глава.

— Не, но това не е голям проблем. Татко има навика да изчезва, а после неочаквано да се появява — тя се обърна и тръгна към офиса. — Извинете ме, ще се върна след малко.

Джонас изпусна тигана, който миеше в момента.

— Хей, какво става?

— Само ще позвъня на няколко телефонни номера — устните й се разтегнаха в усмивка. — Продължавайте, нали обичате да миете чинии.

За момент той замълча и продължи да я гледа замислено. Усмивката й го разконцентрираше.

— Добре ли ви разбирам? Готвите се да се обадите в тези барове?

— Да, аз винаги изисквам препоръки за новите си работници. Нима си мислехте, че ще се поколебая да позвъня до Таити, Манила

или Мексико.

Джонас изтри мокрите си ръце.

— Да, защото повечето хора се страхуват да телефонират дори извън щата.

— Е, имам добри новини за вас. И аз доста съм пътувала. Прекарах година и половина в Таити, три месеца в Манила, година в Мексико и още една в Хавай. Сигурно ще ви изненада фактът, че местата, в които сте работил, са ми познати.

Куоръл я погледна този път искрено изненадан.

— Но това не е възможно. Сигурно се шегувате.

— За мое съжаление, е така. Това бе част от детството ми. Баща ми ме водеше на всички места, които смяташе, че трябва да видя.

Верити влезе усмихната в офиса, доволна, че вече имаше известно превъзходство.

— Тези разговори ще ви струват цяло състояние — достигна до нея гласът му.

— Няма проблеми, ако ви наема, ще ви ги удържа от първата заплата.

Седна зад бюрото и започна да набира първият телефонен номер от автобиографията.

„Това сигурно ще се окаже забавно“ — помисли си, чакайки някой да вдигне слушалката отсреща.

След около час имаше отговори на всичките си въпроси и се върна в кухнята.

— Е добре, мистър Джонас Куоръл, наемам ви на работа... и се извинявам, ако съм се държала грубо. Всички, с които разговарях, се изказаха много добре за вас. Може да се разчита на вас. Вие сте трудолюбив, не вземате наркотици, не крадете, не пиете по време на работа. Големият Ал от „Морската сирена“ ви предаде много поздрави и каза, че ще изпрати заплата ви на новия ви адрес. Впрочем, мисля, че е време да преминем на „ти“? Казвам се Верити Еймс.

Тя му подаде ръка.

Нещо различно имаше в очи на Джонас. Предишното любопитно изражение бе заменено от неприкрито задоволство.

— Благодаря ти, Верити — той стисна леко дланта ѝ. — Наистина съм благодарен, че получих тази работа.

— Хайде, да започваме. Щом си свършил със съдовете, започвай да режеш лук, а аз ще разточа тестото.

— Слушам, шефе — усмихна се Джонас. — Има само един проблем за разрешаване.

Верити въздъхна тревожно.

— Какъв е той?

— След като ще получавам минимална заплата, няма да мога да си наема квартира. Тази сутрин напуснах хотела, почти свърших парите...

— Можеш да ползваш бунгалото на баща ми отзад зад ресторанта. Само ще трябва да си го почистиш.

— Ами той?

— Не се тревожи. Не съм чула нищо за него, откакто ме покани да отида в Пуерто Валерта. Не можах да го видя, защото се оказа, че е напуснал града, преди аз да пристигна. Едва ли ще се появи скоро, но дори и да го стори, ще теглите жребий кой да спи на леглото.

— Верити, ти си много великодушна жена.

— Не е точно така — тя отвори хладилника и започна да вади пакетите замразено тесто. — Имам слабост към скитници като теб, които пропиляват живота си и бягат от своя талант.

Джонас рязко вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Обадох се и във „Винсът Колидж“ и говорих с няколко бивши твои колеги. Оказа се, че наистина си преподавал ренесансова история, и при това си бил най-добрият. Дузина забележителни публикации, две книги за древното въоръжение и стратегия. А после изведнъж си се отказал от всичко, без някаква основателна причина. И ти като баща ми обикаляш света.

— Защо? — попита хладно Куоръл. — Какъв е баща ти?

— Професионален скитник като теб. Името Емерсън Еймс говори ли ти нещо?

Джонас ловко отрязва няколко кръгчета лук.

— Да не би това да е същия Еймс, който написа „Съпоставяне“ преди няколко години.

— Същият си е.

— Боже Господи! Още си спомням, че тази книга предизвика истинска сензация. Когато се събрахме през почивката в колежа, почти

всичките ми колеги я държаха в ръцете си. Винаги съм искал да се запозная с Емерсън Еймс. Къде е той сега? Написал ли е нещо друго?

— Да, написа, за съжаление. Татко реши, че вече мисли по-различно от времето, когато излезе „Съпоставяне“. Започна да пише книги, за които винаги бе мечтал.

— И какви са те?

Верити леко се намръщи.

— Уестърни. Можеш ли да повярваш? Мъжът, когото „Ню Йорк Таймс“ обяви за автор на годината. Имаше една статия, в която пишеше: „решително и смело определя и хвърля светлина върху съвременните несигурности и парадокси“. А после този смел гений захвърли всичко, за да обрисова живота на краварите от Тексас.

Джонас я наблюдаваше съсредоточено. После изведнъж избухна в смях. Плътният му глас изпълни кухнята. Очите му грейнаха.

— Мисля... — най-накрая успя да се овладее. — Мисля, че много ще си допаднем с баща ти. Трябва да се запозная с него.

— Имам предчувствие, че ще се срещнете и наистина ще си допаднете.

Джонас се засмя отново и подхвърли ножа във въздуха. Дъхът на Верити замря, гледайки кръговете, които описа острието във въздуха. За миг в главата ѝ нахлуха представи за кръв и отрязани пръсти. Но в следващата секунда Джонас ловко хвана ножа за дръжката и продължи да реже, сякаш нищо не се беше случило.

— Да, така е, и аз имам същото предчувствие. С баща ти сме избрали еднакъв начин да живеем живота си. И двамата сме предпочели свободата пред академичната или литературна кариера.

— За мен това не е свобода, а по-скоро мързел. Намерили сте най-лесния начин да се справите с проблемите си — просто сте избягали от тях.

Усмивката се стопи от лицето на Куоръл. Когато заговори, гласът му бе остър като ножа в ръцете му.

— О, това е твърде много! Не всеки талант е благословия. Понякога може да е по-лошо и от проклетие. Уменията, които притежаваш, могат да те убият или да отнемат разсъдъка ти. Може би баща ти просто се отегчава от писането, но ти нямаш никакво право да осъждаш и мен.

Верити се намръщи. Очевидно бе, че той имаше право. Най-доброто, което можеше да направи, беше да смени темата.

— О кей, съгласна съм. Спорим за глупости. Хайде, свършвай с лука, защото морковите те чакат.

— Както кажеш, господарке. Може ли само един въпрос?

— Давай.

— Никога преди не съм работил във вегетарианска кухня — Джонас се усмихна невинно. — Ще ми обясниш ли защо използваш маслиновото масло точно от марката „Вирджин“^[4]“?

— За салати, за някои ястия... Да знаеш, че твоите ученически шегички изобщо не са ми по вкуса. Маслото се казва така, защото е получено от вид зелени маслини.

— А, така ли било? Помислих си, че е отлежало на някой рафт като стара мома, която никога не е имала любовник.

Верити не можа да прикрие руменината, която изби по бузите ѝ. „Той само си прави груби шегички. Не е възможно да знае за моето състояние.“

— Джонас, това е твърде цинично. Има много по-лоши неща от това, да не си правил никога любов.

Устата му леко се изкриви, придавайки му учудено изражение.

— Дай ми един пример, защото не се сещам.

— Например да откриеш, че някой, когото току-що си наел, не знае за какво се използва маслиновото масло.

— Не се тревожи за това, шефе. Аз възприемам много бързо.

---

[1] Без глупости (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Николо Макиавели (1469–1527), италиански мислител, дипломат — Б.пр. ↑

[3] Мексиканска кактусова ракия — Б.пр. ↑

[4] Девствен, девица (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

„Животът ми няма да е лош“ — мислеше си Джонас, когато в неделя вечерта привърши с миенето на чинии и помогна на Верити да затвори ресторанта. Беше работил на отвратителни места. Клиентите тук бяха взискателни към храната и обслужването, но иначе бяха безопасни. Повечето бяха млади хора с добри обноски, облечени по последна мода, с мобифони и коли от най-скъпи марки. Бакшишите, които получи първата вечер, го накараха да подсвирне от изненада. Беше доста по-добре, отколкото бе очаквал.

Тази вечер нямаше много хора, но все пак Верити изпадна в паника, след като около девет часа свърши крем супата от броколи^[1].

Джонас в този момент изпита почти непреодолимо желание да я притисне към себе си, да целуне леко вирнатото ѝ носле и да ѝ каже, че няма защо да се тревожи толкова. Но не го направи. Да целуне Верити, означаваше все едно сам да се предлага, да го одере жив. Тази жена имаше толкова остър език, който не можеше да се сравнява дори с ножа му, скрит в пътната му брезентова чанта. На няколко пъти го бе смъмрила, за да му покаже, кой е шеф на ресторанта.

Всеки път, когато говореше с нея, се убеждаваше, че има какво да учи в „изкуството“ на кавгата и спора. Но това не бе основното нещо, което му направи впечатление у Верити Еймс. Макар и в редки случаи, на лицето ѝ разцъфваше прекрасна усмивка. Усмивка, която го заслепяваше и пленяваше, която подсказваше, че зад сърдитата маска на Верити се крие една гореща, чувствена жена. Усмивката ѝ бе толкова истинска и чиста, че го привличаше неустойимо. Всеки мъж можеше да си въобрази, че е най-важният във Вселената, ако тя му се усмихнеше. За първи път нещо го привличаше така осезателно. То бе по-силно дори от страшните тайни, криещи се в душата му.

Усмихвайки се, Верити сякаш обещаващо, че е готова да направи всичко за мъжа, когото обича. Заради невинността, обещанията и искреността на такава усмивка много мъже биха излезли на дуел по време на Ренесанса.

Джонас продължаваше да се чуди, защо няма самци с пистолети в ръка пред ресторанта, готови на всичко, за да спечелят сърцето на Верити Еймс. Трудно можеше да повярва, че всички се бяха отказали от нея, само защото от време на време се проявяваше като скандалджийка.

„Какво значат няколко бодли, след като ти предстои да откъснеш толкова рядко и красиво цвете?“ Но от друга страна, беше благодарен, че нямаше сериозна конкуренция, а това увеличаваше шансовете му да спечели сърцето ѝ.

Постепенно започна да си изяснява, защо никой не чакаше Верити, след като затвореха ресторанта. Тя прекалено се увличаше в работата си и бе прекалено подредена и спретната. Не обичаше промените в живота, чужди ѝ бяха приключенията и любовните авантюри.

Уикендът завършваше и Джонас откри, че привиква с нейното поведение. А може би Верити се беше уморила да мърмори и да го поучава. Вече достатъчно добре я познаваше, за да разбере, че всичко, което направеше, ще бъде гледано през лупа. Особено що се отнасяше за чистотата на ресторанта.

— Виж, Джонас, това, от което най-много се вбесявам, е някой от клиентите ми да се оплаче, че е получил стомашно разстройство — развика се тя, когато откри, че супата не е затоплена добре. — Всичко трябва да е горещо или да е в хладилника на студено. Вземат ли ме веднъж на мушка санитарните власти, няма да ме оставят, докато не закрият ресторанта.

— Не съм свикнал да се боя от санитарните власти. В Мексико няколко долара оправят всичко.

— Предполагам, че навсякъде, където си работил, е било така?

— Е, така беше. Клиентите се оплакваха по-често, че бирата е топла, или че уискито е разрежено.

— Нещата тук са различни.

— Свиквам с това.

„Наистина свиквам“ — мислеше си Джонас, гледайки как Верити се отдалечава по пътеката, водеща до нейната малка къща, скрита между дърветата. Знаеше вече доста неща за очарователната мис Еймс — че е добра готвачка и домакиня, че е скандалджийка и „господарка“, че е отличен бизнесмен. Но кой знае защо, още от

Мексико я желаше. Желание по-силно от всичко, което бе изпитвал. Докато преди привличането не бе сексуално, сега се замисляше, дали ако се любеше с нея, щеше да разплете загадката на собственото си минало. Сега вече можеше да е сигурен, че импулсът, който го бе накарал да я последва, обещата и сексуалното му влечение, са тясно свързани. В главата му изникна един цитат от „Книгата на кавалера“ от Кастильо: „Този, който притежава тялото на една жена, превзема и крепостта на нейната душа и разум.“

Твърде много време беше изминало, откакто бе чел този ренесансов наръчник за поведението на дворцовите благородници, но сега цитатът сякаш най-добре отразяваше чувствата му.

Седеше на стълбите пред бунгалото и докосваше леко обещата в джоба си. Нарочно бе изгасил осветлението, за да види, дали Верити отново ще спази обичайната си програма. Това беше третата нощ, откакто я наблюдаваше как се прибира сама след работа. В петък ѝ бе предложил да я изпрати, но тя му се бе изсмяла. „Свикнала съм да се прибирам сама, а ти по-добре върви си почини.“

Верити казваше истината. Очевидно беше, че нямаше приятел или любовник, но този факт явно не я тревожеше. Джонас с изненада откри, че тогава тя не си легна, а облече бански костюм и тръгна към курортния комплекс. Първата му мисъл беше, че отива тайно да срещне някой мъж. Импулсът му да я последва беше неустоим. Когато разбра истинската причина за нейната среднощна разходка, въздъхна облекчено.

Верити използваше минералния басейн на комплекса, въпреки надписа: „Строго забранено ползването след деветнадесет часа.“ Тя влезе през задната врата на женската секция. Джонас с възхищение я наблюдаваше през запотените стъкла. За негово съжаление, Верити не свали банския си костюм, макар че беше сама, а осветлението бе изключено. Банският ѝ имаше някакъв старомоден дизайн и сякаш бе направен така, че да прикрива колкото се може повече от тялото ѝ. Дори имаше нещо подобно на къса пола, стигащо до средата на бедрата ѝ. Това накара Джонас отново да си спомни за бутилката маслиново масло от марката „Вирджин“ на кухненския рафт.

Тази вечер той твърдо реши, че трябва да се включи в нейната „развлекателна програма“. Все пак Верити сама си го просеше, след като му беше изнесла лекция за вредата от заведенията за бързо

хранене и техните продукти. Джонас не очакваше, че може да се разрази такава буря, когато се появи пред нея с мазен хамбургер в ръка. Усмихна се доволно, спомняйки си тази случка. Вече знаеше доста неща, които направо изкарваха Верити извън кожата ѝ.

„Какво ли ще стане, ако червенокосата «господарка» прочете мислите ми.“ На няколко пъти си представяше, как спира да мие чиниите, как я слага да легне на кухненския плот и повдига полата ѝ.

За пореден път през главата му премина мисълта, че може би най-лесният начин да получи отговор на всичките си въпроси, бе да се събуди в леглото на мис Еймс.

Чу се леко изщракване и силуетът на Верити се появи на пътеката. Лунните лъчи осветиха за момент рижите ѝ, свободно падащи къдрици. „Точно навреме“ — рече си Джонас, който стоеше само на няколко крачки от нея в тъмнината на дърветата. Изчака няколко секунди, взе двете кутийки бира, които бе дори изстудил, и я последва. Бе очарован от съблазнителното поклащане на бедрата ѝ. Нямахше и съмнение, че под подобие на бански се криеше нещо твърде примамливо. „Дали по същия начин ще се поклаща и когато лежи под мен?“ Можеше да си представи как тези елегантни крака се обвиват около кръста му, как ръцете му обхващат гърдите ѝ. „Кога ли ще ми се удаде да се любя с Верити Еймс?...“

Вървейки по пътеката към курортния комплекс, Джонас се опита да разсъждава по-реалистично. Все пак Верити не беше чак толкова голяма красавица. Първо, не бе достатъчно висока, второ, гърдите ѝ не бяха големи и като цяло тя беше доста слабичка. С няколко килограма в повече щеше да изглежда много по-добре, но със сигурност не можеше да напълнее поради проблемите, съпътстващи всекидневната работа в ресторанта.

Чертите на лицето ѝ бяха фини, но не класически като на фотомодел. Зеленикавите ѝ очи бяха леко дръпнати в краищата. Нослето ѝ бе малко, остро и леко вирнато. Излъчването ѝ все пак бе такова, че те пленяваше от пръв поглед. Интелигентност, решителност, чувствителност и невинност бяха съчетани по един уникален начин...

Задната врата на басейна се отвори и Джонас, стиснал студените кутии бира, ускори крачките си.

Верити плавно се отпусна в горещата, бълбукаща вода. Облегна гръб върху белите плочки, затвори очи и въздъхна дълбоко. „Най-

после почивка.“ Краката тази вечер я боляха ужасно — неприятната последица от това, да работиш в ресторант. През уикенда се изкарваха хубави пари, но докато другите хора почиваха, от нея се изискваше много енергия и напрежение. Винаги очакваше с нетърпение понеделника — единственият ден, в който „Ноу Бул“ не работеше. Но скоро щеше да започне да затваря и в неделя. Съвсем малко хора идваха в Сикуънс Спрингс през зимата.

Горещата вода постепенно отнемаше умората ѝ. Продължаваше да се укорява, че тази вечер бе свършила супата от броколи. Според Джонас нищо особено не беше се случило, но нали не бе негов ресторантът. Можеше утре да си тръгне, а тя разчиташе на постоянните си клиенти.

Благодарение на него все пак ситуацията бе овладяна. Той бе изтрил супата от черната дъска за специалитетите и бе съобщил на всички, че не е имало добра партида от броколи за крем супа. Слушайки го тогава зад ъгъла, Верити се бе изчервила, защото това си беше чиста лъжа. В хладилника имаше достатъчно броколи за цяла седмица, просто не бе очаквала, че ще се получи нещо като верижна реакция. В началото бяха сервирали пет супи, а после всички новодошли, явно впечатлени от чудесния ѝ вкус, също си поръчаха. Собствените ѝ грешки винаги я дразнеха. „Добре, че Джонас беше с мен.“ Някак си присъствието му бе допринесло за разделяне на отговорността. Спокойният му характер и поведение не ѝ бяха позволили да се чувства безпомощна. Досега винаги и за всичко сама бе поемала отговорност. Точно както я беше учил баща ѝ.

Премисляйки отново всичко, Верити се усъмни, дали Джонас Куоръл ще ѝ помогне по-лесно да се справя с проблемите в ресторанта. По всичко той прекалено приличаше на баща ѝ. Същият интелект и талант, но и същата липса на мотивация за постигане на нещо повече. „Изглежда, че така е устроен светът — едни имат дарби, но ги пропиляват, други нямат, но с цената на всичко вървят нагоре.“ Все пак не можеше да бъде прекалено критична към него. Джонас работеше усърдно, и при това срещу минимално възнаграждение. Със сигурност скоро течението на съдбата щеше да го отнесе по същия начин, както и се бе появил. Хора като него твърде рядко се задържаха дълго на едно място.

В съзнанието ѝ се загнезди неприятно усещане при тази мисъл. „Нима само за три дни съм се привързала към него? Това е твърде опасно!“

Впрочем, още щом го видя за първи път, вече знаеше, че той е опасен човек. Откри скритите сенки в очите му. Вместо обаче да захлопне вратата под носа му, бе го оставила да навлезе в спокойния ѝ и добре уреден живот.

Една част от съзнанието ѝ се питаше: „Колко ли ще струва това твое безразсъдство?“ А другата: „Какво ли ще стане, след като си замине?“ Никога преди не се беше тревожила, че някой мъж ще ѝ липсва.

— Извинете, това частно парти ли е? Ще мога ли да се включа, ако не съм поканен?

Верити стреснато отвори очи, дочула топлия, ленив глас на Джонас. В първия момент не можа да го открие в мрака, но после го видя, че се е излегнал с елегантност на ренесансов благородник до една бяла мраморна колона. В ръцете му проблясваха кутии бира. Не бе необходимо да гадае с какво е облечен, защото очевидно нямаше други дрехи, освен дънките и изгърканата риза. Изглеждаше учудващо привлекателен сред белотата наоколо. Излъчваше равнодушие и безгрижност на аристократ. Верити си спомни, че по времето на Ренесанса са пишели цели трудове с инструкции, как да се постигне подходящо излъчване. По този начин мъжете са демонстрирали, че могат да се справят с всичко, което се изпречи насреща им. Тази четиристотингодишна традиция на поведение сега се концентрираше само в една дума — да изглеждаш „готин“.

„Дали Джонас е усвоил този маниер по време на студентските си години или това е естественото му държание?“ — мина ѝ през ума.

— Басейнът е затворен за външни лица по това време — отговори му твърдо.

Колебаеше се какво да направи. Все пак той вече беше влязъл вътре.

— А и се намираш в дамската му секция.

— Е, заслужава си риска да остана, дори и да ме хванат. Случвало се е да ме изхвърлят и от по-хубави места.

Джонас се усмихна леко, отдръпна се от колоната и се приближи. Седна на ръба на басейна, отвори една бира и ѝ я подаде. След кратко

колебание Верити я взе. „Може би не трябваше да се държа така с него. Той се отнася приятелски, а не познава никого, освен мен, в града. Целият уикенд работи, дори по-усърдно и от мен.“

— Собствениците Рик и Лора са ми приятели. Те няма да имат нищо против да ползваш басейните. Знаят, че идвам тук след работа, за да поплувам. Не обичам да се срещам с другите гости. Повечето са възрастни хора и са много любопитни.

— Ами тогава ще дойда при теб.

Джонас се изправи, разкопча ризата си и я захвърли на пода. Събу ботушите си, а след това свали и ципа на дънките си.

Верити, която тъкмо отпиваше от бирата, едва не се задави при вида на огромния му гръден кош. По него се виждаха дори и най-малките мускулчета.

— Донесе ли си бански гащета?

— Не, нямам такива.

Дънките му вече бяха на пода и Джонас остана само по белия си слип.

За момент Верити гледаше като хипнотизирана внушителната му мъжественост, очертаваща се под тънката памучна материя. После побърза да свали погледа си и го премести към кутийката с бира.

„Какво ми става!“ — укори се мислено. Напомни си, че вече е на 28 години и че не трябва да се втрещява като види мъж по бельо.

— Внимавай, водата е много гореща.

— Ох, опарих се — Джонас плавно се отпусна във водата. — Ох, това е чудесно. Великолепно е.

Той се приближи и сложи ръката си на рамото ѝ. Верити не се отдръпна, осъзнавайки, че това ще изглежда доста глупаво.

— Имаш ли нещо против малък масаж.

— Не, но не е необходимо.

— Отпусни се назад. Исках да те питам откога притежаваш ресторанта?

Тя се обърна изненадана, но видя, че очите му са затворени и това ѝ подейства успокояващо.

— Трета година. В началото работех в други ресторанти, в кафенета... Била съм сервитьорка, готвачка, управител. Последното заведение, където работех, бе в курортния комплекс. Вече бях събрала пари и смелост, за да отворя „Ноу Бул“.

— А преди това къде си работила?

— Ами на различни места...

— Като например?

Джонас отвори бавно едното си око и пак го затвори.

— В началото бях при един французин, Клод, на остров Мартиника. От него научих доста добри рецепти. От там заминах за Испания. Наеха ме в малко кафене. После за няколко месеца специализирах кулинария в Мазатлан, Мексико. Научих много за виното в Рио де Жанейро. Миех чинии в едно заведение от типа „дупка в стената“ — Верити се усмихна. — Нали ти казах, че те конкурирам в скитничеството и в работата по различни бърлоги. За съжаление, нямам твоето образование.

— Какво е правил баща ти? Нима те е влачил навсякъде със себе си?

— Да, пътувахме заедно, след като майка ми почина, когато бях на осем години. Сикуънс Спрингс е единственото място, в което се установявам за толкова дълго време, и вече го чувствам като свой роден дом. Едва ли вече ще се реша да го напусна. Ами ти, мислил ли си да се установиш някъде?

— Не знам, засега не съм се замислил.

Гласът му отново бе станал студен. Очите му бяха отморени и я пронизваха.

— Защо не си отишла в колеж?

Верити се намръщи леко.

— Баща ми не вярваше много на обучението, предлагано в училищата. Реши, че сам трябва да ме образова. А ако искаш да знаеш истината, не съм ходила дори в гимназия.

— Това не те безпокои, нали?

— Не особено. Ако пожелаех, можех да взема всички изпити и да отида в колеж, но вече имах намерение да отворя ресторант. А за това не са необходими никакви дипломи.

— Искаш ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Ти си най-интересният ми работодател през последните години.

— Ще го приема като комплимент.

Верити усети леко раздвижване под водата — Джонас се бе приближил с още една стъпка. Тя отпи глътка от бирата си и уж случайно се отдръпна. Не искаше да го остави с убеждението, че може да ѝ се натиска. Чувството ѝ за хумор взе връх. Мисълта, че може да прелъсти мияча си на чинии ѝ се стори интригуваща и забавна.

— Защо се смееш, нещо смешно ли си спомни?

Верити бързо поклати глава.

— Не, нищо. Опитвам се да се отпусна.

— Знаеш ли, че работата в ресторанта вреди много на краката?

Джонас бързо се наведе и притегли крака и към бедрото си. Всичко стана толкова бързо, че нямаше време за реакция от нейна страна. Пръстите му започнаха да масажират прасеца и петата ѝ.

— Искях още да ти кажа, че работиш прекалено много и почти не ядеш. Трябва да напълнееш. Защо пазиш диета, като ядеш само вегетарианска храна.

— Ами, защото храната, която ям, е много по-здравословна от твоята и се чувствам по-добре. Знаеш ли колко животинска мазнина има в хамбургера, който ядеше следобед? Знаеш ли, какво става в стомаха ти?

— Не знам, но не искам и да ми казваш, поне тази вечер. Опитвам се да се разтоваря от всичко. Ти също се отпусни, господарке.

Пръстите му се придвижиха по-нагоре.

— Джонас...

Верити се опита да го спре, но бе парализирана от удоволствието, създавано от ръцете му. Не можеше да си спомни да се е чувствала толкова добре.

— Не се притеснявай. Когато свърша, ти ще направиш същото за мен. Съгласна ли си?

— Добре...

Нежни тръпки на възбуда пробягаха по цялото и тяло. „Господи, какво прави той? Това само масаж ли е или после ще последва нещо друго?“ Импулсивно посегна и взе неговия крак в дланите си. Бавно започна да гали добре очертаните му мускули.

— О, да, това е чудесно... — ръката му стисна по-силно прасеца ѝ. — Много добре, шефе, продължавай...

Верити не знаеше със сигурност, какво има в предвид — дали начина, по който го масажираше, или собствените му движения по

нейната кожа? Усили малко натиска си. Настъпи тишина, а после двамата си размениха краката. Верити затвори очи и се отдаде на насладата си. Вече не чувстваше умората и напрежението от тежкия ден.

— Не ми е приятно да ме наричаш „шефе“. Имам си име.

Джонас не ѝ отговори веднага. Отпи една глътка от бирата си.

— Добре, но само защото не смятам, че си такава.

— Не съм ли?

— Искаш ли да ти кажа истината? Ти си по-скоро господарка на този ресторант, ти си един малък тиранин и деспот.

— Хей! Това е дори по-лошо, отколкото си мислех. Защо си останал с такова впечатление за мен?

— Мога да си те представя как би изглеждала преди 400 години. Излегната в удобно кресло в някой от салоните, заобиколена от тълпа ухажори, бореци се да спечелят сърцето ти. Ти си благородна дама от фамилията на Медичите и зад гърба ти всички те наричат „червенокосата господарка“.

— Имам добро въображение, но ако не греша, салоните през Ренесанса са били предимно за куртизанките.

Джонас едва не се задави.

— Не бих казал, че не си завършила училище. Откъде знаеш това?

— Баща ми не ми позволи да се запиша в гимназия, но затова пък ми е чел достатъчно книги.

— Как мислиш, щеше ли да ти допадне да бъдеш куртизанка?

— Днес тази професия е загубила част от блясъка и славата си. Но жените от шестнадесети век не са имали голям избор. Или е трябвало да отидат в някой салон, или в манастир. Всяко по-хубаво и умно момиче, след като започнело „работа“ на улицата, можело бързо да достигне до богатство и власт, стига да попаднело в добри ръце.

— Не споменаваш нищо за брака? Нали и той е давал някакъв шанс.

— Не съм съгласна с теб. Тогава бракът е предлагал съвсем малко на жената, дори по-малко и от днес. Само шанс да умреш при поредното раждане или да бъдеш безплатна слугиня на някой мъж — Верити замълча замислено. — Ако живееш в тази епоха, със сигурност щях да съм куртизанка. Звучи много по-интересно, отколкото женски

манастир, нали? Каква романтика! Всяка вечер ще има соарета, където ще се срещам с интелигентни и красиви мъже и жени. Всички ще са облечени в прекрасни дрехи и ще разговарят за политика, философия и поезия...

— Представите за елегантност и финес са били все пак доста по-различни от днешните. Един мъж се е считал за изискан, примерно ако не се чеше по чатала пред другите хора. А при разговорите в салоните първостепенна тема са били любовните афери, а не философията. Било е нещо като мода да си въвлечен в любовна авантюра. Ако си спомняш, Ренесансът е изпъстрен с авантюри — политически, социални, сексуални.

Верити въздъхна замечтано.

— Звучи ми прекрасно... Сигурна съм, че моите ухажори щяха да са достатъчно възпитани, за да не се чешат, където не трябва. Представям си как съм облечена — сатенена мантия с широки ръкави, на ръката ми — множество пръстени. Ще има един със скрита отрова, точно както Лукреция Борджия.

— Впрочем, последните разкрития доказаха, че Лукреция не е била зловна вещица, както всички си я представят. По-скоро е имала нещастен брак. Колкото до отровите по това време, те не са били чак толкова смъртоносни. Учените са се стараели много да ги правят ефективни, но опитите им от днешна гледна точка изглеждат направо смешни. Затова и да отровиш някого е било съмнителна работа. Сериозните мъже са се уповавали на камата и рапирата.

— О, чудесно! Мъже, дуелиращи се до смърт, за да спечелят сърцето на някоя дама. Или да защитят нейната чест и добро име... Ох, какво правиш?

Ръката на Джонас болезнено стискаше стъпалото ѝ. Усмивката му беше изчезнала. Очите му проблясваха в полумрака, а изражението му не подсказваше нищо добро.

— Мислиш ли, че ще ти е приятно ръцете на мъжа, който те води към леглото, да са изцапани с кръв?

— Не ставай смешен. Само се пошегувах. Тези неща не се случват в днешно време. Дори и да живееш по времето на Ренесанса, аз не съм от този тип жени, за които някой ще се дуелира. Струва ми се, че може би по-вероятно е било да отида в манастир. Нали за да се управлява един манастир, се е изисквало бизнес умение?

Джонас отпусна хватката си.

— Да, за това си права. Изисквало се е доста умение и познания по финанси и счетоводство. Манастирите са притежавали имения на големи разстояния, от които се е събирал наем. За допълнителни доходи се е осигурявала ръчна работа, например производство на копринени конни. Освен това, всеки месец е имало приток на млади монахини, които трябвало да се обучават на готвене, чистене, шиене. И накрая, манастирите са играели важна социална и политическа роля през Ренесанса. Жената, която е управлявала манастира, е поддържала постоянни контакти с външния свят, нещо като „пъблик рилейшънс^[2]“.

— Е, това е вече работа за мен — усмихна се Верити. — Много по-добре е от задълженията на куртизанка.

Очите на Джонас я гледаха с интерес, а златото в тях отново се беше разгоряло. Ръката му се плъзна по вътрешността на бедрото ѝ. Неусетно той се бе приближил твърде близо до нея и докосването му вече не беше терапевтично, а твърде интимно. Тялото му се раздвижи под бълбукащата вода и Джонас пусна крака ѝ. Верити не знаеше какво ще се случи след малко и как трябва да реагира. „Не бива да му позволя да ме целуне. Все пак аз съм работодател, а той ми е подчинен.“

— Не избързвай толкова с предположенията си каква жена си щяла да бъдеш през Ренесанса. Ти едва ли си сигурна каква жена си и сега.

— Мисля, че се познавам достатъчно добре.

— Не, не е така. Заблуждаваш се, малка господарке. Имаш тайни, за които дори не подозираш.

— Какви тайни? Нямам нищо, което да крия.

— Сигурна ли си? Искаш ли да ти покажа, че грешиш. И то още тази вечер.

Верити се опита да спори, но това се оказа лоша идея. Преди да произнесе и една дума, Джонас впи устните си в полуотворената ѝ уста. Езикът му проникна и тя побърза да затвори очи. „Това е само целувка, нищо повече. Няма да му позволя да продължи по-нататък...“

Ръцете му обгърнаха тялото ѝ, едва сега Верити разбра, че е трябвало да се откаже от тази целувка.

Имаше нещо твърде различно и странно в начина, по който Джонас движеше езика и устните си. Вкусът и усещането ѝ се сториха

толкова познати — все едно, че ги беше очаквала от дълго, дълго време. Но до този момент просто не бе подозирала, колко ѝ бе липсвало всичко това.

Несъзнателно, сякаш подтиквана от невидими сили, дясната ѝ ръка се вдигна и обви врата му. Усети движещите се твърди мускули под пръстите си и впи нокти в бронзовата му кожа. Той ѝ отговори с дълбока и страстна въздишка. Устните му се спуснаха към меката част на ухото ѝ, а после към врата ѝ. Горещо злато се разля на малки вълни по тялото ѝ, за да я остави зашеметена. Сега нейният език беше в устата му и се бореше с неговия. „Какъв удивителен сексуален дуел!“ Ръката му упорито се приближаваше към ръба на банския ѝ костюм. Знаеше накъде се насочват пръстите му, но не се възпротиви, защото преминаваше през вратата на непознатото удоволствие. „Винаги мога да го спра, но точно сега не искам.“

Водата около тях се раздвижи. Джонас се бе облегал на стената на басейна, без да прекъсва целувката. Едната му ръка поддържаше бедрото ѝ, другата бе леко навлязла под еластичната материя на банския ѝ. Верити се почувства в безопасност. „Изглежда, че той не се кани да прави нищо повече.“ Имаше всичкото време на света, за да се наслади на тази целувка. Обхвана с крака кръста му и погали добре оформените мускули на гърдите му. „Ще го изучавам толкова бавно, колкото и той мен. Колко дълго съм го чакала? Може ли да съм чакала него, или просто съм опиянена?...“

Мислите ѝ бяха прекъснати от ярката светлина, която огря басейна.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но през нощта не е разрешено ползването на басейните. Имаме няколко нещастни случая, така че ви моля да се прибирате в стаята си.

Верити подскочи от изненада, когато чу този познат глас. Отблъсна се от стената и се потопи под горещата бълбукаща вода. Секунда по-късно усети как мускулестите ръце на Джонас я издигат на повърхността. Мократа — коса закриваше лицето — и трябваше да разтърси глава, за да я отстрани.

— Здравсти, Лора...

Лора Грисуолд гледеше невярващо. Първоначалното изражение на красивото ѝ лице бе учудено, а после устата ѝ се разтегна в усмивка.

— Извинявай, Верити, не знаех, че си ти. Мислех си, че е някоя двойка от гостите, нарушаващи правилника. Ще ме представиш ли на твоя приятел?

По бузите на Верити изби руменина. Стъпи на стълбичката и, излизайки от басейна, се зави в бялата си хавлия.

— Лора, това е Джонас Куоръл. Започна работа при мен от петък. Джонас, запознай се с Лора Грисуолд, тя и съпругът ѝ управляват комплекса.

Докато двамата си стискаха ръце и си разменяха любезности, Верити бе успяла да възвърне част от самочувствието си. Даже успя и да се усмихне смело на Лора.

— Труден уикенд, нали? Мислех си, че след като настъпи есента, ще идват по-малко хора, но днес с Джонас здраво поработихме. Решихме да поплуваме, за да се разтоварим. Надявам се, че нямаш нищо против?

Лора си помисли, че приятелката ѝ говори прекалено много, но не направи опит да я прекъсне. Усмихна се и кестенявите ѝ очи се преместиха от зачервените бузи на Верити към безизразното лице на Джонас.

Лора Грисуолд беше малко по-висока от Верити и с три години по-възрастна. Тялото ѝ бе в идеални пропорции и от нея лъхаше енергия и здраве. Ако можеше да има перфектен мениджър, управляващ курортен комплекс, то това бе Лора. С Верити бяха приятелки отдавна и тя се отнасяше покровителствено към нея. На няколко пъти, след като получи предварителния списък на гостите, се бе опитала да ѝ намери подходящ приятел. Всичките ѝ опити обаче се бяха провалили и сега остана твърде учудена, когато я видя да се прегръща с непознат мъж в басейна.

— Ей, къде се разбързахте? Останете колкото си искате. Верити и нейните приятели не са длъжни да спазват общоприетите правила.

— Не, благодаря, вече бяхме решили да си тръгваме. Готова ли си, Верити? — избоботи Джонас.

— Да, тръгваме. Лека нощ, Лора.

Лицето на Лора отново грейна в усмивка.

— Лека нощ, Верити. Радвам се, че се запознахме, Джонас. Най-после „Ноу Бул“ няма проблеми с персонала. Вече трудно се намира добра работна ръка.

---

[1] Вид карфиол — Б.пр. ↑

[2] Връзки с обществеността (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

В понеделник сутринта Джонас се надигна от леглото с чувство на приятно очакване. „Ноу Бул“ щеше да бъде затворен през деня и той бе решил да почисти и подреди новия си дом.

„Изглежда, че ще се наложи да поостана по-дълго време“ — помисли си, когато стъпи на хладния керамичен под на банята.

Първо трябваше да подреди книгите, разпилени навсякъде из помещението. Емерсън Еймс бе превърнал тази стая в малка библиотека. Двете етажерки, стигащи до тавана, бяха запълнени, а до прозореца и под леглото сигурно имаше още толкова книги.

Дори и малкото свободно пространство устройваше напълно Джонас. След толкова години странстване бе привикнал с всичко, а имаше и съвсем малко дрехи и лични вещи.

Изучаваше критично лицето си в счупеното огледало, докато чакаше водата да се затопли. „По дяволите, вече съм твърде стар.“ Наболата тъмна брада му придаваше още по-измъчен вид. „Дали да я обръсва, или да я оставя? Е, май е по-добре да не дразня господарката с огнените коси.“

Насапуниса се и прекара няколко пъти бръснача по бузите си. Опита се да се представи как изглежда Верити рано сутрин. „Сигурно е с разпуснати коси, замъглени от съня очи и понамалели задръжки...“

Спомни си как снощи бариерите между тях постепенно бяха изчезнали. „Ако имах малко повече време, със сигурност щях да й сваля банския. Верити не се съпротивляваше, по-скоро и тя като мен се наслаждаваше на мига.“

Съжаляваше, че Лора се бе появила в толкова неподходящ момент, но беше настроен философски. Имаше предостатъчно време, за да постигне целта си. След като трудната задача да я открие бе вече изпълнена, можеше да се поотпусне и да изчака търпеливо. Не се бе опитал да постигне нищо повече снощи, след като излязоха от басейна. Имаше добър усет, кога трябва да бъде търпелив и кога да настъпи педала.

Чувстваше, че има всичкото време на света и това бе твърде приятно чувство. Идеята да опознае бавно и постепенно Верити го изпълни с радостен трепет и възбуда. Големият проблем беше, дали ще успее да издържи и физически. След събитията от вечерта щеше да му е трудно да се забави естествения ход към леглото. Все пак си заслужаваше да опита.

„Верити заслужава истинско ухажване.“

Джонас се намръщи, когато тази мисъл изникна в съзнанието му. „Откъде пък ми хрумна това? Нима аз ухажвам Верити? Не, това не е възможно. Искам само да науча нейните тайни. Няма да се ожения за нея... Пази Боже!“ Приключи с бръсненето и си взе горещ душ. Направи си чаша нес кафе и си отбеляза наум, че трябва да вземе мерки за отоплението на тази барака. Нощите щяха да стават все по-студени, а разполагаше само с едно одеяло. Загледа се в разбития корпус на климатичната инсталация. Ако не я оправеше тези дни, очакваше го студена и дълга зима. „Не се знае, може и господарката да ме съжали и да ме прибере при себе си.“ Усмихна се доволно. „Всичко е възможно.“ Пръстите му докоснаха малкото златно бижу в джоба на дънките.

Забеляза, че завесите в бунгалото отсреща са вдигнати. „Ранобудна е както винаги!“ Усмивката му стана по-широка. Топлината и вибрациите на обещата бяха пълни с обещания. „Също както и Верити Еймс...“

Верити прекара сутринта в малкия офис на ресторанта. Провери какво е останало в хладилника и фризера и състави менюто за следващата седмица. Имаше нужда от доставка на ориз и още няколко по-маловажни продукти. Преди около месец бе купила малко количество елда^[1] и сега установи, че тя почти е на привършване. Палачинките от елда се бяха превърнали в хит.

Отпивайки от кафето си, попълни няколко формуляра за заявка и подписа необходимите чекове.

Работата ѝ бе скучна и мислите ѝ бяха съвсем в друга посока. Мислеше само за Джонас Куоръл. Все още не можеше добре да осъзнае какво точно се бе случило снощи в басейна. Фактът, че на 28 години бе все още девствена не значеше, че е съвсем неопитна. И преди беше целувана, но усещането се различаваше изключително много от това, което бе изпитала вечерта. Имаше нещо твърде странно,

нещо, което се простираше извън границата на физическата сетивност. В един момент бе изпитала необходимост да спре Джонас, но после всичко се бе завъртяло пред очите ѝ. „Какво ли щеше да се случи, ако Лора не бе влязла при нас?“

Усети как кожата ѝ настръхва, защото много добре знаеше отговора на този въпрос. Беше се почувствала толкова добре, когато Джонас я бе прегърнал. След всичките тези години на очакване и нетърпение най-накрая бе изпитала тази наслада.

„Но защо трябваше да ми се случи с мъж като него? Това не е честно. Та аз дори не го познавам!“ Любовта се оказваше игра, която нямаше правила и за всеки човек бе съвсем различна. „Все пак добре стана, че Лора ни прекъсна — рече си Верити, докато прибираше чековата си книжка. — Щях да направя нещо необмислено, за което после да съжалявам. Сега ще мога да обмисля всичко на спокойствие. Все пак нямам нужда от още един скитник в живота си.“

Намръщи се, питайки се, дали Джонас си е направил погрешни изводи от тази целувка. Всъщност, нямаше за какво толкова да се тревожи. „Нали той е мой подчинен! Ако нещата не вървят добре, винаги мога да го уволня.“

Леко трепна, когато телефонът звънна. Усмихна се, защото знаеше кой би могъл да я търси.

— Здравсти, Лора. Отговорите ми са „не знам“ и „не съм сигурна“!

От другата страна на слушалката се чу приятен женски смях.

— Виждам, че ме очакваш, но откъде знаеш какво ще те питам?

— Ами, предполагам, че въпросите ти ще са: „Откъде се появи Джонас?“ и „Вече любовници ли сте?“

— Съжалявам, ако съм ви прекъснала. Но отговорът „не съм сигурна“ засега ми дава известна надежда. Значи той наистина работи при теб? Мислех, че ме будалкаш.

— Да, появи се в петък следобед. Тъкмо си мислех да вдигам телефона, за да извикам: „Лора, помощ! Спасявай ме и този път.“

— Звучи ми доста интересно. Но все пак, ако между вас има нещо, предупреждавам те да бъдеш предпазлива. Ние жените сме лековерни и лесно уязвими. Провери ли го за препоръки?

— Познаваш ме, Лора, винаги го правя.

— Е, добре. Какво научи?

— Няма да повярваш! Той е доктор по ренесансова история. Преподавал е няколко години във „Винсът Колидж“. После се е увлякъл в миенето на чинии, разливане на алкохол и изхвърляне на пияници. Повечето от времето си е прекарвал в пътувания по целия свят. Където и да позвъних, чух само добри отзиви.

— Ти нямаш бар, нямаш пияници, не си падаш по ренесансова история...

— Така е, но имам нужда от помощ в кухнята и от мияч на чинии. Той работи много усърдно и съвестно. Ще се убедиш, че не съм сгрешила.

— Аз бих казала също, че „работи“ и доста бързо. Не можах да повярвам на очите си, когато влязох в басейна и видях, че си се обвила около него.

Някъде се тракна врата. Джонас вероятно бе влязъл в кухнята. Верити стисна слушалката по-силно и снижи глас.

— Хей, недей да преувеличаваш. Не съм се увивала около него. Това беше само една целувка. Дори и да не бе влязла, нямаше нищо да се случи. Прекалено много се тревожиш за мен.

— Ти се шегуваш. От три години се опитвам да ти намеря подходящ съпруг — някой брокер или адвокат. Отхвърляш всичките ми предложения, за да увиснеш на врата на новия си мияч на чинии. Не мога да повярвам, че това е Верити Еймс.

— Трябва да си ми благодарна и да се чувстваш спокойна, защото от три години ми повтаряш, че съм прекалено придирчива.

— Знаеш ли какъв ти е най-големият проблем? Ти ще прекараш живота си, търсейки мъж, който има всички добри черти от характера на баща ти и нито една от неговите слабости.

— Лора...

— Здравият разум, а мисля, че ти имаш достатъчно от него, трябва да ти подсказе, че няма да откриеш подобна комбинация у нито един нормален мъж. Ти не си придирчива, а прекалено придирчива. Но от това не трябва да полудяваш и да се хвърляш в прегръдките на първия непознат. Хъм... Чакай малко, сега ще ти предложи нещо друго от „списъка“. Ето слушай — млад, 35-годишен, доктор. Пристига сам в петък, сигурно е разведен.

— Или хомосексуален?

— Не, не вярвам. Иначе щеше да дойде с друг мъж. Какво ще кажеш да опитаме с него?

— Слушай, Лора, приятно ми е да си побърим за моите проблеми, но трябва да вървя. Имам да върша хиляди неща и...

— И „господин Мияч“ току-що влезе при теб, нали?

В този момент Джонас застана на прага. Веждите му се бяха свили неодобрително. Верити го погледна и в главата ѝ нахлуха спомени за бълбукащата минерална вода и мокри тела. А после — гореща и жадна целувка — по-интимна от всяка друга досега.

— Чао, Лора, трябва да тръгна. Ще се чуем по-късно.

Затвори телефона и се обърна с усмивка към него.

— Добро утро, трябва ли ти нещо?

— Какво, по дяволите, правиш в тази дупка? Нали днес е почивен ден? Хайде да вървим при езерото. Имаме хляб, майонеза, ще взема от хладилника останалата от снощи леща, купил съм и бира. Хайде, ставай.

Верити се опита да се завърти на въртящия се стол, но болезнено си удари коляното в бюрото.

— Ох, по дяволите! Мислех, че днес щеше да оправяш бунгалото си.

— Смятай, че вече съм го оправил. Нямах много багаж за разопаковане. Най-големият ми проблем са тези книги. Няма къде дори четката си за зъби да оставя. Баща ти е с твърде еkleктични^[2] вкусове. Притежава книги от Нанси Дрю до Уилям Шекспир.

Верити се разсмя искрено.

— Това е библиотеката, с която съм израснала, и с която ме е възпитавал. Книгите са неговата слабост. Всичко друго може да изхвърли, но не и книга. Когато се установих тук за постоянно, няколко месеца получавах колети, изпратени от различни точки на света, съдържащи само книги. Така се събра и тази библиотека. Джонас се усмихна лукаво.

— Видях копие на „Книгата на кавалера“ от Кастелани. Чела ли си я?

— Да, но това беше твърде отдавна — когато се интересувах от Ренесанса. Защо питаш?

— Не знаех още, че я имате в библиотеката, когато си мислех за една част от нея.

— Коя по-точно?

— Има разказ за един млад благородник — Гаспар. Негови са думите, че за да спечелиш душата и сърцето на една жена, трябва да притежаваш тялото ѝ.

— Ако повярваш на това глупаво заключение, всички омъжени жени трябва да са вечно и лудо влюбени в своя съпруг. Но след като има толкова нещастни бракове по света, мога да твърдя, че твоят Гаспар е бил само страхливец.

Джонас скръсти ръце и я погледна замислено.

— Сигурно си изпитвала нещо повече от моментно увлечение по Ренесанса, щом си спомни за тези детайли, но ще говорим друг път за това. Хайде, шефе, ставай и да тръгваме към езерото. Ето виж, време е за обяд, а аз съм ужасно гладен.

Верити си помисли, дали още един път да не му се скара, че я нарича „шефе“, но си замълча. Идеята, да отидат на пикник ѝ се стори неустоима. Не си спомняше вече кога за последен път бе излизала с мъж сред природата.

Пригответяха обяда и Джонас постави бирата в хладилната чанта. След около пет минути стигнаха до брега на езерото. Мястото бе чудесно за пикник, защото няколко борови дървета хвърляха сянка и горещината на обедното слънце не се усещаше толкова силно. Още докато разстилаше старото одеяло и изваждаше продуктите Верити осъзна, че също е изгладняла. Двамата седнаха един срещу друг и се нахвърлиха върху сандвичите и студената бира.

Джонас разказваше увлекателни и забавни истории от своите пътувания и тя с удоволствие се отпусна назад, за да го слуша. Гласът му беше много приятен. Мислеше си, че сигурно каквото и да кажеше, щеше да звучи добре. Остави го да завърши поредната екшън случка и с усмивка се обади:

— Обзалагам се, че лекциите ти във „Винсът Колидж“ са били добре посещавани.

Джонас премигна лениво насреща ѝ.

— Какво те кара да мислиш така?

Верити сви рамене и усети, че се изчервява.

— Ами, имаш много хубав глас. Има нещо в него.

— Какво?

— Нещо завладяващо, привлекателно. Удоволствие е да те слуша човек, каквото и да разказваш.

Тя побърза да пхне остатъка от сандвича в устата си, за да прикрие смущението си. Сама не знаеше, защо се обърка толкова. Откри, че гласът му я караше да се чувства по особен начин. По същия начин, по който се чувстваше, когато ръцете му галеха бедрата ѝ снощи в басейна.

— Благодаря ти, Верити — Джонас също се излегна назад и се загледа в безоблачното небе. — Ще приема това като комплимент.

— Моля — смотолеве Верити и се зарови в чантата за още кисели краставички. — Винаги съм смятала, че трябва да се поощряват добрите неща.

Гласът на Джонас промодулира в тихо мъркане, когато изрецитира:

*Захвърля мойта дама даровете ми безценни,
без дори да знае, колко ги ценя.
На вятъра пилее всичко със широки пръсти,
нехае тя за моята душа.
Но алчен съм и искам повече
от усмивката ѝ сребърна и
поглед от кристал.
Въздишам аз по тялото ѝ,
любовта на нейното сърце.
Подаръци жадувам да получа
от бели пламъци
и златен прах.*

Верити бързо вдигна глава, за да срещне блестящите му, впити в нея очи. Вече знаеше, че е омагьосана. Никога не бе попадала в сладката мрежа на страстта и прелъстяването, но сега все повече се убеждаваше, че добре се е заплела.

Мълчаливо се вираха един в друг. Верити постепенно осъзнаваше, че това е истинският мъж в живота ѝ, мъжът, който ще я дари с „подарък от злато“. Разтърси глава, опитвайки се да се отърве от мъгляви образи, нахлуващи в съзнанието ѝ. Търсеше отчаяно

освобождение от тънките нишки, които все повече се затягаха около нея.

— Искаш ли още краставички? — насили се да се усмихне и пъхна една в отворената му длан.

Направи се, че не забелязва учуденото му изражение и започна да разказва за икономическите и социални проблеми на Сикуънс Спрингс.

Въпреки че отклони разговора към по-безопасни теми, Верити знаеше, че просто бяга от реалността. Джонас Куоръл я беше хипнотизирал, бе я очаровал с нещо. Желаше го с цялото си същество. За първи път в живота си разбираше какво означава пълната сила на това привличане и не знаеше да се радва ли или да се страхува. „Защо, защо точно него? Това ли е мъжът, когото съм чакала толкова години?“ Въпросите ѝ оставаха без отговори, затова ги игнорира и се изтегна по гръб, наслаждавайки се на късния следобед.

Свечеряваше се, когато се прибраха, за да се преоблекат и след това отново се срещнаха, защото Джонас предложи да отидат на кино.

— Не съм била на кино от 5–6 години.

— Работиш твърде много.

Верити не му остана дължна.

— И това ми го казва човек, който мие чиниите на различни ресторанти по света.

Твърде късно беше, за да върне тези думи, които можеха да провалят вечерта им.

Джонас се обърна намръщен.

— Какво ти стана, господарке? Не си доволна от работата ми или мислиш, че ми плащаш твърде много?

Ядосана на себе си, че му развали настроението, тя се опита да поизглади нещата.

— Нямах това предвид и ти го знаеш. Имаме различни разбирания относно същността на работата. Пропиляваш живота си, обикаляйки света, без да използваш своите умения. Не мога да остана безразлична, ако някой пилее по този начин таланта си.

— Повярвай ми, светът няма нужда от още един доктор по ренесансова история. Ще продължи да се развива и без мен, дори по-добре. И престани да се тревожиш за липсата на перспективи в живота ми. По-добре си изяж пуканките, имаш нужда от напълняване.

Верити напълни шепите си със солените, мазни пуканки, само за да му достави удоволствие. Чудеше се, дали отново ще се опита да я целуне, и доста време обмисля своята реакция, ако това се случеше. Радваше я фактът, че най-сетне бе станала участник в истинска любовна авантюра. Остана разочарована, след като не получи дори и намек за целувка. Джонас я изпрати до входната врата, пожела ѝ лека нощ и с бързи стъпки тръгна към бунгалото си.

Проследи го с поглед как изчезва между дърветата. Опита се да си внуши, че така е по-добре, отколкото ако беше останал, но нещо в нея крещеше, че го желае истински. Чувстваше се раздвоена и обърквана. Още не можеше да си прости за глупавите заключения, които бе направила, относно начина му на живот.

„Ако си бях държала устата затворена, можеше след киното да пийнем в бара, а после да получа целувка.“ Вместо това сега от около час четеше книга и се опитваше да заспи.

Във вторник „Ноу Бул“ беше отново отворен за малобройните си, но постоянни клиенти. През седмицата това бяха предимно местни хора и по-рядко туристи, които, преминавайки през Сикуънс Спрингс, откриваха ресторанта в своите пътеводители. Освен това, поне по няколко души от управлението на курортния комплекс идваха за обяд или вечеря.

Верити успя да създаде работа на себе си и на Джонас, така че моментите, в които всеки от тях можеше да отвори дума за тяхната връзка, бяха сполучливо избегнати. „Връзка?“ Значението на тази дума я дразнеше и тревожеше. Опитваше се отчаяно да отклони мислите си в друга посока, но те бързо се връщаха към случката в басейна, към прекрасния ден, който бяха прекарвали на открито заедно. Като типичен представител на мъжкото съсловие, Джонас сякаш изобщо не се тревожеше от въпросите, които раздираха душата ѝ. Неговото спокойствие и безгрижие още повече я изнервяха.

„Щом той е толкова безчувствен, връзката ни едва ли има някакво бъдеще.“ Добре, че беше достатъчно интелигентна, за да гледа трезво на нещата.

Беше късен следобед, когато телефонът в офиса извънтя. Обаждаше се Лора.

— Верити? Здравсти. Искам да запазя три места за тази вечер. Имаме специален гост и Рик предложи да вечеряме заедно при теб.

Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Седем часа, добре ли е?

— Чудесно. Няма да повярваш с кого ще дойдем.

— С кого?

— Кейтлин Евинджър.

Лора замълча, за да изчака въздействието на думите си.

— О! Кейтлин Евинджър, художничката?!

— Да, самата тя.

— Но какво прави тук. Чувала съм, че живеела като отшелник.

— Да, така е, но има причина за това. Претърпяла е тежка автомобилна катастрофа и е останала инвалид за цял живот. Дошла е в Сикуънс, за да види как ще ѝ се отрази минералната вода.

— Вълнувам се много, че ще ни посети.

— Само недей се престарава. Тя не обича прекаленото внимание.

— Не се тревожи за това, Лора. Нали знаеш, че не обичам да се подмазвам. Чао, ще ви чакам в седем часа.

Верити затвори апарата и се обърна усмихната към Джонас.

— Какво ще кажеш. Довечера при нас ще вечеря известна художничка. Чувал ли си за Кейтлин Евинджър?

— Мисля, че да — отговори ѝ той, като продължи грижливо да сгъва салфетки, без дори да вдигне глава. — Името ми е познато, но едва ли съм виждал нейна картина.

— А аз съм — обяви възторжено Верити. — Преди няколко месеца имаше изложба в Сан Франциско. Картините ѝ бяха направо завладяващи. Първото ти впечатление е, че са студени и безжизнени, но вникнеш ли по-дълбоко, виждаш енергията и жизнеността, бликаща от тях. Можеш да усетиш страстта, която е скрита под тяхната повърхност. Имаш чувството, че те грози опасност от тази страст, но всичко е добре контролирано... Разбираш ли ме?

Едната вежда на Джонас беше леко повдигната.

— Да, мисля, че разбирам.

Верити почувства, че се изчервява. Не бе сигурна как да тълкува многозначителния му поглед и предпочете да промени темата на разговора.

— Боже Господи! Сигурно ще трябва да променя менюто за вечеря. Мога да направя салата от портокали. Морковите със сос от копър ми се виждат твърде обикновени.

— По начина, по който приготвяш моркови, те са всичко друго, но не и обикновени. Не се тревожи за менюто. Сигурен съм, че нашата знаменитост ще намери нещо подходящо за себе си.

Верити замислено прехапа долната си устна.

— Така ли мислиш наистина?

— Виж какво, ако не хареса нищо от специалитетите, винаги мога да изтичам до града, за да ѝ купя хамбургер.

— Ох, Джонас, чувството ти за хумор понякога е отвратително.

Точно в седем часа и пет минути Джонас посрещна Ник, Лора Грисуолд и тяхната гостенка Кейтлин Евинджър. Вече познаваше Рик. Той бе почти на неговата възраст, с пооредяла коса и широка усмивка, която дори бе леко пресилена тази вечер. Поддържаше добра спортна форма и изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда един мениджър на курортен комплекс. Очевидно бе, че Рик и Лора са горди да придружават знаменитата си клиентка, но и на двамата им личеше, че не се забавляват в нейната компания.

Джонас трябваше да си признае, че беше впечатлен от външността на Кейтлин Евинджър. Със сигурност тя бе от този тип жени, които щом един път си видял, не можеш да ги забравиш. Имаше някакво драматично излъчване, което се долавяше почти мигновено.

Беше висока, дори малко по-висока от него. Русата ѝ коса бе изпъната назад и откриваше високото ѝ чело. Изглеждаше около тридесетте, но нещо в лицето ѝ, в мрачния ѝ презрителен поглед накара Джонас да предположи, че е доста по-възрастна. Прическата ѝ фокусира вниманието му върху артистичните ѝ скули и перфектно оформената ѝ уста. „Дали тези тънки устни някога са се извивали в истинска усмивка? Малко е вероятно.“

Първоначално не забеляза големия белег, преминаващ през цялата ѝ лява буза. Едва когато Кейтлин извърна глава, видя огромния контраст между класическия профил на едната ѝ страна и разкъсаната плът на другата. Впечатли го мрачният безизразен поглед на известната художничка. Това бяха очи, които пронизваха всеки мъж до костите. Те открито казваха „нищо на този свят не ми е интересно и не ме интересува“.

„Студена жена — заключи Джонас. — Да не ти се случва да прекарваш зимната нощ, прегръщайки жена като Кейтлин.“ Верити също имаше „бодли“, на които можеш да се убодеш, притежаваше

остър и арогантен език, но в душата ѝ грееше огън. А Кейтлин си оставаше до мозъка на костите студена като айсберг. Художничката имаше метална скоба на единия си крак, която се показваше през многобройните тънки, черни подгъвки на полата ѝ. Използваше абаносов бастун, за да пази равновесие, но все пак куцаше доста силно.

Джонас настани гостите на грижливо избраната маса близо до камината. Въпреки недъга си, Кейтлин елегантно зае мястото си. Вече всички клиенти бяха насочили погледите си към нея и тихо си шушнеха.

— Ще съобщя на мис Еймс, че сте пристигнали.

Лора му отвърна с широка усмивка, въпреки че очите ѝ бяха угрижени.

— Благодаря ти, Джонас.

Джонас тръгна към кухнята, усещайки ледения поглед на Евинджър забит в гърба му. Това го накара за момент да потрепери.

Откри Верити в стихията си. Цялата бе зачервена от горещината на газовата печка. Още щом видя свободно падащите ѝ огнени къдрици, в душата му нахлу топлина и спокойствие. Тя беше се концентрирала върху приготвянето на салатата от цикория, настъргано сирене и печени орехи.

— Шефе, твоята „звезда“ пристигна.

Верити бързо вдигна глава. Очите ѝ светеха от вълнение.

— Къде е тя? Кога дойдоха? Къде точно я настани?

— На малката масичка близо до тоалетните.

— Джонас, какво...

— Не се тревожи, седнали са близо до камината, където ти искаше да бъдат.

— Благодаря ти, Господи! И престани да си правиш гадни шеги. Знаеш, че много държа да се запозная с нея. Как изглежда?

— Няма начин да я сбъркаш. Носи месингов сутиен и се подпира на дълго копие.

Верити пъкна чинията с готовата салата в ръцете му.

— Много смешно. Занеси това на маса № 3, аз отивам да поздравя гостите.

— Както кажеш, шефе.

Тя не обърна внимание на последните му думи, захвърли престилката и се втурна в залата. Джонас поклати възмутено глава и сервира салатата. Вече можеше спокойно да наблюдава поведението на новопристигналите гости. Леденото излъчване на Кейтлин бързо отми лъчезарната усмивка от лицето на Верити. Но за негово най-голямо учудване, двете явно намериха обща тема и завързаха разговор. Лора и Рик изглеждаха доволни, че някой бе снел от плещите им отговорността да забавляват известната художничка.

Наложи се Джонас да обслужи и други маси, но при всеки удобен случай очите му се насочваха към двете жени.

„Странно, никога не съм предполагал, че Верити боготвори хората на изкуството“ — рече си мислено.

Учудването му някъде около девет часа се превърна в раздразнение. Като че ли Евинджър представляваше по-голям интерес за Верити, отколкото той самия. Беше го оставила да се справя сам с клиентите, кухнята и миенето на чинии. „Все пак добре е, че във вторник няма толкова много хора. Ако всяка вечер бе така, тя ще е фалирала отдавна.“

Около десет часа в ресторанта нямаше други клиенти, освен разбира се Рик, Лора и Кейтлин. Верити седеше на тяхната маса вече повече от час и сякаш бе забравила какво става наоколо. Джонас започна да почиства кухнята, но по едно време нервите му не издържах и запрати един тиган с прегорели фетучини на пода. От залата се дочу кристалният смях на Верити.

— Джонас? Джонас, ела за малко. Няма да повярваш, но Кейтлин те познава.

По гърба му пробягнаха ледени тръпки и той погледна подозрително към светлосините очи на художничката.

— Наистина ли е така?

Можеше да се закълне, че не е срещал този айсберг преди. Трудно можеше да се забрави жена като нея.

Кейтлин отпи от чашата си с вино и вдигна поглед към него. Гласът ѝ се оказа толкова студен, колкото и цялата ѝ външност.

— „Винсънт Колидж“. Преди около пет години. Изнесохте лекция по военна тактика и въоръжение по време на Ренесанса. Показахте много интересни диапозитиви и репродукции. По това

време аз посещавах курсове по графика, но бях чула за вас и дойдох на тази лекция.

Джонас не ѝ отговори веднага. Стомахът му се сви, сякаш че някой бе сложил рапира в ръката му и го бе призовал на смъртен дуел. Това беше последното нещо, от което се нуждаеше сега. „Колко и какво знае за мен тази жена? Защо се е озовала тук, в този ресторант?“ — тревожно се питаше.

— Имате чудесна памет, мис Евинджър.

Тя кимна със задоволство.

— Още щом ви видях, ми се сторихте познат. А всичко си дойде на мястото, когато Верити спомена, че сте завършил ренесансова история — студентите ѝ очи го пронизваха. — Не мога да си обясня как сте се озовал тук? Вие бяхте особено популярно име в академичните и музейни среди.

Преди още Джонас да намери отговор на този неудобен въпрос, Верити побърза да я запита:

— С какво е бил толкова популярен?

— Както ви казах, по времето на моето обучение във „Винсът Колидж“, мистър Куоръл бе един от най-известните млади преподаватели. Като оставим настрана многобройните му публикации, точно тогава той разкри, че една златна огърлица не е оригинал от шестнадесети век, а добре изработено копие от 1955. По този начин спести на един музей в Ню Йорк огромна сума. Мистър Куоръл бе един от най-добрите оценители и познавачи на антични предмети. Вашата специалност са оръжията, а не бижутата, нали така беше?

— Времената се променят, мис Евинджър. Сега моята специалност е миенето на чинии. Имате ли нещо против, ако събера празните чаши и почистя масата?

— О, не се тревожи за това, Джонас — намеси се Верити. — Защо не седнеш при нас? Кейтлин тъкмо ни разказваше клюки за различни художници. Сядай, толкова е интересно.

— Съжалявам, но става твърде късно. По-добре да привърша с чистенето. Не искам после да ми натякваш, че не си върша добре работата.

Джонас събра набързо празните чинии и чаши и влезе в кухнята. Нямаше никакво желание да говори повече с тази знаменита художничка. Не му харесваше излъчването ѝ, държанието ѝ, не

харесваше отличната ѝ памет, а можеше да се обзаложи, че нямаше да хареса и нейното изкуство.

Мислите му се върнаха обратно във времето, когато все още преподаваше във „Винсънт Колидж“. Беше облечен като ренесансов благородник, а в ръката му имаше старинен меч. Секунда по-късно един от лаборантите се строполи на пода, облян в кръв. Мислеше, че се е отървал от този кошмар, но появата на Кейтлин отново го извика в съзнанието му.

Чувството му, че нещо не е наред, се усилваше.

След около половин час малката групичка най-накрая се надигна от масата. Джонас знаеше, че му предстои разправия с Верити, защото ѝ бе отказал да седне при тях. Но това не го тревожеше. Вече свикваше с кратките им словесни битки.

След безкрайните: „Лека ноц“, „Довиждане, пак заповядайте“, вратата се захлопна и ключалката щракна.

Верити влезе в кухнята, облегна се на вратата и скръсти демонстративно ръце.

— Е, надявам се, че си доволен, Джонас. Винаги ли си толкова груб с хора като Кейтлин или си я нарочил заради нещо? Какъвто и да е отговорът ти, искам да знаеш, че съм много ядосана и обидена от поведението ти.

— Съжалявам — Джонас захвърли кърпата, с която бършеше последните няколко чаши. — Хайде да си вървим, готова ли си?

— И ти ми казваш само „съжалявам“? Какво ти става тази вечер?

— Няма нищо. Късно е, уморен съм, искам да спя.

— Ами какво чакаш? Не те спирам, тръгвай!

— Чудесно. Хайде, ще изгася осветлението.

Лампите бяха изгасени, но Верити не се помръдваше и Джонас я хвана за ръката, за да я изведе навън. Тръгнаха по пътеката към бунгалата.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш, защо се държа толкова отвратително? Приличаш на малко момченце, което капризничи, защото нещата не са станали така, както то е искало.

— Това е по-добре, отколкото да се държа като бояджия с размекнат мозък и да твърдя, че съм голям художник.

— Джонас, писна ми! Това е най-голямата глупост, която съм чувала. Та ти дори не си виждал нейна картина.

— Не искам и да видя. И няма ли най-после да спрем да говорим за тази жена. Никога не съм мислил, че можеш да се лигавиш така пред някаква си знаменитост. Та ти се правеше на глупачка пред нея, Верити. Нали те слушах, докато почиствах масите: „О, бях впечатлена от тази картина, Кейтлин“, „Не можах да не мисля постоянно за нея, Кейтлин“, „Ох, колко са интересни мъжете във вашето общество, Кейтлин“, „Господи, каква артистична натура си ти, Кейтлин“...

Верити се отскубна от ръката му и побягна нагоре по алеята. След няколко метра се обърна назад.

— Вече разбрах, защо си такъв, Джонас. Перата ти са разрошени, защото те върнаха там, където не обичаш да се връщаш, нали? Кейтлин ти припомни времето, когато си имал успешна кариера. Върна те там, където си значел нещо в академичния свят. Работил си усърдно и си бил „някой“. А после мързелът ти е провалил всичко.

Джонас потрепери от гнева, който се събираше в душата му. Допреди малко се чувстваше само раздразнен, но сега беше бесен. Кейтлин бе му припомнила за миналото му, което не се състоеше само от академични успехи, а и от ужас, кръв и насилие. Верити пък бе до наляла масло в огъня.

— Не се чуваш какво говориш, Верити Еймс. Съветвам те да си затвориш устата. Миналото ми си е мой личен проблем.

— Сигурна съм, че има и нещо друго, за което си ядосан. Ти ревнуваш.

— Ревнувам ли? От Кейтлин? Посочи ми поне една причина.

— Сляп ли си? Тя е преодоляла всички трудности. Успяла е. Имала е талант и го е използвала, въпреки че е знаела, че остава инвалид за цял живот. Работила е усилено, за да достигне дотам, където е сега в момента. Не е успяла само заради упоритостта, таланта или късмета си. Кейтлин е работила за този успех. Не виждаш ли разликата между вас двамата. Трябва да си вземеш поука от нея. Тя се наслаждава на плодовете на своя труд и се стреми към по-големи и по-красиви неща. А ти... ти миеш чинии в ресторанта ми.

— Достатъчно, млъкни!

— Ти си също като баща ми. И двамата скитосвате, мислите само за себе си и не сте способни да постигнете каквото и да било. Дори не си представям как можете да се установите на едно място за повече от няколко месеца. Предпочитате да пропилявате живота и способностите

си, обикаляйки земното кълбо, вместо да се сирете и да направите нещо добро. И двамата сте еднакво безотговорни. Джонас Куоръл — малкото момченце, което не иска да порасне, страхува се от живота, от отговорността и таланта си. Днес — тук, утре — там. Докога така, а?

— Казах ти, стига!

— Не ми викай, затваряй си устата и върви! Не искам изобщо да те слушам тази вечер. Най-малкото, което можеше да направиш, бе да покажеш поне капчица уважение към човек, постигнал нещо в живота. Лора се оказа нрава. Глупачка съм била, щом съм си мислила, че между нас може да се получи нещо. Но сега ми просветна. Ще трябва да обръщам повече внимание на почтените доктори и адвокати.

Верити рязко ускори крачките си.

— По дяволите! Ти за каква се мислиш?

Джонас я настигна и стисна болезнено рамото ѝ. Тя никога не го беше виждала толкова ядосан.

— Пусни ме!

— Значи мислиш, че аз нямам проблеми? Е, нека да ти кажа нещо, скъпа ми господарке. По-добре се погледни в огледалото. Погледни на какво си заприличала. Превръщаш се в зловна стара мома, не поглеждаш мъжете, защото те не отговарят на твоите високи стандарти. Не се учудвам, че нямаш приятел, да не говорим за съпруг. Кой би се съгласил да му свалиш кожата с острия си език. Само някой кръгъл глупак ще се остави да го поучаваш как да живее живота си. Кой ти дава това право да осъждаш хората? Познаваш ме от вчера, а вече ми изнасяш лекции, какво съм бил направил в миналото и как съм пропилял живота си. Кой ти даде това право?!

Джонас усети как тя потрепери конвулсивно. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Пусни ме, Джонас!

Все още мърморейки, той я пусна и Верити изчезна сред дърветата. Джонас явно сви юмруци. „Тази жена ще ме подлуди.“ Усети нежните вибрации на златната обещана в джоба си и я докосна. Секунда по-късно вече беше спокоен, все едно нищо не беше се случило.

Бе очаквал, че Верити ще е недоволна, но дори не подозираше, че ще го атакува по този начин. Не бе очаквал и че точно тук ще се

сблъска с някаква си студенокръвна художничка, която го познаваше отпреди.

Животът, както винаги, се оказваше пълен с изненади...

---

[1] Едногодишно фуражно и медоносно растение, чиито зърна се използват вместо жито — Б.пр. ↑

[2] Еклектизъм — безпринципно и механично съчетание на несъвместими и противоположни възгледи във философията — Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

Леко скърцане на метал събуди Джонас два часа по-късно. Разсъни се напълно, и без да мърда се заслуша напрегнато. Беше чувал подобен звук и знаеше много добре какво означава. След като пет години бе оцелял под мостове, по пристанища, паркове и хотели, които нямаха стандартите на „Хайът^[1]“, шумът от триене на метал о метал значеше само едно: някой се опитваше да отключи ключалката на входната врата. Веднага отхвърли мисълта, че „червенокосата господарка“ е дошла да го гушне и му се извини.

Ако си беше фантазирал по този начин през последните пет години, някоя нощ просто нямаше повече да се събуди — такива бяха законите на улицата. Оцеляваха само най-хитрите и способните.

Лекото стържене отново се чу и Джонас безшумно се изтърколи от леглото. Изпъшка, когато краката му докоснаха студения под. „По дяволите! Ще мине зимата, докато оправя това отопление.“

Шумът престана и той забрави за отоплителните проблеми. Чу няколко тихи стъпки и после настана тишина. Който и да се опитваше да влезе, беше се отказал от вратата и сега търсеше отворен прозорец. Джонас се пресегна и взе износената си брезентова чанта, с която бе пристигнал в Сикуънс Спрингс. Сега тя бе празна, с изключение на скрития във вътрешния ѝ джоб нож. Ръката му се вкопчи в дръжката, точно когато едното крило на прозореца се открегна.

Джонас безшумно се прилепи до стената и затаи дъх. Прозорецът се отвори напълно. Чу се тежко дишане, един крак стъпи на пода, а след малко и мъжът беше вече вътре.

— Следващия път защо не почукаш? — обади се Джонас зад гърба му, стисна го силно за врата и с ловко движение го събори на земята.

Усети, че напипва гъстата му брада. „Господи, този тип е доста едър.“ Мъжът със сигурност беше висок и тежък, защото когато се строполи на пода, бараката леко се разтресе.

— Ей, мамка му, какво, по дяволите...

Джонас не го остави да се осъзнае. Скочи отгоре му и го затисна с коляно. Той му отвърна с учудваща енергия и добре заучена хватка, но Джонас със светкавично движение допря ножа до незащитеното гърло на противника си. Жертвата му веднага престана да се съпротивлява.

— Ето, видя ли? Много добре се разбираме. Не мърдай сега.

— Не се тревожи — отговори му плътен, недоволен глас. — Щом имаш нож, къде може да мърдам.

Джонас набързо го претърси. Мъжът беше облечен в дънки, памучна риза и вълнен пуловер. Нямаше нито нож, нито пистолет.

— Не мърдай от мястото си!

Изправи се бързо и включи лампата. Ярката светлина огря малката стая и Джонас в първия момент не можа да разбере с човек ли се е борил или с мечка гризли.

Мъжът, лежащ на пода, беше огромен — сигурно около метър и деветдесет. Изглеждаше около шейсетте. Имаше брада и мустаци, които някога явно са били червеникави, но вече бяха посивели. Същото важеше и за косата му, но за разлика от гъстата му брада, тя беше оредяла и на темето му имаше малка плешивина. Светлозелените му очи гледаха недоволено изпод свитите му вежди.

— Не ми казвай, сам ще се сетя — размърда се мъжът на пода, потривайки рамото си. — Моята сребролюбива дъщеря е решила да изкара още някой долар и е дала бунгалото ми под наем? Понякога това момиче не показва никакво уважение към бедния си стар баща. Ама абсолютно никакво уважение! Можеш ли да си представиш?

Джонас се облегна на стената и погледна тези така познати му светлозеленикави очи.

— Емерсън Еймс?

— Същият — отговори мъжът и се надигна. — Я ми кажи, ти често ли си играеш с ножове?

— Не, само при нужда. Може да се порежеш, ако си играеш.

Нямаше никакво съмнение, че това е бащата на Верити. Джонас отвори брезентовата си торба и прибра ножа вътре.

— Извинявай за посрещането.

— Вината е изцяло моя — махна с ръка Емерсън. — Мислех, че няма никой, а не исках да будя Верити, за да ми отвори. Абе ти да не си любовник на дъщеря ми?

Джонас отново се облегна на стената.

— Не. Аз съм мияч на чинии.

Емерсън се намръщи.

— Пфу, по дяволите! Среща такъв готин и печен мъж като теб и вместо да се погрижи за себе си, назначава те за мияч. Господи, какво направих, че така ме наказваш с това момиче? Сигурно трябваше да я запиша в проклетото училище? — Еймс се огледа наоколо. — Предполагам, че си видял дъното на онази бутилка водка, която бях скрил в бюфета.

Джонас се ухили.

— Не, има още малко.

— Чудесно. Ще ми позволиш да пийна една глътка, за да си оправя нервите?

— Няма защо да питаш, все пак бутилката си е твоя.

— Да, фактите са такива. Ще ти наляя и на теб. Струва ми се, че трябва да обсъдим някои неща.

— Да-а. Като това например, кой ще спи на пода.

Верити стоеше на прозореца в спалнята и се взираше в тъмнината. Не можеше да заспи, затова реши да не се измъчва повече. След около минута видя, че прозорецът на съседното бунгало светна. „Джонас също не може да заспи?“ Това още повече я обърка. „Дали съжалява за това, което ми каза, както и аз съжалявам, че бях груба с него.“ Премисляйки случилото се за пореден път, отново се убеди, че той е бил прав. Не й беше работа, а и нямаше право да го осъжда. Всеки човек бе свободен да използва таланта и уменията си, да живее живота си по свой собствен начин. „Има ли смисъл да му говоря, че се погубва, след като той дори не ми е благодарен за това?“ Джонас категорично й беше казал, че иска да бъде оставен на мира. Точно както и баща й я убеждаваше, че иска да пътува по света, докато може, и да издава евтини романи от типа на „Рейнджъри на самотната звезда“ и „Неприятности във форт «Силвър Крийк».“

Верити достатъчно добре познаваше баща си, за да знае, че той няма истинска идея как да живее и какво да прави. Ако се бе примирила още в началото, че Джонас е от същото тесто, щеше да си е спестила усилията.

Мислите й се върнаха към събитията от тази вечер. Една прекрасна вечер, прекарана в компанията на Кейтлин Евинджър.

Имаше нещо изключително в нея, нещо, което не беше срещала в никоя друга жена. Кейтлин бе такава жена, от която можеш само да се възхищаваш. Силна, смела, трудолюбива и талантлива. Очевидно беше, че в момента тя не се бе обвързала с мъж. Но дори и да имаше обожатели, Евинджър не би се оставила да бъде оплетена в измамните мъжки мрежи. Просто би се изсмяла на мамеците им обещания и комплименти. Тя беше останала въпреки всичко, вярна на своите принципи и цели. До този момент Верити можеше да каже същото и за себе си.

И сега нямаше да позволи на един мияч, пък бил той и с докторска титла, да ѝ попречи. Имаше обаче нещо прекалено привлекателно в този „мияч“.

Една сянка премина покрай прозореца в отсрещното бунгало. Джонас се бе запътил към кухнята. Верити се поколеба известно време, но идеята вече се бе оформила в главата ѝ. Отвори гардероба и наметна вълненото си палто. Имаше сенки и фантоми в душата на Куоръл — знаеше това, още щом го видя на прага на ресторанта. Не биваше да го укорява. Той беше неин работник и си вършеше добре работата.

Няколко минути по-късно стоеше на прага пред бунгалото му. Студеният вятър откъм езерото развяваше полите на нощницата ѝ. Вдигна ръка и почука настоятелно.

Вратата се отвори и Джонас застана пред нея с чаша в ръка. Двамата се гледаха известно време, без никой да каже нещо. После изражението му стана язвително, усмивката му се изкриви и той отпи демонстративно от някакво прозрачно питие.

— Поправи ме ако греша, но не си дошла, за да ме събориш на земята и да правиш луда, страстна любов с мен, нали?

Верити усети как добрите намерения, с които бе дошла, започват да се изпаряват. Поколеба се, но после просъска през зъби:

— Всъщност, дойдох да ти се извиня.

Джонас примигна невярващо насреща ѝ.

— Я виж ти! Майтапиш ли се или аз сънувам? Изчакай само да включа касетофона. Искам да съм сигурен, че думите ти ще стигнат до следващите поколения. Ами че господарите никога не се извиняват на робите.

— Виж, щом нямаш достатъчно такт и не искаш да ме разбереш, забрави, че съм идвала. Отивам да си легна.

— Ей, къде тръгна. Няма ли да кажеш „здрости“ на стария си баща. Тъкмо хвърляхме чоп с него, кой ще спи на пода.

Верити го избута встрани и едва не се спъна в прага.

— Баща ми! Той е тук?

— Цял-целеничък, Ред! — Емерсън Еймс се показва зад Джонас и здравите му зъби проблеснаха между гъстата брада и мустаците.

Разтвори широко ръце, за да я прегърне.

— Как е бизнеса, детето ми?

— Татко, заслужаваш да те нашляпам. Мислех, че си в Бразилия — Верити се отдръпна от мечешката прегръдка на баща си. — Къде беше? Отидох в Мексико преди два месеца с надеждата, че ще прекараме малко време заедно, но никой не знаеше накъде си заминал. Търсих те три дни, мошеник такъв, докато най-накрая един човек ми спомена, че си отпрашил за Рио. Защо ме покани в Пуерто Валерта, щом си имал планове да напускаш града същия ден?

— Случиха се много непредвидени неща, докато си пътувала за Мексико. Нали знаеш как стават тези работи? Трябваше да направя непланирано пътуване за Бразилия и тръгнах късно през нощта. Помислих си, че ме познаваш достатъчно, за да не се тревожиш.

— Добре е, че те познавам добре, но нямаше какво друго да направя, освен да те потърся и после да се върна обратно — поклати укорно глава Верити.

— Може ли да взема палтото ви, лейди? — обади се Джонас с пресилена галантност.

— Не, не можеш. Не виждаш ли, че съм по нощница — отвърна тя и отново се обърна към баща си. — Пропилях три дена от това, което трябваше да е ваканция, за да те търся. Отначало си помислих, че не съм си записала адреса правилно. А след това започнах да те търся от бар на бар. Знаех, че не обичаш туристите, затова проверих само местните кръчми.

Очите на Емерсън се опулиха.

— Боже Господи, Ред! Имаш ли мозък, да тръгнеш по мексикански кръчми, и то сама.

— Нямах друг избор. Ходех само по тези места, където си ме водил и където те познават.

— Има огромна разлика, когато съм с теб, и ти дяволски добре знаеш защо. Това е пълна глупост. Можеше да си навлечеш сериозни неприятности.

Верити се усмихна.

— Нали вече съм голямо момиче.

— Това значи само, че ще си навлечеш още по-големи неприятности, ако си голямо момиче — вметна Джонас.

— Татко, да ти представя нашия експерт в тази област — Джонас Куоръл.

Емерсън не обърна внимание на язвителното ѝ подмятане.

— Скъпа, човекът е напълно прав. Не ти е било изобщо работа да ме търсиш, след като не си ме открила на този адрес. Трябвало е веднага да се прибереш тук.

— Добре, добре. Знам, но не постъпих така. Посетих няколко пивници и любезно помолих барманите да ми кажат къде си. И, разбира се, се забърках в една каша.

Светлите очи на Емерсън я гледаха студено.

— Защо, какво се е случило?

— Както и двамата предполагахте, навлякох си големи неприятности. Едва не загубих чантата, честта си, а може би след това щях да се простя и с живота си. Повярвай ми, по-добре ще е да ти спестя подробностите.

— По дяволите, Верити! Познавам тези места твърде добре и, ако трябва, ще се върна, за да счупя няколко глави. Кажи ми сега, какво точно се случи?

— Ами... нищо — измънка Верити, опитвайки си да не си спомня събитията от онази ужасна нощ.

— Как така „нищо“? Нали досега твърдеше, че някой те бил нападнал — обади се Джонас.

— Бях спасена в последната минута. Всичко беше доста вълнуващо — започваше да ѝ харесва, че бе спечелила вниманието и на двамата. — Грешката ми беше, че завих по една малка уличка и влязох в мръсна кръчма, която се оказа свърталище на градската измет. Разбрах, че трябва да се махна, но някой ме сграбчи за ръката. — Верити се обърна с усмивка към Джонас, който следеше разказа ѝ с напрегнато изражение. — Да ти се намира още малко от тази евтина водка, която пиеше?

Той кимна, но си личеше, че последното нещо, което искаше в момента, бе да ѝ донесе водка. С провлачени стъпки се запъти към кухнята. Чу се звън на стъкло и след малко се появи отново.

— Ето, това е последната — тикна чаша в ръцете ѝ. — Казвай какво се случи после.

— Да, Ред, ти спря на най-интересното място. Също както прекъсват уестърните с тези гадни реклами.

Емерсън отпи голяма глътка и изпъна крака.

— Джонас, бащинството си има и отрицателни страни. Мога да полудея, постоянно съм в стрес, че нещо може да ѝ се случи.

— О, татко! Едва ли знаеш значението на думата „стрес“. Начинът ти на живот напълно я изключва.

— Това си е твое мнение.

Верити седна в края на леглото и прикри коленете си с вълненото палто.

— Да ви доразкажа историята накратко. Успях да се измъкна от един дебел, вонящ на одеколон мексиканец на име Педро.

— Господи, Ред. Ще има да сънувам кошмари. Как успя да се измъкнеш?

Верити вдигна рамене, опитвайки се да изглежда спокойна. Онази нощ бе най-страшната в живота ѝ.

— Някой се появи от задния двор. Беше тъмно и не можах да го разгледам. Само видях, че е по-висок от Педро. Нямах време да правя по-подробни наблюдения, исках само да избягам оттам. Предполагам, че този, вторият мъж, е бил нещо като собственик на кръчмата и е решил, че ме заслужава повече от стария Педро. Двата започнаха да се бият, а аз побягнах. Загубих само златната си обеца.

Верити отпи голяма глътка от чашата си и се закашля, защото гърлото ѝ сякаш беше раздрано от стъкло. Предпочитанията на баща ѝ относно алкохола винаги я бяха ужасявали.

— Е, виждате ли, че късметът помага на добрите хора.

— Късметът помага на идиотите, Ред — Емерсън се обърна назад. — Куоръл, чу ли това? Помисли си добре, преди да имаш дъщеря. Иначе ще се побъркаш.

— Ще запомня това, Еймс — отвърна Джонас тихо, вперил очи в чашата си с водка.

Верити усети някаква странна нотка в гласа му и се замисли, какво ли може да означава тя. Напомни си, че знае съвсем малко за този мъж, че го познава само от няколко дни.

— О кей, татко, става твърде късно. Да чуем сега какво те води в Сикуънс Спрингс?

Емерсън имитира измъчено изражение.

— Не мога ли и аз да почувствам бащински копнеж да видя единствената си дъщеря?

— Разбира се, но можеше да направиш това преди два месеца в Мексико, ако толкова си държал да ме видиш. Това щеше да ти е много по-удобно. Но фактът, че се връщаш в Щатите, и то без да се обадиш, ме кара да си мисля, че има и нещо друго.

Емерсън изпъшка и погледна към Джонас.

— Виждаш ли, приятел, езикът ѝ става все по-остър. Вече стига до точката, когато може да ти пусне кръв с няколко добре подбрани думи. Беше толкова сладко, добро момиченце. А виж я сега, превръща се в зловна стара мома пред очите ми.

Верити се намръщи.

— Вие двамата да не сте се наговорили? Джонас ми изнесе същата лекция преди няколко часа.

Джонас я стрелна с очи.

— Трябва да си ни благодарна, че и двамата сме загрижени за твоето бъдеще.

— Ха, и кой ми казва това? Ако имахте малко мозък в главите си, първо трябваше да се погрижите за собственото си бъдеще, а после за моето.

— Моето бъдеще си идва от само себе си — измърмори Еймс. — Няма за какво да се тревожа. Но ако ти продължаваш да живееш по този начин, едва ли ще мога скоро да се порадвам на внуци.

Верити се изчерви леко и хвърли мрачен поглед към Джонас, който се подхилваше до стената.

— Не отговори на въпроса ми, татко? На какво дължа честта?

Емерсън глътна малко водка и вдигна рамене.

— Е, добре, Ред, щом искаш истината, ще ти я кажа. Трябва ми безопасно място, докато се поуспокоят малко работите. Нали разбираш, да ми се поохладят петите.

— По дяволите! Знаех си! Знаех си, че си се забъркал отново — ръцете й инстинктивно стиснаха чашата. — Е, хайде, какво е този път?

Верити усещаше погледа на Джонас в гърба си. „Сигурно му е интересно да наблюдава, как губя контрол над себе си?“ Тази мисъл я накара да се почувства още по-зле.

— Хайде казвай, няма да те чакам цяла нощ. Хванали са те в леглото на някоя жена? Пробвал си юмруците си върху някой мошеник? Не си платил някой комарджийски дълг? Намесил си се в някой уличен скандал и полицията е по петите ти?

Емерсън се окашля, за да прочисти гърлото си.

— Виждаш ли това, Джонас? Сякаш си в съдебната зала. Никакво съжаление или загриженост към стария човек. Само въпроси, въпроси. Ако й отговоря, сигурно още половин час ще ме дъвче.

Джонас се усмихна леко, но напрежението не изчезна от очите му.

— Е, какво. Ти дай обяснението, Емерсън, а аз ще се опитам да те защитя.

Емерсън смръщи чело.

— Какво мога да кажа? Е, дължа малко пари на един приятел. Честен дълг, нищо друго.

— Честен дълг? Разправяй ги на шапката си. Това си е комарджийски дълг. А хазартът е порок, няма защо да го отричаш.

Беше ред на Джонас да успокои страстите.

— Значи му дължиш няколко долара, така ли?

— Да, така е, и той напоследък се изнерви. Казах му да потрае, но той ме предупреди да побързам, иначе неговите хора щели да ме разкрасят. Изчаках още малко и се убедих, че е честен човек. Наистина изпрати горилите си. Изчезнах от Мексико и прескочих до Рио, за да завърша проучванията си.

— Какви проучвания? — обади се намусено Верити.

Очите на Емерсън грейнаха.

— Ама как, не съм ли ти казал? Започвам да пиша нова поредица от книги. Фантастични уестърни.

— Фантастични уестърни?

— Да, ще стане супер. Ще използвам класически сюжети с каубой и индианци, но на някаква отдалечена планета, населена с екзотични същества.

Верити не знаеше какво да прави — да плаче или да се смее. Само си бе въобразявала, че вече достатъчно добре познава баща си.

— Но каква връзка има Мексико с футуристичните уестърни?

— Чудесно място и атмосфера. Вече почти завършвам романа и затова те извиках. Зная, че имаш нужда от почивка, а и винаги си обичала Мексико. Само че точно след като ти се обадох, джентълменът, на когото дължа известна сума в долари, стана много нетърпелив. Бях изненадан и нямаше начин да те предупредя, за да отложиш пътуването. Знаех си, че ако не ме откриеш, ще ме разбереш. Реших да си опитам късмета в Бразилия. Не бях ходил скоро там. Както обикновено, ми провървя и всичко се оправи. По-точно казано, ще се оправи, защото има още някои детайли. Затова съм и тук.

— Какви са тези „детайли“? — попита подозрително Верити.

— Трябва да приключа една операция. Когато го направя, ще имам достатъчно пари в брой, за да изплатя дължимата сума на този упорит джентълмен, следващ ме по петите от три месеца.

— Какво имаш предвид с „операция“?

Емерсън изпъшка и поклати недоволно глава.

— Куоръл, виждаш ли, сега сигурно си мисли, че търгувам с дрога.

— За стара мома има доста богата фантазия.

— О, млъкнете и двамата! Татко, чакам обяснение.

— Ред, придобих много необичайни, но изключително ценни вещи. Все още са в чантата ми, вън в колата. Казаха ми, че такива работи се продавали само по музейните търгове. Но първо нямам необходимото време, за да организирам подобно нещо, и второ, нямам документи за собственост, и най-важното, за автентичност. Трябва много бързо да се отърва от тези предмети по обясними причини.

— Трябва ти частен колекционер — обади се Джонас. — Някой, който да е завладян от своето хоби и да не задава излишни въпроси.

Емерсън го погледна с уважение. — Точно така, дискретен частен колекционер. За предпочитане такъв, за когото цената няма значение. Затова и дойдох в Щатите. Тук ще ми е много по-лесно да открия подходящ човек. Но първо ми трябва експерт, който да оцени вещите. Искам да знам, с какво точно разполагам, защото засега имам само думата на предишния им собственик, че са изключително ценни.

Джонас въртеше в ръце празната си чаша.

— Какво точно се опитваш да продадеш?

Лицето на Емерсън грейна.

— Ей сега ще ви покажа.

Той тръгна към изхода и, минавайки покрай дъщеря си, разроши косата ѝ с пръсти.

— Връщам се след минута. Да не се хванете за гушите, докато ме няма.

Вратата се тракна и за момент настъпи мълчание.

— Е, шефе, казваш, че си дошла да ми се извиниш?

— Не знам какво ми стана — измърмори саркастично Верити. — Сигурно съм полудяла.

Джонас прекоси стаята и застана пред нея. Взе чашата от ръката ѝ, а после заедно със своята я сложи на масата. Дланите му погалиха раменете ѝ.

— Колко благородно. Е, щом не искаш да ми се извиниш, ще си помисля, че се срамуваш. Все пак, благодаря за вниманието. Приемам извинението ти, малка господарке — лицето му изведнъж се приближи до нейното и той целуна върха на вирнатото ѝ носле. — Какво имаш под това вълнено палто? — Пръстите му се плъзнаха отдолу. — О, какво виждам? Нощница!

— Какво те интересува моето облекло? Мисля, че ти също ми дължиш извинение.

— Напълно съм съгласен. Но моят грях е по-тежък и все още не съм го осъзнал. Ще трябва да ми дадеш малко време за размисъл, Верити Еймс...

Верити вече си мислеше, че той ще я целуне пак, този път по устните, но вратата рязко се отвори и студеният вятър разроши косите ѝ. Баща ѝ влезе в стаята, носейки стар, изтърган куфар. Гледаше ги с подчертан интерес, докато Джонас свалеше ръце от рамената ѝ.

— О, извинявам се. Май че прекъснах нещо? Вие двамата добре си подходите.

— Не се извинявай, татко, човекът работи за мен.

— Е, сигурно получава и нещо друго, освен седмична заплата.

— Стига, татко! Дай да видим какво носиш.

— Погледнете. Ако тези неща са истински, старият човек ще изкара парички, ще плати дълга си на онази хрътка, а и може да му останат малко.

Емерсън разтвори куфара и вътре се оказаха два старинни пистолета, поставени в специални гнезда.

Верити се приближи, за да разгледа дългоцевните оръжия. Изглеждаха ужасно смъртоносни и красиви същевременно. Дръжките им, боядисани в синкаво, бяха силно извити и завършваха с малки топки. Но, за разлика от други оръжия ръчна изработка, те нямаха никаква декорация. Бяха прекалено прости като дизайн и изработка. Липсата на украса сигурно се свързваше с тяхното пряко предназначение.

— Комплект за дуел — каза тихо Джонас.

Беше се приближил до куфара, но не се пресегна да докосне пистолетите.

— Британски механизъм. Навярно от края на 17-ти век. Ако са автентични, имаш голям късмет, Емерсън. Струват цяла камара пари. Как се сдоби с този куфар?

— Бях направил услуга на един приятел преди години. Помолих го за малка сума, когато бях в Рио, за да се спася от преследващия ме джентълмен. Даде ми този куфар и каза, че той ще разрешал финансовите ми проблеми. Вярвам му, но все пак, нали знаеш... Затова, първата ми работа ще е да разбера дали са автентични. А после ще търся и потенциален купувач.

— Първият ти проблем е лесен за разрешаване. Джонас по една случайност има необходимата квалификация. Нали така, Джонас? — рече Верити, надявайки се, че е вярно това, което Кейтлин Евинджър бе твърдяла тази вечер. — Хайде, кажи ни. Имал ли е късмет татко или просто е купил евтина имитация.

— И аз самият съм много любопитен — прекъсна я Емерсън. — От това зависят много неща. А и тези гори явно са решили да ме следват навсякъде по света. Разбираш ли нещо от стари пистолети, приятелю?

Джонас се отговори нищо. Само гледаше куфара, все едно, че надзърташе през входа към друга вселена.

— Татко, той е преподавал ренесансова история във „Винсънт Колидж“. Специалността му е била оръжия и военна техника. Нали така, Джонас?

Очите им се срещнаха. Искрящото злато в погледа му накара дъха ѝ да спре. Откри, че там се води битка — двубой между призраци

и сенки. Верити не можеше да разбере какво чувства той. Всичко беше се смесило в една опасна комбинация — удивление, ужас и любопитство. Имаше нещо необузвано и диво, което откриваше за първи път. Преглътна, чудейки се какво ли ставаше в душата му. Вече бе започнала да съжалява за своето нетърпение.

— Джонас, добре ли си? — прошепна едва доловимо.

— Вие двамата не знаете какво искате от мен — отговори ѝ със студен, дрезгав глас. — Но май е по-добре да се убедим, дали са оригинални или не.

Джонас пристъпи към куфара и вдигна един от пистолетите.

Още щом ръката му докосна оръжието, Верити се почувства така, сякаш някой я преследваше. Тръпка на ужас премина през цялото ѝ тяло. Дланите ѝ се изпотиха, а сърцето ѝ лудо заби. Усещането беше такова, все едно че се готвеше да побегне от някаква смъртна опасност — като кошута, която криволичи между дърветата, опитвайки се да се спаси от ловджийските кучета. Не проумяваше откъде се бе появило това чувство на ужас и страх, след като се намираше в напълно безопасно място и до нея имаше двама силни мъже. Неочаквано стените на стаята като че ли се приближиха бързо към нея, светлината изчезна и всичко придоби формата на дълъг и тъмен тунел. Някои я дебнеше вътре. Някой, притаен в мрака, бавно пристъпваше, за да я сграбчи в ръчищата си. Ако това станеше, едва ли щеше да може да напусне някога това ужасно място.

Стоеше като замръзнала и отчаяно се опитваше да разбере къде се намира и какво се случва с нея. Страхова психоза? Беше чела някъде, че стресът води до големи промени в човешката психика. Можеше ли този първичен ужас да се дължи на умората и напрежението в нейното всекидневие. „Джонас е прав. Работя твърде много и нямам време за почивка.“

Някой бавно се приближаваше към нея. Усещаше как се раздвижва въздухът. Без да се двоуми, зави зад един ъгъл в тунела и побягна. Бягаше напред, макар че не виждаше къде стъпва, защото нямаше светлина. Бягаше напосоки, защото това ѝ се струваше по-безопасно, отколкото да се остави да бъде хваната.

— Не бягай! Ти ми принадлежиш! Не бягай, моля те! Тези думи нахлуха в съзнанието ѝ като ехо от далечно разстояние. Те звучаха и като заповед, но и като молба. Стори ѝ се, че това е много познат глас.

Плътен мъжки глас, излъчващ огромна сила. Но той само я накара да ускори крачките си. „Искам да се махна от този кошмар!...“

Още преди да завърши мислите си, тъмнината започна да отстъпва. Стените на тунела се размиха и чувството, че някой я преследва, изчезна. Огледа се наоколо — беше в стаята, както преди. Джонас бе оставил пистолета в куфара и я пронизваше със странните си златисти очи. Но сега в тях имаше неприкрито желание и страст. Не можеше да определи, дали това е само сексуално желание или нещо по-силно и опасно. И макар че стаята изглеждаше абсолютно същата, почувства някаква невидима, но огромна разлика. Почувства, че животът ѝ оттук нататък ще стане напълно различен.

— Тези пистолети са оригинални — изрече Джонас с неочаквано мек и спокоен глас. — Както каза дъщеря ти, аз съм завършил ренесансова история, но мога да твърдя със сигурност, че са автентична английска изработка от седемнадесети век. Трябва добре да ги пазиш, Емерсън. Не съм преглеждал скоро каталозите, но струват най-малко стотина хиляди долара.

Емерсън подсвирна доволен.

— Е, изглежда Ред е била права. Късметът спохожда праведните хора. Сега само трябва да измисля, как да превърна тези пистолети в банкноти. Но да оставим това за утре, а? Уф, какъв дълъг ден. Нямам търпение да прегърна възглавницата. Същото се отнася и за теб, Ред. Изглеждаш ми преуморена, я виж какви сенки имаш. Хайде, марш в леглото.

— Работи много, а не яде достатъчно. Шефе, може ли да те изпратя?

Искаше ѝ се да му откаже. Макар че ужасът ѝ беше изчезнал, имаше някакво неприятно вътрешно усещане. Част от нея отчаяно крещеше: „Джонас Куоръл е причината. Не тръгвай с него.“

Джонас хвана ръката ѝ и тя тръгна, без да възрази.

---

[1] Световна верига луксозни хотели — Б.пр. ↑

ГЛАВА V

— Верити, добре ли си? Много си бледа? — пръстите му обвиха ръката ѝ.

Вървеше уверено по едва забележимата пътека, сякаш можеше да вижда в тъмнината.

— Разбира се, само съм преуморена.

Верити вдиша дълбоко хладния нощен въздух с мирис на бор. Приятно ѝ бе, че Джонас държи ръката ѝ. Сякаш ѝ придаваше част от неговата енергия и физическа сила.

— Защо да не съм добре?

Концентрира вниманието си върху познатите очертания и звуци наоколо. Всичко изглеждаше както винаги и съвършено нормално. Вятърът свиреше в тревите и короните на дърветата.

Разпръснатите светлини на Сикуънс Спрингс се отразяваха в езерото. Прозорецът на спалнята ѝ грейше приветливо насреща им. Някъде наблизо профуча автомобил, а после шумът му заглъхна. Всичко си беше на своето място. Тя също беше добре, не чувстваше нищо необичайно.

— Баща ти е прав, много си отнесена напоследък. Трябва ти повече почивка и добра храна.

— О, казах ти вече, нищо ми няма. Виж колко е часът спи ми се ужасно. А и баща ми, когато си дойде, винаги е загрижен, защото не ме е виждал пет-шест месеца.

Опитваше се да говори естествено, но вътрешно усещаше, че някак си се защитава. „Нима иска да си призная, че получавам халюцинации? Съвсем ще ме вземе на подбив.“

— Успокой се. Трябва да я караш по-леко. Верити неусетно се бе сгушила уютно до горещото му тяло. Макар че ръката му тежеше на рамото ѝ, това не ѝ пречеше, а предизвикваше смесени чувства. От една страна не знаеше как да се държи с него, след като беше неин работник. От друга — усещаше, че Джонас имаше някаква връзка със състоянието, в което бе изпаднала преди минути. Но нещо в нея я

убеждаваше, че мъжката му сила е добро противодействие срещу тези кошмари. Отчаяно се опитваше да се успокои.

— Баща ми изглежда е дошъл тук, само защото е изпаднал в беда. Притеснява ме този човек, който се е втурнал да го преследва. Сигурен ли си, че тези пистолети струват доста пари.

— Сигурен съм, защото са автентични. А всичко автентично от седемнадесети век струва купища пари.

— Но как може да си толкова убеден, след като не направи никакви тестове, а само поддържа единия в ръката си?

Джонас вдигна рамене. Това движение сякаш притегли тялото ѝ по-плътено до неговото.

— Ами, виждал съм толкова старинни оръжия. Първо, знам как изглежда старинната стомана, след това познавам, че е ръчна, занаятчийска изработка. И накрая, знам как се чувства в ръката ти пистолет за дуел.

— Как се чувства? Какво имаш предвид?

— Трудно е да се обясни. Добрият пистолет за дуел сякаш пасва на дланта ти. Вдигнеш ли го, вече си се прицелил. Веднага можеш да го усетиш. Затова няма мушка или украшение по цевта. В истинския дуел нямаш време да се целиш. При сигнал вдигаш оръжието и го насочваш към противника си. Пистолетите от този период също са доста тежки. Така, дори да си нервен, ръката ти няма да трепери и ще можеш да дръпнеш спусъка.

— О, сега разбирам. Мога да си го представя. Ако самата аз съм на „полето на честта“, сигурно краката ми ще треперят, докато чакам сигнала „огън“.

Лунната светлина за момент освети усмихнатото лице на Джонас.

— Предполагам, че е имало известна доза страх при тези дуели. Изпитвал съм това усещане, когато съм се дуелирал с рапира, разбира се, със защитен връх. Хората наричат това чувство „вървене по ръба“.

— Виждам, че на времето наистина си бил експерт в своята област.

— Да. По-добре ли си сега?

— Казах ти преди, че нищо ми няма — отговори леко възмутена Верити от прекалено покровителствения му тон. — Защо си се загрижил толкова много за мен?

Джонас спря по средата на пътеката и я притегли към себе си. Ръцете му плавно се плъзнаха през ревера на палтото ѝ. Нощта и лунната светлина сякаш бяха измили златото в погледа му, оставяйки тъмни, проблясващи зеници, които проникваха дълбоко в душата ѝ. Ехо от паниката, която бе изпитала преди, прониза тялото ѝ. Задържа дъха си и се приготви отново да побегне.

Ръцете на Джонас обвиха по-плътено талията ѝ.

— Отпусни се. Всичко свърши.

— Какво е свършило.

— Нищо. Няма значение. Верити, искам да ти кажа, че с мен си в безопасност. Кълна се, че е така. Моля те, не бягай повече от мен.

Верити го гледаше втренчено, не разбирайки какво става.

— Джонас, какво искаш да кажеш?

— Ти знаеш. И то много добре, вече не си дете. Ти си зряла жена и ме привличаш. Чета го в очите ти. Знам, че ме желаш, както и аз теб. Разбрах го още когато се целувахме в басейна. Отдай ми се. Желая те сега, веднага...

И в този момент Верити му повярва. Изглежда, че не само Джонас имаше способността да прониква в съзнанието, душата и чувствата ѝ. Сега и тя можеше да го гледа и да научава все повече нови неща за него. Все пак усещаше, че Джонас много по-лесно се бе справил с урагана, бушуващ в душата му. Тя с доста усилия бе преодоляла ужаса от преследването в тъмния тунел. Не искаше да сравнява тези неща, но женската интуиция и подсказваше, че той говореше истината, че цялата му мисъл е концентрирана върху нея. За свое учудване осъзна, че и самата тя го желаше. Искаше ѝ се да изтрие от паметта си спомена за страха, който бе изживяла, макар да имаше съмнение, че той бе свързан и с Джонас. Всичко това нямаше никакво магическо обяснение, но някакво шесто чувство и подсказваше, че те двамата си принадлежат и се нуждаят един от друг тази нощ.

Не можеше да определи какво точно изпитва. Сякаш не бе изпила няколко глътки, а цяла бутилка водка. Никога не беше имала подобни чувства към нито един мъж.

Лек нощен ветрец разлюля върховете на боровете и я накара да настръхне. След малко още една тръпка премина по тялото ѝ. Но този път тя не бе причинена от студ или страх, а от нежното докосване на

силните ръце на Джонас. Фразата, която се бе породила, когато се целуваха за първи път в басейна, отново изплува в съзнанието и. „Това е истинският мъж, мъжът, когото чакам от толкова дълго време...“

Инстинктивно се притисна към него, търсейки топлината на тялото му и същевременно рушейки бариерата, която сама бе градила цели 28 години. Бариера, непреодоляна досега от никой мъж. Отпусна глава на рамото му и мълчаливо даде отговор на въпроса му, поглеждайки го смело в очите. Джонас не се поколеба и секунда, за да я привлече в обятията си.

— Да, Верити — ти ме желаеш, знаех го...

Устните им се галеха в горещца, жадна, изпълнена с неудържимо желание целувка. Тя вече не беше като онази в басейна. Тогава Верити бе усетила едва-едва огромната страст, таяща се в него. Този път целувката му замъгляваше сетивата ѝ по същия начин, по който ужасът го бе направил в бунгалото на баща ѝ. Но вече желанието за бягство го нямаше. Искаше ѝ се да остане, да бъде увлечена във водовъртежа на страстта, който отмиваше съмненията, предубежденията и бариерите, които си бе изграждала 28 години. Чувстваше, че би могла да изпита нещо ново и непознато досега. Това я караше да трепери от вълнение и нетърпение. Нетърпение да даде отговор на онова, което изискваше от нея Джонас. Знаеше, че бе способна да надмогне сладката примка на желанието, но необходимостта да откликне на отчаяния му зов беше много по-силна и непреодолима. Никога преди не бе пожелавала друг мъж по този начин. Усети, че главата ѝ се замайва и че губи равновесие. Инстинктивно обгърна раменете на Джонас и пръстите ѝ се заровиха в черната му коса.

— Верити, тази вечер ще ми откриеш всичките си тайни. Без повече увъртания...

Ръцете му се склочиха по-здраво около талията ѝ. Верити вече усещаше твърдостта на неговата мъжественост през протритите му дънки. Кракът му се плъзна между бедрата ѝ и я накара да затрепери от възбуда.

— Чудесна си, Верити. Толкова си нежна и топла. Устата му бавно обхождаше елегантната извивка на шията ѝ. Зъбите му леко захапаха ухото ѝ, карайки я да стене от удоволствие.

— Искам те! Не мога повече, Верити. Ще полудея така... Искам да бъда в теб.

Джонас я поведе към бунгалото. Верити отпусна глава на рамото му. Коленете ѝ странно бяха омекнали.

За около минута стигнаха до вратата ѝ, а после приятната топлина на стаята ги обгърна. Верити стоеше на прага, премигвайки от ярката светлина, и се чувстваше като гост в собствения си дом. Не знаеше какво да предприеме. Джонас се пресегна и изключи осветлението.

— Не ни трябва, нали?

На лунната светлина, проникваща през прозореца, Верити видя бляска и разгарящия се огън на възбудата в очите му, прочете желанието и нетърпението в тях! Много по-добре се чувстваше така. Това ѝ помогна да не нахлуе отново страха в душата ѝ.

— Джонас, аз...

— Шшт. Казах ти, че с мен си в безопасност. Аз ще те предпазя от всичко.

„От какво всъщност иска да ме предпази?“ Не успя да зададе този въпрос, защото Джонас вече бе развързал колажа вълненото ѝ палто и разкопчаваше копчетата му.

— Знаех си — измърмори доволно той, когато палтото се свлече в краката им. — Знаех си, че отдолу си само по нощница. Наблюдавах те, докато пиеше водката си и се чудех защо прикриваш коленете си. Дошла си да ме видиш, но си имала намерение да останеш до сутринта, нали? Искала си да ме прелъстиш, след като приема извинението ти?

Верити поклати енергично глава.

— Не, не е вярно. Исках само да ти кажа, че съжалявам и че нямам право да ти крещя такива неща. Не съм имала намерението да оставам...

— О, не казвай това! Защо разваляш удоволствието? Ти не си сигурна какво искаш. Не знаеш дори какви тайни носиш дълбоко в себе си.

— А ти ги знаеш, така ли?

— Е, не всички, но вече имам предположения.

Пръстите му разкопчаха горните копчета на нощницата ѝ. Няколко секунди Джонас измъчваше и себе си и нея докосвайки ефирно улейчето в деколтето и. Но после нетърпението му взе връх и ръцете му се плъзнаха към гърди ѝ. Топлите му длани ги обгърнаха, а

пръстите му закриваха набъбналите им зърна. Верити започна да губи контрол над себе си. Дъхът ѝ замря, ръката ѝ се плъзна под ризата му и ноктите ѝ прокараха следи по бронзовата кожа на гърба му.

— Остави следа от себе си върху мен — изхриптя той.

— Джонас, не разбирам...

— Съвсем скоро ще разбереш, скъпа. Мисли за мига, а не за бъдещето.

Последните копчета на нощницата бяха разкопчани и тя се свлече на пода. Верити стоеше съвсем гола пред него.

Ръцете му благоговейно изучаваха вдлъбнатинката между гърдите ѝ, а после извивката на талията и. След това се спуснаха надолу, галейки плавно червеникавия мъх между бедрата ѝ. Неговото докосване сякаш взриви огъня в утробата ѝ. Усещаше, че е влажна от желание, че коленете ѝ омекват.

— Джонас, едва се държа на крака...

— И аз, скъпа. Не знам какво става с мен. Защо, по дяволите, сме чакали толкова дълго?

Верити се засмя тихо и се отпусна на рамото му.

— Не сме чакали дълго, нали се познаваме само от няколко дни.

— Това не е истина.

Пръстите му докоснаха бедрата ѝ, а после очертаха ханша ѝ. Преди да успее да реагира, Джонас я вдигна и я понесе към спалнята.

— Мисля, че те познавам отдавна и знам много неща за теб. Скоро и ти ще ме опознаеш.

Положи я в леглото и започна да разкопчава ризата си. Захвърли я на пода и направи същото с ботушите и дънките си. Бледите лъчи на луната не позволяваха на Верити да го разгледа добре, но все пак видя добре оформените мускули на гърдите и корема му. Впери жаден поглед в неговата мъжественост. Тя ѝ се стори доста по-внушителна, отколкото си я бе представяла.

— Ти си много силен... — отрони тихо, докосвайки с върха на пръстите си стегнатото му бедро. — Силен и толкова голям...

— Скъпа, никога не съм бил възбуден така през живота си. Имам чувство, че ако не вляза в теб, скоро ще се пръсна. Желая те повече от всичко на света. Искам те! Искам да ме приемеш.

Верити усети как ръцете му нетърпеливо разтварят бедрата ѝ. Едва сега разбра, че е твърде уязвима. „Нещата вървят прекалено

бързо. Трябва да спечеля малко време...“

— Чакай... — прошепна му. — Моля те, Джонас, не толкова бързо, почакай малко.

Джонас целуна гърдите ѝ.

— Но ти си готова за мен, скъпа.

Пръстите му докоснаха горещата нежна плът под корема ѝ. Верити глухо простена от удоволствие.

— Ето, виждаш ли? Ръката ми е влажна. Ти ме искаш, чакаш ме, за да вляза в теб. Моля те, скъпа, не мога да чакам повече. Не и тази вечер, искам те.

Тя затвори клепачи, опитвайки се да откликне на молбата му, опитвайки се да събере решителност. Но изведнъж с ужас установи, че се намира в безкрайния тъмен тунел. Невидимият ѝ допреди преследвач се приближаваше и този път видя очите му — очи с цвят на антично злато.

— Не, Джонас! Страх ме е! — отблъсна ръцете му.

— Но не от мен. аз не мога да те плаша. Мога само да те защитя.

— Спри! Искам да си помисля. Не мога да си обясня какво ми става. Привиждат ми се разни неща, още когато взе пистолета на татко. Това ме тревожи.

— Верити, не мисли за това сега. Мисли си за мен, за нас. Ще забравиш всичко, което те е изплашило. Погледни ме. Хайде, отвори очи и ме погледни.

Джонас се надвеси над нея, закривайки сиянието на лунната светлина. Верити го погледна в се върна обратно в нейната малка спалня. Желанието и страстта взеха връх в борбата с първичния страх. Той е мъжът, когото съм чакала. Няма защо да се боя от него.

Повече не можеше да задържа напрежението. То я разтърсваше. Или трябваше да скочи от леглото, или да продължи по-нататък, откъдето вече не можеше да се върне.

— Прегърни ме, скъпа. Обвий ме с ръце и ми помогни да вляза в теб. Така и двамата ще бъдем в безопасност.

Искаше ѝ се да му каже още един път, че не разбира какво става, но вместо това се притисна по-силно към него. Едната му ръка се плъзна под корема и, за да направи място за масивните му бедра, и Верити впи нокти в гърба му Джонас изохка. Огромната му

мъжественост се опитваше да си проправи път в съпротивляващото ѝ се тяло. Верити имаше нужда от време. Трябваше да го предупреди.

— Джонас, спри за малко, искам да ти кажа нещо...

— Не сега, скъпа, ще ми го кажеш след това... — прошепна той в ухото ѝ и направи по-силен тласък.

Верити изстена от болка и от възмущение, че не иска да я изслуша, че е толкова голям, а бърза да проникне в нея. Мислеше си, че има представа какво е да правиш за първи път любов, но всичко се бе оказало съвсем различно. Тялото ѝ гореше и се мяташе инстинктивно. Джонас най-после се спря, когато ноктите ѝ се забиха дълбоко в кожата на гърба му.

— Ох, какво правиш? Верити, какво ти става?!

Бе очаквала това ново усещане, да приеме нещо чуждо в себе си. Бе предвидила, че ще има известна трудност и неудобство, но не можеше да се справи с непоносимата болка, която просто я раздираше.

— Стига, Джонас! Казах ти, спри!

— О, по дяволите! Откъде можех да се сетя? Хайде, стига, вече е твърде късно, отпусни се. Много си напрегната и така само си причиняваш болка.

— Не съм аз тази, която си причинява болка, а ти ми я причиняваш. Спри ти казах! Предупредих те, че искам да ти кажа нещо, но ти не искаше да ме изслушаш. Мъже! Винаги си мислят, че знаят всичко.

— Но ти не ми каза защо искаш да не бързам.

Джонас бе се приповдигнал на лакти и ръцете му трепереха от напрежение. Тялото му не се движеше, но той все още беше в нея, макар и не целият. Мускулите на гърба и бедрата му се бяха стегнали като стоманени. Челото му бе потно.

— Не допусках, че ще искаш толкова подробно обяснение. Помолих те да бъдеш джентълмен, да не бързаш толкова...

— О, Верити, успокой се. Вече е твърде късно. Извинявай, ако съм те наранил, но кълна ти се, не знаех, че е това... Сега всичко ще е наред, повярвай ми. Моля те, скъпа. Ти ме желаш, както и аз теб.

Отчаянието в гласа му я накара да омекне. Пое си дълбоко дъх и се опита да мисли трезво. „Джонас е прав, не е виновен, че аз съм тясна и ме боли. Просто трябва да се отпусна...“

Това, което се бе случило, не можеше да е само по негова вина. Никога не бе прехвърляла отговорност за своите действия върху друг човек.

„Защо се опитвам да се крия? Защо не си призная, че и аз искам да се любим?“

Спомни си как си бе представяла, че се люби с него още първия път, когато я бе целунал. А може би дори още когато бе застанал на прага на ресторанта.

Опита се да отпусне стегнатите си мускули.

— Точно така. Видя ли, че можеш да го направиш. След малко ще се чувстваш много по-добре, повярвай ми.

Джонас не навлизаше в нея. Тялото му бе като издялано от мрамор. Целуваше унесено гърдите, корема ѝ, сякаш за да ѝ вдъхне сила и увереност.

Верити облиза пресъхналите си устни.

— Хайде да спрем за сега. Може... може би не си допадаме физически. Изглеждаш ми прекалено голям, просто ме разпъваш до болка. Сигурно нещо правим неправилно.

Гърлото му издаде звук, наподобяващ смях и въздишка на удоволствие едновременно.

— Не е така и ти го знаеш. Ние сме създадени един за друг. Отпусни се и ми се довери.

Джонас надигна таза си, колкото да направи място за ръката си, която провря между бедрата ѝ. Верити се изви в дъга от наслада, когато пръстите му проникнаха във влажната ѝ утроба. Удоволствието ѝ компенсира всички болки, които бе изпитала до този момент.

— По-добре е, нали?

— Може и да оживея след всичко това...

Вкопчи се в раменете му, но този път, без да се налага да забива ноктите си. Вдигна нагоре бедрата си и с удоволствие установи, че така Джонас може по-бавно и болезнено да потъва в нея. Новото усещане започваше да ѝ харесва.

— Радвам се, че мислиш така, защото аз не мога да съм сигурен за себе си.

Джонас напредваше внимателно, сантиметър по сантиметър, чувствайки, че плътта, стягаща го преди, се отпуска. Оpozнаваше все

повече и повече нейната влажна пламтяща утроба. Когато разбра, че е стигнал до край, опита леки тласъци.

— О, Верити прекрасна си! Толкова си тясна! Никога не съм се чувствал така.

— Джонас не бързай!

— Скъпа, опитвам се, колкото е възможно по-бавно, но едва ли ще издължа дълго. Още малко и ще се побъркам.

Задържайки дъх, Джонас отдръпна ръката си. Притисна Верити към себе си и тя, за да му помогне, обгърна с бедра кръста му.

— Верити!

Чу като на сън името си и разбра, че Джонас вече е загубил самоконтрол. Тласъците му следваха един след друг, карайки тялото ѝ да тръпне от удоволствие. Най-накрая той издаде приглушен вик, за последен път навлезе дълбоко в плътта ѝ и после замря. Изминаха няколко секунди, преди да се претърколи до нея, полагайки глава на гърдите ѝ. Верити лежеше, прикована от тежестта му, галейки с върховете на пръстите си местата, където бе забивала ноктите си. Впери очи в тавана и се усмихна на себе си. Достатъчно книги беше прочела, за да знае, че всичко бе минало нормално. Въпреки че не бе изпитала нещо особено, чувстваше се напълно задоволена. С удоволствие осъзнаваше, че беше помогнала на Джонас да изживее своя оргазъм. Предусещаше, че оттук нататък всичко ще бъде много по-добре. Желаше тази нощ да се повтори, колкото се може по-скоро.

Джонас мълча дълго време, почивайки си и наслаждавайки се на нежното ѝ докосване. После с лека въздишка вдигна глава и целуна ухото ѝ.

— Трябваше да ми кажеш, че ти е за първи път.

— Не сме говорили на тази тема. Не очаквах, че всичко ще стане толкова бързо. Мислех си, че ще изминат седмици и дори месеци, докато те опозная и чак тогава...

— Наистина ли? И мислиш, че аз щях да чакам толкова дълго? Говориш за седмици, а аз не знаех, дали ще издържа и няколко дни. Нима не разбра какво ми е, още когато те видях за първи път.

Верити се засмя доволно.

— Не разбирам. Кажете какво ти е?

— Ти направо ме подлуди. На двадесет и осем си, а още нямаш приятел. Просто не е за вярване.

— Не си ли чел статистиката? Броят на мъжете непрекъснато намалява.

— О, стига, Верити. Кажи ми истинската причина, не ме будалкай.

— Ами никога нещата не тръгнаха добре.

Джонас я притегли към себе си и се взря в лицето ѝ.

— А с мен добре ли ти беше?

— Мм, не знам със сигурност...

Верити се притисна по-плътнo към него.

— Скъпа, отговори ми. Съжالياваш ли, че го направихме?

— Е, добре. Рядко съжالياвам за нещо, което съм извършила. Мой ред е да те попитам. Кога ще го направим отново?

Смехът му отекна в стаята.

— Знаех си аз. Не може в живота да си „господарка“, а в леглото да си по-различна. Все пак това ме устройва напълно. Ти ми напомняш за някого.

— Само не ми казвай, че приличам на някоя твоя интимна приятелка.

— Не, не е това. Ще си спомня след малко.

— А междувременно какво можем да правим?

— По дяволите! Аз събудих едно чудовище — ухили се Джонас, освободи се от прегръдката ѝ и стана от леглото. — Стой там, където си.

— Къде отиваш?

— Сега се връщам — отвърна през рамо, преди да изчезне в банята.

Верити видя светлината от полуотворената врата и чу шуртенето на водата. Надигна се леко и започна да изучава болките и безмълвните протести на преди неизползваните си мускули. Чувстваше се морна, но безкрайно щастлива. Гореше от нетърпение отново да изживее същото удоволствие с Джонас — мъжът, който тази нощ ѝ беше отворил вратата към един нов свят. Животът ѝ отгук нататък ѝ се струваше изцяло променен. През краткото време, от когато го познаваше, Джонас изцяло бе завладял мислите ѝ — ядосваше я, привличаше я, възбуждаше любопитството ѝ. И едва сега Верити осъзнаваше, че повече не искаше никога да се раздели с него. Усещането, че той я

желае, и че също има нужда от нея, я изпълваше с особено задоволство.

Верити стана и започна да събира разхвърляните на пода дрехи. Грижливо ги сгъваше и подреждаше на стола. Когато вдигна изтърканите дънки на Джонас, от джоба им изпадна нещо метално. То се търколи и попадна точно в ивицата светлина, струяща от отворената врата на банята. Знаеше какво е още щом звънна на пода. Нейната обеща — обещата, която беше загубила преди два месеца в Мексико.

Гледаше невярващо малкото златно украшение и блестящият, нов свят, в който току-що бе пристъпила, се стопяваше в небитието. Седна отмаляла на леглото и в този момент се чуха тихи стъпки. Джонас влезе в спалнята с хавлиена кърпа около бедрата си. Очите му проследиха погледа ѝ и доволното му усмихнато изражение веднага изчезна. Верити напразно търсеше по лицето му отговор на мълчаливите си въпроси. Той въздъхна дълбоко и седна до нея.

— Това е дълга история...

ГЛАВА VI

„По дяволите! Как мога да бъда толкова глупав и лекомислен!“ Твърде късно Джонас осъзнаваше, че е допуснал фатална грешка. Беше напълно забравил за обещата и за рисковете, които съществуваха, ако Верити я откриеше. Не бе очаквал подобно бурно сексуално желание, след като бе излязъл от психическия тунел. Необходима му беше огромна воля, за да запази спокойствие и да я изпрати до бунгалото ѝ. След като не бе могъл да се въздържи и страстта напълно го бе заслепила, всичките му добре обмислени действия се бяха провалили едно след друго. Като връх на всичко Верити се бе оказала девствена и без какъвто и да е сексуален опит.

Никога не бе изпитвал подобни чувства, когато докосваше старинни предмети. Вярно, един път яростта дотолкова го бе обсебила, че едва не бе убил човек, но този случай нямаше нищо общо с чисто сексуалното желание. Със сигурност това имаше връзка с откритието, че Верити, макар и несъзнателно, също може да влиза в психическия тунел.

Чувството, което изпита, след като се бяха любили, едва не го бе накарало да закрепчи от възторг. Неописуемо сладостното облекчение от събираното през годините напрежение бе замаяло главата му.

„По дяволите тази обеща! Сега Верити чака обяснения.“

Все още не бе измислил начин как да ѝ обясни. „Как мога да ѝ кажа, че тя е ключът, контролиращ уменията ми?“

— Не мога да го повярвам, Джонас! Не е възможно! Как е попаднала тази обеща в теб?

Джонас бавно стана от леглото. Страхуваше се, че ако направи някое по-рязко движение, Верити ще изпадне в паника.

— Аз бях другият мъж онази нощ, когато старият Педро се опита да те изнасили. Ти не успя да видиш лицето ми, защото щом се появих, побягна. Честно казано, никога не съм виждал жена да бяга толкова бързо. Сякаш дяволите те бяха подгонили.

Верити го гледаше втрещена.

— Какво? Намерил си обещата ми и си ме последвал до Сикуънс Спрингс?

— Не беше лесно, отне ми два месеца.

— Но защо? Не мога да те разбера!

— Вярваш ли в любов от пръв поглед?

— Не. Не вярвам и в принца от приказките, ако това е следващият ти въпрос. Никой мъж няма да последва една жена, защото случайно е намерил обещата или обувката ѝ. И между другото, едва ли си могъл добре да ме огледаш.

Джонас отново си припомни събитията от онази нощ в Мексико. Все още чуваше грубите дрезгави гласове на пияните мъже, когато в пивницата влезе червенокосата чужденка.

— Откъде си толкова сигурна? Видях рижата ти коса, когато застана на вратата и попита за баща си. Видях лицето и цвета на очите ти. Не мога да ги забравя, защото просто никога не бях виждал такъв оттенък на зеленото.

— А ти къде беше?

— Стоях отвън, облегал на стената.

Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че я беше следил близо час преди това, след като се бяха разминали на улицата. Щеше само да задава още въпроси, за които той нямаше готови отговори.

— Джонас, нищо не мога да разбера. Във всичко това няма никаква логика. Нима се опитваш да ми кажеш, че след един поглед и една паднала обещана си пропътувал 2000 мили до Сикуънс Спрингс? И очакваш да ти повярвам?

— Проследих те, защото чувствах, че трябва да го направя. Искан да те видя отново. Все пак аз те спасих от Педро. Нима се учудваш, че искам да науча малко повече за теб. Проверих на другия ден в хотела, но вече си беше заминала.

— Когато се появи, помислих си, че ще ме изнасилиш.

— Е, сега знаеш, че това не е така, нали?

Верити се отдръпна от него и обвини тялото си с чаршафа.

— Не съм много сигурна. Може би си просто по-нежен от Педро.

Джонас скочи като ужилен и я хвана за раменете.

— Това, което току-що каза, е сериозна обида. Знаеш много добре, че случилото се между нас няма нищо общо с изнасилването.

Не си позволявай да ме обвиняваш. Когато тръгнах към банята, ти ме молеше да се върна по-бързо, за да правим отново любов.

Верити сведе очи.

— Прав си, съжалявам. Това не беше изнасилване, но не беше и любов. И така, защо си тук, Джонас? Защо си ме проследил? Защо започна работа при мен, а сега и ме вкара в леглото?

„Тя никога няма да ме разбере. Единственото, което мога да направя, е да повтарям едно и също“ — мина му през ума.

— О, Господи, Верити, това е истината. Повярвай ми исках да те видя отново. Ако беше останала още малко докато се справя с Педро, щяхме да се запознаем. Ти избяга и аз те проследих.

Верити се отдръпна още по-далеч от него.

— Джонас, не ме смятай за глупачка. Днес мъжете не вършат подобни неща.

— Но аз ги върша.

Беше неин ред да го притисне с логическите си заключения.

— Може ли това да има някаква връзка с баща ми? Тук си заради него, нали? Работиш за този мръсник, на когото той дължи пари. Господи, ако си ме използвал, за да стигнеш до него, кълна се, че ще ти прережа гърлото.

— Леле, какви заплахи! Не работя за никого, освен за теб. С баща ти се запознахме едва тази вечер. Това е истината, няма ли да ми повярваш. Единствената причина, за да дойда в Сикуънс Спрингс, е тази, че исках да те опозная по-добре. Можеш ли да ме обвиняваш за това? Спасих те в Мексико, а ти дори не ми благодари. Мъжката фантазия винаги заработва, след като си помогнал на някоя жена. Няма нищо, което да ме задържа в Пуерто Валерта, и затова тръгнах след теб.

— Скитническа романтика. Тръгваш някъде, просто ей така.

— Да.

— Все още не мога да ти повярвам. Само знам, че всичко това ме изнервя ужасно.

— Съжалявам, Верити. Виждам, че това мое пътуване от Мексико дотук не докосва романтична струна в душата ти. Ако това беше се случило преди 400 години, някой поет щеше да напише балада.

— Времената се променят. Може би жените са станали прозаични.

— Времената наистина се променят, но не и човешката природа. Дори и да се беше родила преди 400 години, ти щеше да си същата арогантна, заядлива, опърничава стара мома.

Джонас видя как лицето ѝ пребледня и вече се каеше, че бе изпуснал контрола над нервите си. Верити беше преживяла толкова много тази вечер и имаше право да се съмнява в него.

— Такива ли са чувствата ти към мен? Защо не ми го каза по-рано, когато ме убеждаваше, че изгаряш от нетърпение да правим любов?

Той се протегна и успя да я задържи в прегръдката си, въпреки усилията ѝ да му се изплъзне. Зарови лице в огнената свила на косата ѝ.

— Извинявай, скъпа. Не исках да го кажа. Трябваше да си държа устата затворена.

Усещаше собствената си миризма върху тялото ѝ и това му напомняше, че всичко тази нощ се е случило в действителност. Все още не можеше да ѝ каже, че между тях съществува психическа връзка, и колко зависи от нея, за да запази здравия си разсъдък. Верити не само че нямаше да го разбере, но нямаше и да му повярва. Всичко, което можеше сега да направи, бе да заздравя физическите и емоционалните връзки, които ги свързваха. А те съществуваха, въпреки нежеланието ѝ да ги признае. Чакала бе 28 години, преди да се отдаде на мъж. Този факт явно не бе случаен.

— Джонас, не знам какво да мисля. Имам чувството, че са ме прекарвали през центрофуга.

Ръцете му погалиха огнените ѝ къдрици.

— Разбирам те, скъпа. Не биваше да постъпвам така. Трябваше да ти кажа всичко това още в началото. Но не знаех как ще реагираш, ако се появя в ресторанта и обявя, че те следвам от Мексико. Или щеше да ми тракнеш вратата под носа, или да бъдеш още по-подозрителна. Затова реших да те изучавам, да се опознаем взаимно. В това не виждам нищо нередно.

— Да, изглежда е така. Но все още не знам, дали да ти вярвам. Всичко е толкова странно.

— Ще ти изглежда много по-добре сутринта. Обещавам ти. Преживяла си нещо съвсем ново и затова още не можеш да мислиш трезво.

— А ти как си със секса? Имаш ли някакъв опит?

Джонас се намръщи леко.

— Явно е, че си си представяла първия път да бъде по-различно? Виж, бях много напрегнат и възбуден. Исках да вляза колкото се може по-бързо в теб, без да предполагам, че си девствена. Ще ти кажа, че изминаха доста години, откакто съм спал с жена, но все пак знам, че тази нощ направих много грешки.

Верити се приближи и докосна с устни ухото му.

— Джонас, не се самообвинявай. Мисля, че да правя любов с теб беше... — тя замълча, търсейки подходящата дума. — Много интересно...

— Интересно ли? — погледна я учудено Джонас, но после чувството му за хумор взе връх. — Ето, това е моята Верити. Винаги искрена, винаги готова да смачка мъжкото ти его. Е, благодаря ти, шефе.

— Но, Джонас...

— Какво има, скъпа?

— Продължавам да си мисля, но не мога да те разбера. Как да повярвам, че след един бегъл поглед ти тръгваш след мен и пропътуваш такова огромно разстояние. Мъжете днес не правят подобни неща, макар това да се е случвало през Ренесанса. Още по-неясно е защо баща ми изведнъж се появява почти по същото време, след като го е нямало шест месеца. Знаеш ли, искам да ми дадеш малко време, за да поразсъждавам.

— Ще говорим за това сутринта — Джонас потърси гърдите ѝ под чаршафа и докосна зърната им, които отново бяха станали твърди. — Ще имаме достатъчно време утре сутринта.

Тя беше толкова нежна, гореща, тръпнеща от допира му. Верити просто бе дяволски секси. „За пръв път от пет години за нещо дами провърви“ — рече си мислено.

— Джонас, недей...

— Сега ще бъде съвсем различно. Няма да бързам. Изобщо няма да те заболи. Този път ще е много по-хубаво.

— Джонас, мисля, че трябва да си тръгваш.

— Да си тръгвам?

Верити скочи от леглото и се загърна по-плътно с чаршаф.

— Не мога да разбера какво изобщо става тук? Искам да помисля, а ми трябва време, казах ти това.

— Ела, скъпа, ще оставим мисленето за утре.

— Това е типично мъжки съвет. Виж, смятам, че направих твърде много тази нощ, без да помисля трезво. Искам да остана сама, разбираш ли? Лека нощ, Джонас.

— Но преди петнадесет минути ме молеше да правим любов, забрави ли?

— Петнадесет минути са много време и вече промених намеренията си. Това е моят дом и аз настоявам да си тръгнеш.

— Но това е лудост. Не можеш да ме отпратиш така, погледни колко е часът?

Верити го погледна насмешливо.

— А защо не?

— По дяволите, нищо не се е променило! Ти ме желаш, аз също. Правихме любов и няма причина, поради която да не прекараме остатъка от нощта заедно.

Джонас чувстваше, че отново е ужасно възбуден и готов за нея. Повече от всичко на света искаше да разтвори бедрата ѝ и да се потопи в нейната плът.

— Казах лека нощ, Джонас.

Верити отиде до вратата и я отвори широко. Чаршафът се влачеше по пода, подобно на шлейф от рокля на кралска особа. Още един път със своя профил, държание и арогантност тя му напомни за някаква друга жена.

— По дяволите, това не е справедливо...

Усещаше, че е загубил първия рунд. Наведе се, вдигна от пода обещата и я пусна в джоба си.

— Това е глупаво! Какво ще кажа сега на баща ти? Как ще говоря с него?

Верити се засмя.

— Баща ми ще е много развълнуван. От доста години се тревожи, защото мисли, че съм лесбийка.

Джонас чувстваше, че отново е на път да загуби търпението си.

— Все пак ти е баща. Не знам дали ще остане очарован, когато разбере, че досега съм чукал скъпата му дъщеря девица.

— Бивша девица — заяви гордо Верити.

— Да, но можеш да кажеш „бивша“ благодарение на мен. Не забравяй това, господарке. Без мен работата нямаше да...

Верити тракна вратата под носа му, преди да успее да завърши изречението си.

„Е, това е, което можах да направя“ — рече си Джонас, преди да тръгне към своето бунгало. Всичко бе вървяло много добре в началото, но бе завършило катастрофално. Фактът, че трябваше да търси вината изцяло в себе си, не му даваше покой. „Все пак добре, че лампата е изгасена. Старецът имаше да ме разпитва какво е станало.“

Отвори безшумно вратата и видя огромния силует на Емерсън в леглото си. Ясно беше, кой ще спи на пода. Разви стария си вмирисан спален чувал и започна да съблича ризата си.

— А, ти ли си, Куоръл. Върна се по-рано, отколкото очаквах. Дъщеря ми те изрита, нали?

Джонас преглътна намека и смени темата.

— Дъщеря ти ми напомня на някого, но едва сега разбрах на кого.

— Знаеш ли, и аз съм си мислил същото нещо. На кого?

— Ще ти подсказа и ти сам ще се сетиш. Представи си средна на ръст жена, рижа, с остър език, държи се надуто и хапливо, особено към мъжете. Много е умна и почти толкова опасна. Облечи я сега в бяла дантелена рокля.

— Господи! Младата Елизабет!?

— Позна веднага. Само внимавай да не повториш грешката на графа на Есекс.

Джонас си припомни как по времето на Ренесанса Елизабет бе изпратила бившия си любимец при палачите.

— Не, тя не е толкова опасна, че да се страхувам за главата си. Верити е прекалено самостоятелна и не търпи съветите на никого.

— Е, може и да съм прекалил с моето обучение. Но нали знаеш, когато се усмихне...

— Да, знам. Все едно, че е друг човек.

Джонас сложи ръце под главата и впери очи в тавана. Усмивката на Верити беше уникална. Нейната невинност и искреност можеше да

събуди най-нежните чувства у един мъж.

— Лека нощ, Куоръл. Който се събуди първи, ще приготви кафето.

Емерсън се обърна на другата страна и скоро захърка тихичко. Джонас остана дълго време буден. Когато най-сетне успя да заспи, сънищата му бяха кошмарни. Непрекъснато преследваше Верити по безкраен тъмен тунел и всеки път, когато почти я докосваше, тя успяваше да му се изплъзне.

Верити се събуди рано. Надигна се бавно от леглото и откри с досада, че почти всички мускули я болят.

„Такива са последиците, когато не мислиш какво правиш.“ Чувстваше се така, сякаш цяла нощ бе яздила. Тази мисъл я споходи на път за банята и я развесели. „Какво ли ще каже Джонас, ако му сложа седло и юзда?“ — усмихна се под горещия душ, но все пак ѝ липсваха обичайната бодрост и доброто настроение. Хвърли един поглед на часовника и установи, че има предостатъчно време до отварянето на ресторанта.

„Защо да не отида да поплувам? По това време гостите ще са още в леглата. А Лора едва ли ще има нещо против.“ Набързо навлече чифт дънки, една стара риза, взе хавлията си и тръгна по пътеката към курортния комплекс.

Беше хладно есенно утро. Въздухът бе свеж и пропит с аромат на бор, а земята бе покрита с килим от жълти листа. На небето не се виждаше нито едно облаче и около обяд сигурно отново щеше да остане приятно топло. Езерото бе застинало и отразяваше сутрешното слънце като огромно огледало. Тук-там се виждаха яхти, които браздяха гладката му повърхност.

Минавайки покрай съседното бунгало, хвърли към него крадешком един поглед. Нямаше никакви признаци, че някой вътре е буден. „Типично е за мъжете да нямат проблем със спането.“ Смръщи се, когато си припомни събитията от тази нощ. Чувството ѝ за обърканост още я гризеше. „Откъде бях толкова сигурна, че искам да се любя с него?“ Не можеше да си даде ясен отговор. Не можеше да проумее как е била толкова уверена, че Джонас е точно мъжът, когото бе чакала. Само няколко минути след като вече не беше девствена бе разбрала, че Джонас я е лъгал още от деня, в който се бе появил в ресторанта.

Обясненията му бяха направо абсурдни. А от друга страна, не знаеше как да приеме факта, че се бе отдала на мъж, на когото не вярваше. Винаги досега се беше гордяла със завидното си чувство за интуиция. „Не, не може да съм сгрешила. Джонас Куоръл не е измамник.“

Още един път се опита да разплете тази история. Имаше само две възможности. Едната, която Джонас ѝ пробутваше, но тя бе толкова невероятна, че не си заслужаваше да мисли за нея. И втората, че баща ѝ и Куоръл бяха свързани по някакъв начин. Нямахше представа на кого дължи пари Емерсън Еймс, но имаше ужасното предчувствие, че този човек е способен на всичко. Дори и на убийство. Мрачните ѝ мисли я бяха завладели дотолкова, че не усети кога беше стигнала до сградата на комплекса.

Както бе и предполагала, женската част на басейна с минерална вода се оказа слабо посетена. Кейтлин Евинджър се беше отпуснала гола в един от по-плитките участъци. Друга жена стоеше съвсем близо до нея, държейки няколко хавлиени кърпи.

— Добро утро — поздрави я Кейтлин. — Още една ранобудница, а? Ела при мен Верити, приятно е, че все още няма други посетителки. Искам да ти представя Тави Монахан. Тя работи за мен, но и ми е най-близката приятелка. Грижи се много добре за особата ми, направо съм загубена, ако я нямаше. Тави, това е Верити Еймс, собственичка е на ресторанта, за който ти казах.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Тави.

— На мен също, мис Еймс.

Гласът на Тави бе мек и спокоен, както и цялото ѝ излъчване. Косата ѝ беше тъмнокестенява, но вече имаше сребристи нюанси около слепоочията, „Толкова елегантно изглежда“ — помисли си Верити. Тави носеше къси спортни панталони и бял пуловер, който приятно контрастираше с бронзовия загар на лицето ѝ. „Очи изпълнени със скрити намерения и тайни.“

— Е, защо си станала толкова рано, Верити? — попита учтиво Кейтлин. — Или всяка сутрин идваш тук по това време.

— Не, просто днес се събудих по-рано и не можах да заспя. Извинете ме за момент.

Верити тръгна към стаята за преобличане, чудейки се, дали Кейтлин може да долови промяната в нея след снощните събития. Вече

бе стигнала до вратата, когато установи, че бе забравила да си вземе банския костюм.

— Верити, добре ли си?

— Да, сега ще се върна.

Тръгна по-решително към кабинката. „Снощи се проявих като пълна авантюристка, а сега се срамувам да се съблека пред други жени. Да не съм по-различна от тях, вече не съм стара девственица.“

Мисълта я накара да се усмихне. Изхлузи набързо дрехите си и излезе от кабинката само по хавлия. Усещаше погледите на двете жени и се опита да изглежда по-естествена.

Захвърли кърпата на ръба на басейна и се потопи в горещата бълбукаща вода. Ароматът ѝ изпълни ноздрите ѝ и ѝ подежда много добре. Седна на една от пластмасовите седалки до стената и затвори очи.

— Това е твърде тревожен знак — стресна я гласът на Кейтлин.

— Извинявай, бях се замислила. Какво е тревожно?

— Да се събудиш рано и да не можеш да заспиш след това. Имам този проблем от години, ноц след ноц.

— Съжалявам.

Верити не знаеше какво друго да ѝ каже, но изведнъж почувства състрадание към тази странна жена. Усещаше скритата болка в душата ѝ и се питаше с какво може да ѝ помогне.

— А ходила ли си на лекар?

Очите на Кейтлин я стрелнаха с учудваща студенина.

— Нямам нужда от лекарска помощ. Сама знам каква е причината за моето безсъние.

— Разбирам...

„Колко спокоен беше животът ми, преди да се срещна с Джонас, а сега и с Кейтлин...“

— Но това не е толкова страшно. Едни от най-добрите ми работи са нарисувани на зазоряване. Нали така, Тави?

— Да, Кейтлин.

Тави говореше по някакъв особен начин на своята работодателка. В гласа ѝ имаше нотки на мъка, но изглежда Евинджър бе свикнала с това.

— Едни от най-добрите ви картини са завършени рано сутринта, но не съм сигурна, че парите, които сте получила за тях, си струват

безсънните нощи.

— Виждаш ли, Верити? Една от причините Тави да остане на работа при мен толкова дълго време е, че е изключително искрена и добра. Честността е все по-рядко срещано качество в наше време.

Верити си спомни веднага за Джонас.

— Много е хубаво, когато можеш да разчиташ на хората, които си взел на работа.

— Да не би да имаш проблеми с новия си работник, Джонас Куоръл.

Желанието да сподели всичко с Кейтлин постепенно я обземаше. Между тях двете, както и между всички други същества от еднакъв пол, съществуваше женска, невидима телепатична връзка. Все пак устоя на примамливото изкушение, защото всичко между нея и Джонас беше прекалено лично.

— Не, защо? Той е много добър работник. Не мога да се оплача. Справя се добре, учтив е с клиентите. Все още не мога да свикна само с неговото минало.

— Да-а, интересен човек. Беше много добър специалист в своята област. Никога няма да забравя онази забележителна беседа, която слушах във „Винсът Колидж“, а за него това си беше само обикновена лекция. Всички студенти бяха затаили дъх, дори и тези, за които бях сигурна, че изобщо не се интересуват от Ренесанса. Разказваше толкова увлекателно за военната стратегия по онова време, че сякаш можеше да видиш бойното поле и кръвта, да чуеш стенанията на ранените и умиращите. Преподаваше с такава страст и задълбоченост, че по едно време си помислих: „Господи, този човек е преродил се кондотиер^[1].“

— Наемник по времето на Ренесанса?

Верити си спомни, че по това време военните конфликти са били нещо обичайно. Големите фамилии, които са управлявали Флоренция и Венеция са разрешили проблемите си, създавайки малки частни армии. Те били използвани в безкрайните войни, вместо да се разчита на добрата воля и ентузиазма на обикновените граждани.

— Да, той говореше с такава страст, сякаш лично бе присъствал на някои от събитията.

„Този мъж има и друга страст. Страст, която ми е съдено да запомня за цял живот...“

— Чудя се, как Ли Джонас би се вслушал в заповедите на Медичи или Борджия.

Кейтлин въздъхна и големите ѝ гърди изплуваха за момент над водата.

— Кондотиерите са били доста независими мъже, доколкото си спомням. Дали ще изпълнят заповедта или ще откажат, зависело от това, кой ще им предложи по-добрата сделка.

— Да, точно така е, спомних си. Нагаждали са се според това, кой ще им предложи повече пари. Днешният им враг утре им е бил потенциален клиент. Някои от тях постигнали големи успехи и голяма власт.

— И, за да измият кървавите си ръце, решили да станат аристократи. Оттогава датира и инвестирането в изкуството. Чудесна епоха за художниците и голям напредък за самата техника на рисуване. Имало е прекалено много работа. Аристократи, банкери, бивши кондотиери, папи, всички са си поръчвали портрети и статуи. Италианските градове и къщи по времето на Ренесанса сигурно са били изключителни, навсякъде е имало произведения на изкуството.

— Значи оттогава всъщност започва колекционирането? Факт, на който всички, които живеят от изкуство, трябва да са благодарни.

— Особено благодарни. Но някои колекционери са груби и непочтени както техните колеги от петнадесети век.

Верити се засмя на тази забележка и най-после почувства, че се успокоява. След това, което се бе случило през нощта, ѝ бе толкова приятно да седи в горещата вода и да води необвързващ разговор. Две жени винаги могат да намерят общи теми, а Верити усещаше, че отношенията ѝ с Кейтлин постепенно стават приятелски.

— Мисля, че ти го казах и снощи в ресторанта. Възхищавам се от твоето изкуство. Винаги ли си искала да рисуваш?

— Не съвсем. Като тийнейджърка опитах да работя с керамика. На рисуването се отдадох едва след като навърших двадесет години. Знаеш, че за да успееш, трябва да се отдадеш. Все едно, че си влязла в манастир. Без да се посветиш изцяло на изкуството имаш съвсем малък шанс някой да те забележи.

— Разбирам. Но ми е интересно какво те накара да се насочиш точно към кариера в живописата?

Верити очакваше да види в очите ѝ радост и щастие, но откри мъка и страдание.

— Ще ти кажа само, че се случи нещо, което промени изцяло живота ми.

— Автомобилната катастрофа?

Кейтлин вдигна учудено глава, защото мислите ѝ бяха на съвсем друго място. Спомняше си за съвсем друга катастрофа.

— Да, отчасти имаше влияние. Почти две години прекарах в болници и санаториуми. Не може това да не ти повлияе, колкото и устойчива да е психиката ти. Но стига сме говорили за мен. Кажи ми, ти как се реши да отвориш собствен ресторант.

Верити за момент се замисли.

— Пътувахме доста с баща ми и някъде съм направила връзка между собствена кухня и собствен дом. Трудно ми е да ти го обясня. Предполагам, че съм свързвала готвенето с чувството за собствен дом.

Тави не се включи в техния разговор, който от Ренесанса премина към кулинарното изкуство, а после към анализ на новоизлезлите филми. Верити на няколко пъти се опита да я провокира с въпроси, но тя изглеждаше вгълбена в себе си и отговаряше само с „да“ и „не“ или пък с любезна усмивка. Погледът ѝ не изпускаше нейната работодателка, а в него имаше и голяма загриженост, която за Верити оставаше необяснима. С положителност. Тави бе нещо повече от платена компаньонка, независимо дали известната художничка осъзнаваше това или не.

Кейтлин ѝ направи знак, че има намерение да излиза от басейна и Тави веднага разгърна една от хавлиите, а после ѝ подаде бинтования бастун. Верити хвърли един скрит поглед към протезата на крака ѝ, но художничката веднага го улови.

— Няма нищо. Това се случи твърде отдавна.

— Сигурно си го изживяла много тежко?

— Казаха ми, че съм имала късмет, след като съм оживяла. Но всеки си има различна представа за понятието „късмет“. Е, радвам се, че си поговорихме, Верити. Мисля, че ще се видим отново в „Ноу Бул“ някоя вечер или пък на следобеден чай.

Верити кимна щастливо, все по-силно усещайки удоволствието от зараждащото се ново приятелство. „Това може да се случи само между две жени. Кратък разговор, еднакви мнения, и ето ти може би

приятелство за цял живот.“ В този случай имаше, разбира се, и известна доза съчувствие. Осъзнаваше, че Кейтлин има нужда от нея, от нейната подкрепа.

— Чудесно, ще се видим отново. Приятен ден, Кейтлин. Довиждане, Тави.

Тави се обърна рязко и я удостои със странен, продължителен поглед. Имаше неприкрита нежност в начина, по който подкрепяше Кейтлин и ѝ говореше, почти допряла устни до ухото ѝ.

Верити реши, че е отделила достатъчно време за собственото си удоволствие. Чакаше я доста работа, а трябваше да възложи и задачи на Джонас. Излезе от басейна и взе хавлията.

„Вече ще се къпя само гола. Много по-хубаво е. Усмихна се на своето хрумване. След авантюристичната нощ сигурно беше станала малко по-порочна.“

Кейтлин се прибра отпочинала и спокойна в апартамента си с изглед към езерото. Седна на люлеещия се стол и изчака Тави да ѝ сервира на малък поднос чай и чаша плодово мляко.

— Верити Еймс е нашият ключ, скъпа ми Тави. Вече съм напълно сигурна в това.

— Навярно е така — отговори Тави след известно колебание.

Наля чай и за себе си и се загледа в профила на русата художничка. Имаше толкова енергия и сила в тази жена, но всичко това бе концентрирано в една цел. Вече почти губеше надежда, че ще я отърве от манията, която я обсебваше. Манията за отмъщение.

Това, което можеше сега да направи, бе да стои близо до нея и да разчита, че нещо ще се случи.

Тави беше единственият близък човек, с когото живееше самотната художничка. Беше откликнала на обявата ѝ за компаньонка и оттогава чисто професионалното ѝ отношение бе прераснало постепенно в приятелство, а после и в обич към тази толкова изстрадала жена.

— Да, сигурна съм в това. Верити ще ни помогне изключително много. Никога не съм очаквала, че Куоръл ще тръгне след такава жена. Това ще улесни плана ми, защото вече ми хрумна нещо.

— Но, Кейт, колкото повече хора са замесени, толкова по-опасно ще бъде за теб.

— Истина е, но не виждам друг начин да манипулирам Куоръл. Отначало си мислех, че просто ще е достатъчно да му заплатя известна сума, за да свърши работата. Но сега разбирам, че парите не го бланят, и просто ще ми се изсмее в лицето. В момента го интересува нещо по-важно.

— Верити?

— Да, Верити Еймс. Джонас я желае, направо е луд по нея. През цялото време, докато вечеряхме, не я изпускаше от погледа си. Мога да се закълна, че двамата снощи са правили секс. Забелязах, че нещо в нея тази сутрин бе по-различно. Джонас Куоръл е успял да я вкара в леглото.

— Това може да е плод само на твоето въображение — Тави изпи чая си и с разтреперани пръсти сложи чашата на масата. — Толкова дълго живееш с твоите схеми и планове. Може би вече се самозаблуждаваш, очаквайки те да се превърнат в реалност.

Кейтлин се намръщи.

— Но аз го открих, нали? Не ми вярваше, че ще намеря Куоръл след толкова години, но аз успях.

Тави само мълчаливо кимна с глава. Кейтлин Евинджър се успокои и отново се обърна към прозореца.

— Знаех, че щом го открия, ще ми трябва допълнителна помощ, за да го накарам да изиграе ролята си. Верити Еймс ще го направи. Не си мисли, че щом съм стигнала дотук, смятам да се откажа.

— Само защото тя спи с него, смяташ, че ще ти помогне да го манипулираш?

— Това не е моментна авантюра. Съжалявам, че не те взех снощи, за да видиш очите му. Доказано е, че мъжкото увлечение може да е доста кратко, но тяхната връзка тъкмо започва. Сега той е луд по нея и, докато е в това състояние, може да извърши всичко.

— Но защо?

— Защото понякога изпада в състояние на лудост. В ежедневието си той я контролира, но когато го споходи, е много уязвим. Видях го, когато бях на неговата лекция, видях го и по-късно, когато едва не уби един от лаборантите.

— Чудесно, сега ще имаме замесен и един ненормален.

— Не, Тави, Куоръл не е такъв. Чела съм всички заключения за неговото състояние. Той не само че не е луд, но има огромен интелект.

В противен случай нямаше да може толкова дълго да запази таланта си.

— Кейт, но ти не си сигурна в него. Поемаш твърде голям риск.

— А какво имам да губя?

— Знаеш отговора много добре. Нали ми каза, че ако си жива след отмъщението, ще спреш да рисуващ завинаги. А мисля, че ако спреш да рисуващ, може да разбиеш живота си и да предприемеш нещо...

— Стига, Тави, държиш се отвратително.

— С какво ще живееш след това? През тези години, през които сме заедно, говориш само за рисуване и отмъщение. След като си удовлетворена и с двете, какво ще правиш с живота си?

— Това изобщо не те засяга. Важното е Деймън Кинкейд да замине в ада по подобаващ начин. Ще приготвя неговото прощаване с този свят, така както композирам добра картина. Куоръл е мъжът, който ще ми помогне да постигна целта си. Той ще бъде моят езекутор. — Ами ако открие, че си го използвала?

— Няма значение. Нищо за мен няма да има значение, след като се убедя, че Кинкейд е мъртъв. Не се тревожи, скъпа, всичко ще бъде наред. Кинкейд си мисли, че е скрил от всички злобата си, похотта си, но аз съм тази, която ще го разкрие. Скоро той ще научи какво значи да си преследван и да бъдеш жертва. Помниш ли разговора ни за наемните войници от тази сутрин? Той беше нещо като пророчество, Джонас Куоръл ще бъде моят кондотиер.

— Нали най-важното за един кондотиер е да бъде добре заплатен.

Кейтлин се засмя. Дрезгавият ѝ груб смях накара Тави да настръхне.

— Той ще получи Верити. Това ще му е достатъчно.

---

[1] Главатар на наемни войски през XIV–XV в. в Италия — Б.пр.

ГЛАВА VII

Верити тъкмо преглеждаше купчината фактури и сметки от изминалата седмица, когато чу познати стъпки да се приближават към офиса.

— Здравсти, татко. Закуси ли вече?

— Може да се каже. Куоръл ми поднесе чаша кафе и тримесечна поничка, която изрови от гардероба.

— О, този човек не разбира от дума. Изнесох му цяла лекция за това, как да яде правилно и какво значи добре балансирано хранене.

Емерсън се засмя.

— Нямах грешка, още от малка само давах съвети и изнасях лекции.

— Смешно ти е, но няма кой да ме послуша.

— Имаш предвид двама ни с Куоръл ли? Не, ние винаги сме добри слушатели, но после невинаги изпълняваме това, което си ни заръчала.

— А това понякога ужасно ме дразни.

— Е, не се ядосвай, мисли за това като за предизвикателство. С какво си се захванала?

— Преглеждах документите от миналата седмица и смятам, че свърших достатъчно работа. Ще направя малко чай, искаш ли?

— Чудесно, трябва ми нещо, което да отмие тази гадост, която ми сервира Куоръл. Струва ми се, че остарявам, Ред. Преди години можех да изпивам кани с кафе, а сега от една чаша сърцето ми ще изхвъркне.

— Не смятам, че е от възрастта. Просто тялото ти иска малко почивка, спокойствие. Не си ли мислил да се установиш вече някъде?

— Да, оглеждах наскоро няколко гробищни парцела.

— О, татко, не се шегувай с това.

Верити вдигна укорителен поглед към баща си. Както винаги, той изглеждаше бодър и жизнерадостен. Мисълта, че постепенно ще започне да губи своята жизненост и жажда за живот я безпокоеше.

Вече беше достатъчно зряла, за да знае, че това просто е природен закон, но нещо в нея отчаяно се съпротивляваше, твърдейки, че той не се отнася за Емерсън Еймс. Много пъти скитническият му начин на живот я бе изнервял, но винаги се бе уповавала на неговата енергия и виталност. Винаги го беше чувствала близо до себе си, макар че той сигурно по това време бе от другата страна на Земята.

Познаваше още един човек със същата енергия — Джонас Куоръл.

— Какво става? Нали щеше да правиш чай?

— Да, идвам ей сега. А къде е Джонас?

Верити прибра документите и се отправи към кухнята.

— Когато тръгнах насам, четеше Макиавели. Хм, много интересен човек. Да ти се намира нещо за ядене в ресторанта, умирам от глад?

— Отвори този шкаф. Не него, другия. Има няколко вида бисквити, а също и сушени плодове. Трябва да започне работа след 45 минути.

— Кой? Макиавели ли?

— О, много смешно. Джонас, естествено.

— Сигурен съм, че няма да закъснее. Доколкото усещам, държи на работата си.

— Да миеш чинии не е особено престижно за човек, който преди години е преподавал във „Винсът Колидж“.

— Зависи от начина ти на мислене. Е, къде го намери?

— Той ме намери. Не ти ли каза? Най-последно разбрах цялата му история късно снощи. Джонас е бил мъжът, който ме е спасил от Педро. Аз тогава дори не му благодарих. Твърди, че е пропътувал 2000 мили, за да мога да коригирам този пропуск. Бях изгубила обещата си, а снощи Джонас ми я върна.

— Разбирам.

— Така ли? А аз нищо не разбирам.

Верити наблюдаваше баща си, който замислено отпиваше от чая си. Макар че много от вестниците преди години го обвиняваха, че е провалил литературната си кариера и го определяха като „безотговорен скитник“, никой не го беше наричал „глупак“. Винаги досега беше разчитала на богатия му опит, когато ѝ бе необходим съвет.

— Каж ми нещо, татко? Може ли в днешно време някой мъж да проследи една жена само защото е намерил обещата ѝ.

Червеникавите вежди на Емерсън се повдигнаха.

— Останах с впечатление, че Джонас ти е върнал обещата.

— Не ме гледай така и не очаквай да падна на колене, за да ти се изповядам. Каж ми само какво мислиш за този човек? Знаеш, че ценя мнението ти. От това скитане си научил поне повече за другите хора, за тяхната мотивация и начин на живот.

— Господи, доживях похвала от моята консервативна, намусена, опърничава дъщеря. Благодаря ти, Ред.

— Не отговори на въпроса ми?

— Ей, ти си с него от по-отдавна. Откакто го познавам, нямам лоши впечатления. Не хърка, не говори насън. Ще ти кажа и още нещо. Ако ми помогне да продам тези пистолети, ще ми стане най-добрия приятел до края на живота ми.

— Какво? Джонас ще ти помогне да ги продадеш?

— Да, тази сутрин ми каза, че познавал няколко частни колекционери. Срещал се е с тях, когато е бил преподавател по история. Той е бил нещо като експерт. Доказвал е, дали предметите са автентични или не, а тези хора само това ги интересува. Не питат нито колко струват, нито откъде ги имаш, стига само да не са имитация.

— Татко, пистолетите са крадени, нали?

— Успокой се, Ред. И не се мръщи така. Започват да ти се появяват бръчки. Не са крадени. Един приятел ми ги даде и каза, че са чисти. Спомняш ли си стария Сам от Рио?

— Дал ти ги е Самуел Лихай? Но откъде ги е взел? Той е осемдесет годишен старец с доста неясно и тъмно минало.

— Виж, това не знам. Не ми обясни, а и нямаше как да попитам. Такива въпроси не се задават между двама джентълмени.

— По дяволите, това не ми харесва.

— Казах ти, успокой се, Верити. Дори да са крадени, това е станало преди много, много години. Сам ми е говорил за тях и по-рано. И след като Джонас е сигурен, че са автентични, всичко, което ни трябва, е купувач.

— И Джонас обеща да ти намери такъв. Значи, едва сега мога да науча мнението ти за него.

— Но защо разчиташ на мен, Ред? Аз пристигнах едва снощи. Ако мислех, че е опасен, щях ли да го оставя да те изпрати. Но все пак бъди нащрек, Джонас Куоръл може да бъде и твърде опасен.

— Така ли? Какво ли се е случило?

— Едва не ми заби ножа си, когато...

— Какво е направил?

— Недей скача така. Изслушай ме, беше изцяло моя грешка. Пристигнах твърде късно и не исках да те будя, да ми отвориш. Опитах се да отворя вратата, но не успях. После прескочих през прозореца, а Куоръл вече ме чакаше с нож в ръка. Много е добър, тръшна ме на пода като чувал с картофи. Все пак имаш напредък с персонала, никой от предишните ти работници не би се справил с такава ситуация.

— Боже Господи! Някой от вас е можел да бъде убит.

Верити отпи по-голяма глътка чай и се задави. Спомни си веднага една позабравена сцена. Баща ѝ се бе счепкал в някакъв бар с млад мъж, който упорито се опитваше да я издърпа на дансинга. Всичко привидно бе утихнало, но младежът ги беше причакал след това с нож в ръка. При кратката схватка нападателят на баща ѝ сам се бе порязал на ножа. Верити не можеше да забрави цвета на шуртящата от дланта му кръв. Беше черна. Емерсън шляпна дъщеря си по гърба.

— Ей, Ред, не се тревожи. Никой от нас двамата не го взе навътре. Не виждам защо ти трябва да го преживяваш. Човекът просто ме е помислил за крадец и се защитаваше добре. Светнахме лампата и всичко си дойде на мястото.

— Колко успокоително! Татко, ти си непоправим.

Емерсън се усмихваше дяволито под мустак. Тя остави чашата си на масата, импулсивно стана и го прегърна. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Можеше да усети неговата сила и енергия, както винаги досега. Този мъж се грижеше за нея от деня, когато двамата държаха ръката на умиращата Аманда Еймс. Майка ѝ беше станала жертва на пиян шофьор. Верити за първи път разбра, че животът невинаги е честна игра. Баща ѝ, който знаеше това, беше ѝ помогнал да го осъзнае, макар и по свой, по-различен начин.

„Грижи се за малкото ни момиче, Емерсън“ — бе казала тогава с последни сили Аманда.

„Ще се грижа за нея, но ще я науча добре да се грижи за себе си, даже когато вече порасне. С нея всичко ще е наред, скъпа.“

„Зная. Сигурна съм, че няма да я изоставиш. Но искам да ви кажа и на двамата — не тъгувайте дълго за мен. Не ме забравяйте, но бъдете щастливи. Животът е за живите. Научи Верити да живее.“

Аманда бе склопила очи и тогава Верити бе разбрала, че и силните мъже като баща ѝ също могат да плачат.

„И двамата имаме нужда от смяна на обстановката — бе ѝ казал той, когато купуваше два билета до Антигуа. — Хайде, ще легнем на плажа и ще помислим какво да правим. Май ще е добре да вземем и някои книги, защото не знаем кога ще се върнеш в училище.“

„Ами тогава трябва да предупредим учителката.“

„Не, няма нужда да я тревожим. Само ще се ядоса, заради някакво глупаво учене. Знаеш ли какво е бюрокрацията? Това е да обръщаш внимание на дребните и незначителни неща, а големите и важни проблеми изобщо да не те интересуват.“

Никога повече не се бе записала в училище. Останаха ѝ само двете години, когато се бе научила да чете и пише!

Баща ѝ често се шегуваше по този повод: „Само си помисли. Сигурно си единственото дете в Америка, което не трябва да преминава през мъченията на родната образователна система. А на себе си спестих униженията да пиша постоянно извинителни бележки до директора. Винаги ще ми липсва това удоволствие. Майка ти твърдеше, че нарочно те водя в зоопарка или в планината, само за да мога после да съчинявам тези тъни писма. Господи, бях толкова добър в съставянето им. Половината ти измислени роднини бяха в болница или на смъртно легло.“

Прегърнала баща си през раменете, Верити си спомни безброй подобни сцени от своето детство. Бяха пътували къде ли не, а всяка вечер спяха на ново, съвсем различно място — безкрайни хотелски стаи, бунгала, хижи, селски къщи. Но винаги до себе си чувстваше бащината сила и любов. Емерсън винаги беше до нея, когато се нуждаеше. Той бе този, който я утешаваше през дългите, страшни нощи, когато плачеше за майка си. Той беше нейната защита срещу мъжките набези. „Баща ми ме обича истински...“ Тази мисъл накара очите ѝ да се навлажнят.

— Татко? Наистина ли си загазил заради онези пари.

Емерсън дъвчеше усмихнат една сусамена бисквита.

— А, тревожиш се за стария човек? — той погали нежно косата ѝ с огромната си лапа. — Не го вземай навътре. Попадал съм и в лоши ситуации. Засега държа всичко под контрол. Ако и твоят приятел Куоръл ми помогне, скоро ще забравим за съществуването на мистър Реджиналд Ярингтън, известният лихвар и кождер.

Верити се отдръпна от обятията му, за да види какво е изражението му и тъкмо се канеше да зададе следващия си въпрос, когато задната врата се тракна.

Джонас влезе и се усмихна жизнерадостно.

— Добро утро. Закъснях ли?

— Не, не си. Можеш да започнеш със спанака, искам да го измиеш и почистиш.

— Еймс, виждаш ли как се отнасят с мен? И за какво е всичко това? За някаква си минимална надница.

Верити сви рамене съчувствено и пъкна ръка в кутията с бисквити.

— Предполагам, че поне бакшишите са добри, защото и аз не бих издържал на такова отношение.

— Пфу, бакшишите са супер.

— Не мога да ви търпя повече. Искам и двамата да започнете да миете спанака. Не правя никакви компромиси на скитници и нехранимайковци.

Верити тръгна към хладилника и скоро се върна с огромна чанта, пълна с пресен спанак.

— Хайде, какво ме гледате? Покажете ми, че Господ не е създал мъжете напразно.

— Както кажеш, шефе. Ела, Емерсън, помогни ми. Дължиш ми услуга, защото снощи ти спа на леглото ми.

— Разбира се — Емерсън запретна ръкави и пусна водата. — Няма да ми е за първи път, когато се правя на домашна прислужница. Дъщеря ми винаги ми създава работа, когато минавам оттук.

— Това е за твое добро. Трудът облагородява — срязва го Верити със сърдит глас.

— Ха! Не съм се замислял за това от момента, когато написах „Съпоставяне“. Тогава установих, че оформянето на един характер е мъчителен и бавен процес. Случайно да си я чел, Джонас?

— „Съпоставяне“ ли? Мисля, че всички във „Винсент Колидж“ я бяха прочели. Беше хит няколко месеца.

— Е, какво мислиш за нея?

Джонас задълбочено миеше връзка спанак.

— От тогава минаха десет години...

— Хайде де, не се стеснявай. Какво ще кажеш?

Верити също го гледаше в очакване.

— Чудесна книга, нали така ми каза наскоро, Джонас?

— Емерсън, да ти кажа ли истината?

— Да, каквато и да е тя.

— Е, добре. Както ви споменах, минаха доста години, но си спомням, че книгата бе нещо като сензация тогава. Аз също като моите колеги бях много впечатлен.

— А ще ни кажеш ли от какво?

— Първо ще ви призная, че си представях Емерсън Еймс като гений. Като писател от рода на Хемингуей, Уелс. Беше намерил начин да събере в една книга всичко, за което бе възможно да се пише. Какво ли нямаше в нея: болезнени, сълзливосантиментални ретроспекции, невротичен герой, който обича да се въргаля в чувството си за страх и вина, леко поднесен цинизъм, криволичеща интрига, която изчезва някъде по средата на всяка глава. Щом прочетох първата страница, веднага разбрах, че в Ню Йорк ще я харесат. А щом там я харесат, всеки значещ нещо в литературата ще я възхвалява. Мислех си, че Емерсън Еймс със сигурност има нещо в главата си.

Емерсън, който през цялото време се смееше, сега едва не се строполи на пода. Когато вдигна глава, очите му се бяха просълзили.

— Господи, Ред! Ха-ха! Вече ти търсех подходящ манастир, но ти най-после си намерила добър мъж. Все пак съм те научил на нещо. Моите поздравления, детето ми. Джонас не само може добре да се защитава, но е и много интелигентен. А комбинацията между двете ужасно трудно се среща в наше време. А ти, Джонас, не разбирам какво търсиш тук? Сбъркал си, че се мотаеш. Трябвало е да станеш литературен критик. Какво ще кажеш да поговорим с моя издател?

Верити ги гледаше безпомощно. Измърмори някакво проклетие, защото тенджерата кипна и обля котлона.

Ресторантът се напълни около единадесет и тридесет и работата откъсна Верити поне временно от проблемите ѝ. Тя управляваше умело кухнята като истински собственик. Даваше задачи на Емерсън и Джонас, организираше готвенето, посрещаше гостите.

Когато в два часа затвори за почистване, чувстваше се много по-добре от сутринта. Вече започваше да свиква със съмнителното начало на първата си истинска любовна връзка. Прибра обедните постъпления от касата и се приготви да направи обичайното си посещение на банката. Джонас забърсваше измитите чинии и хвърляше крадешком любопитни погледи.

— В града ли ще ходиш?

— Да, отивам до банката.

— Може ли да дойда като охрана. Искам да купя и малко бира.

Верити се опита да прикрие напрежението, което я обземаше. За първи път щяха да останат насаме след снощи.

— Добре, но искам да ми обещаеш, че няма да купуваш от твоята гадна храна.

Джонас хвърли кърпата настрана.

— Но, скъпа, не може да се пие бира без това, което наричаш „гадна храна“. Двете вървят заедно и образуват много интересен химически процес. Хайде да тръгваме.

Денят беше слънчев и горещ — есенен ден, който сигурно щеше да осигури добра реколта на местните винари.

Решиха да вървят пеш и поеха по пряка пътека, криволичеща покрай водите на езерото. Джонас хвана ръката на Верити.

— О кей, скъпа, нека чуем?

— Какво да чуем?

— Ами, как се чувстваш след „събитието“?

— О, това ли било? Много ли държиш да знаеш как се чувствам?

— Просто мислех, че имаш нещо да ми кажеш.

— Винаги ли досега си питал така, когато си извършвал „събитието“ с други жени?

— Ох, отново ставаме арогантни. Отговорът е „не“, Верити. Искаш ли да знаеш откога не съм бил с жена? Може би от 5–6 години. Противно на широко разпространеното женско мнение, мъжете в една фаза от живота си нямат толкова голяма нужда от подобни „събития“

— той замълча за момент, а после каза с по-тих глас: — съжалявам за снощи, бях доста нетактичен, а и несръчен.

— Няма защо да ми се извиняваш. Не си бил нетактичен. Само дето избързахме, а не трябваше да е така. За мен всичко вървеше добре, докато не получих обещата си.

— Това те изплаши, нали?

Джонас се спря и я притегли към себе си. Дланите му нежно докоснаха лицето ѝ.

— Съжалявам за това, Верити. Не съм и мислил, че ще те изплаша. Какво ще кажеш, да не говорим повече по този въпрос. Имаме достатъчно време.

— Време?

— Да, нали искаше време, за да помислиш. Време, за да се опознаем. Имаме достатъчно от него, няма защо да бързаме. Няма защо да се тревожиш, че всяка вечер ще се опитвам да те вкарам в леглото. И аз не искам прибързани неща.

— Това същият Джонас Куоръл от снощи ли е? Татко спомена, че тази сутрин си препрочитал Макиавели. На него ли дължиш промяната в стратегията.

Джонас се усмихна, но очите му останаха сериозни и напрегнати.

— Верити, ти означаваш повече за мен, отколкото си мислиш. Не желая да развалям всичко заради прибързани действия. Искам да ми дадеш шанс. Имаш думата ми, че нищо лошо няма да ти се случи. Ще ми повярваш ли?

Верити си спомни за обещата, която бе изпаднала вчера от джоба му. Спомни си колко неща беше научила за мъжете от пътуванията с баща ѝ. Твърде малко индивиди от мъжки пол биха били толкова път, от Мексико до тук, само заради един поглед в едно украшение, но все пак у нея се засилваше убеждението, че Джонас е един от тях. Мъж, който е завладян от своите фантазии, който е пропит с духа и философията на отдавна отминала епоха, който може да рецитира ренесансова поезия и да бъде един то тези, за които напълно нормално да последват жена дори и на 2000 мили.

Верити докосна китките му. Имаше толкова сила и напрежение в тези дълги, елегантни пръсти.

— Ти също означаваш много за мен, Джонас. Не само защото си първият мъж в живота ми, но и по други все още необясними за мен причини.

Джонас се наведе да я целуне.

— Благодаря ти, Верити. Няма да правим повече нищо прибързано, нали? Имаме всичкото време на света.

Току-що се бяха прибрали от банката, когато позвъни Лора Грисуолд.

— Здравей, Верити. Обаждам се да ти кажа, че Кейтлин Евинджър ще вечеря при теб. Но този път ние няма да дойдем. Не мога да не призная, че е изключителна жена, но на мен и на Рик ни е трудно да я забавляваме. Просто нямаме общи теми, за разлика от теб.

— Тя ми харесва и аз ѝ се възхищавам. Тази жена е постигнала всичко в живота си сама с цената на много труд и себепоздаване. А и по някаква причина ѝ съчувствам.

— Разбирам какво имаш в предвид. Но не мислиш ли, че има нещо странно в нея?

— Със сигурност има, но предполагам, че всички хора на изкуството са такива — малко по-различни от останалите. Тях сякаш нещо ги тласка напред, кара ги да пресъздават чувствата и мислите си в прекрасни произведения.

— Е, може и да имаш право, но на мен не ми допадат хора, завладени от мания.

— Какво искаш да кажеш? Че Кейтлин е завладяна от манията да рисува?

— Не знам със сигурност, но виж очите ѝ. Тя сякаш не живее в този свят. О, по дяволите. Търсят ме на другата линия. Хайде, чао. Ще ти се обадя пак.

Верити затвори телефона и около минута обмисля думите на Лора. Тя беше права. Имаше нещо свръхестествено в пронизващия поглед на художничката. Имаше сенки и страдание. Това само я накара да изпитва по-силно съчувствие към нея.

Около седем часа Кейтлин влезе в ресторанта, придружена този път само от Тави. Двете си поръчаха супа от грах, пилаф и бутилка вино. Тази вечер ролята на келнер беше поел Емерсън. Той сервира виното по всички правила на етикецията, но Кейтлин отвърна на

старанието му само със студено кимване. Когато свърши и се върна в кухнята, Еймс поклати мрачно глава.

— Брр, Джонас, виждал ли си скоро жив айсберг?

— И още как. Едва я изтърпях снощи.

— Я престанете вие двамата, просто не я разбирате, това е.

— Така ли? Ами тогава обслужи си я ти. Вика те на масата си.

— Сигурно иска да ми каже, че не е яла никъде по-вкусен пилаф?

— Аз не бих разчитал на това — ухили се Джонас. — Сигурно ще иска телефонния номер на санитарните власти, за да докладва, че в супата й има муха.

— Джонас, в добрите ресторанти не се харесва твоят черен хумор. Продължавайте да работите, отивам да говоря с нея.

Верити тръгна към залата, усещайки насмешливите погледи на двамата мъже в гърба си. Както беше и предполагала, те си паснаха веднага. И вече усещаше последствията на тяхното единомислие.

„Какво да се прави, това не можеше да се избегне. Те толкова си приличат“ — помъчи се да се самоуспокои.

— Добър вечер, Кейтлин, Тави. Как беше храната, хареса ли ви всичко.

Един бърз поглед върху празните им чинии й подежда окуражаващо. „Със сигурност са харесали пилафа. Ще ги науча после онези двамата в кухнята.“

— Беше разкошно, Верити. Кулинарството също може да се смята за вид изкуство, нали? За да накараш човек да хареса едно ястие и една картина се изискват доста усилия.

Верити усети, че бузите й поруменяват от удоволствие.

— Благодаря ти, много си мила, Кейтлин. Радвам се, че всичко ви е харесало. Винаги сте добре дошли.

— Благодаря, Верити, но ние ще останем само още един ден в комплекса. Мислех, че ще мога да прекарам и уикенда тук, но за съжаление, имам неотложна работа и утре следобед пътуваме. Искан да те видя, защото смятам да те поканя на гости следващия понеделник. Можеш да прекараш нощта в моята къща, а във вторник да се върнеш по обяд, за да отвориш ресторанта. Живея само на час и половина път оттук. Къщата ми е на брега на океана. Ще видиш, че много ще ти хареса.

Верити се почувства ужасно притеснена и обърквана. Не беше очаквала тази покана и около минута само мълчаливо мачкаше ръба на престилката си.

— Кейтлин, много хубаво е...

— Понеделник ти е почивен ден, нали?

— Е, да, но аз съм планирала...

Кейтлин Евинджър се усмихна. Ледена усмивка, която стоеше толкова неестествено на лицето ѝ.

— Виж, разбирам те, щом имаш други планове. Но ако можеш, ела. Ще ти призная, че нямам много приятелки, а мога вече да твърдя, че ти си една от тях. Можем да се опознаем, да поговорим на спокойствие. В днешно време жените имат нужда от приятелство, нали?

— Напълно съм съгласна с теб.

„Защо да не отида? — мислеше си Верити. — Понеделник ми е свободен ден, час и половина път не е много, а е и хубаво да посетиш дома на известна художничка.“

— Нямам нищо против да дойда — тя си взе стол и седна. — Ще трябва да ми дадеш адреса си и да ми обясниш как да стигна дотам.

— Мисля, че Тави вече ти е описала маршрута?

Тави кимна мълчаливо, отвори чантата си и ѝ подаде лист хартия.

Джонас стоеше облегнат на вратата на кухнята и наблюдаваше масата на Кейтлин Евинджър. Оттук не можеше да разбере за какво си говорят, но когато видя Верити да взема стол и да сяда, изпъшка ядно.

— Какво става, проблеми ли? — Емерсън до мивката отпиваше от кутийка бира.

— Вероятно. Верити се разположи на масата, за да си побъбри с добрата си „приятелка“ Кейтлин — Ледената Дама. Господи, какво толкова намира в тази жена!

— Може би са открили, че имат много общи интереси. И двете са интелигентни, самостоятелни, трудолюбиви и отдадени на кариерата си. Виждаш ли за колко неща могат да си говорят?

Джонас му хвърли мрачен поглед.

— Верити няма ледения характер на тази художничка. Според мен, няма нищо общо с нея, но на дъщеря ти ѝ харесва идеята да се сближи с тази „звезда“.

— След като Верити смята, че има нещо общо с Евинджър, значи това наистина е така. Реалността на една ситуация зависи най-много от индивидуалното възприемане на тази ситуация.

— О, по дяволите, Еймс! Изобщо нямам настроение да слушам лекцията ти за разликите между възприятието и реалността.

Джонас ядосано захвърли престилката си, обиколи няколко пъти кухнята, но после отново се върна на мястото си, откъдето наблюдаваше масата с трите жени.

Емерсън се приближи до него.

— За какво ли може да говорят толкова оживено?

— Нямам и представа. Струва ми се, че каквото и да каже Евинджър, то е много интересно и вълнуващо за Верити.

— Това тревожи ли те?

— Не ми харесва тази жена, Емерсън. Оказва прекалено голямо влияние върху дъщеря ти.

— Джонас, тя доста отдавна се грижи сама за себе си. Първото нещо, на което съм я научил, е да задава критични въпроси. Смятам, че така трябва да възпитават и децата в училище. Не се тревожи, трудно се влияе от някого или от нещо.

— Да ти кажа честно, възпитал си много интересна дъщеря, Емерсън. Упорита и своенравна като планинско муле.

— Е, тогава немаш основателна причина да се тревожиш.

— Но нали знаеш какво става, когато сложат тези капаци на мулето. То винаги ще върви само направо. Верити може да е много умна и съобразителна, но често е и наивна. Тя е невинно и чисто създание, което се е обградило с остри бодли, за да се предпази от външния свят. Без тази защита е силно уязвима. А Кейтлин знае това, тя не е глупачка. По-възрастна е от Верити и според стандартите на дъщеря ти, е достигнала кулминацията на живота и кариерата си.

— Сега разбирам защо Верити ѝ се възхищава.

— Не знам какво разбираш, но мисля, че е време да спра всичко това.

— Е, късмет тогава.

Джонас се приближи до масата и трите жени го погледнаха така, все едно че току-що бе пристигнал от друга планета.

— Мис Еймс, няма повече поръчки. Ще може ли да отчете дневния оборот.

— Не се тревожи, Джонас. Остави парите в офиса, аз ще се погрижа по-късно. Ако искате можете да се приборете с татко.

„План «А» се провали, ред е на план «Б». Ако не можеш да ги победиш, присъедини се към тях.“

Джонас забеляза, че на масата имаше лист хартия.

— Закъде е тази карта?

— А, това ли? Тави ми рисува как да стигна до къщата на Кейтлин. Ще ѝ гостувам в понеделник.

Той усети, че стомахът му се сви. Погледна въпросително към Кейтлин, но погледът му сякаш срещна бетонна стена.

— О, така ли? А как ще се откъснеш от ресторанта?

— Няма проблеми, ще се върна във вторник към 11 часа.

Джонас извади последни си коз.

— Аз пък си мислех, че ще ми покажеш винарната в понеделник.

— Ще го отложим за следващата седмица. Тъкмо гроздоберът ще е в разгара си.

Дойде ред на Кейтлин да се опита да разреши ситуацията.

— Мистър Куоръл, вие също можете да дойдете. Ако желаете, разбира се? По пътя ще можете да разгледате някои от винарните, а вкъщи имам достатъчно стаи.

Верити се усмихна ентусиазирано.

— Кейтлин, много мило от твоя страна. Нали, Джонас? Е, какво? Ще дойдеш ли с мен?

Джонас прехвърли през главата си ограничения брой възможности.

— С удоволствие. Защо не?

Късно вечерта Кейтлин и Тави се прибораха в хотелската си стая. Тави оправи леглата и се зае да масажира осакатения крак на своята работодателка.

— Е, Кейт, доволна ли си? Мисля, че успя?

— Казах ти, че ще успея.

Кейтлин се беше отпуснала в пухените завивки и отпиваше от чаша бренди. Използваше алкохол като приспивателно през последните години.

— Знаех си, че Куоръл няма да ѝ позволи да дойде сама. Забелязах, че не ме харесва, а сега сигурно ме и мрази, защото

отношенията ни с Верити са приятелски. Нямах да успея да я разубеди и избра единственото възможно решение.

— Единственото решение, което ми предложи — усмихна се Тави, докато пръстите ѝ докосваха атрофиралите мускули.

— Не ми вярваше, но Верити е единственият начин, по който мога да манипулирам Куоръл. Вече виждам как моят план ще се осъществи.

— Сега остава да провериш как ще реагира на рапирата.

— Да, точно това ще направя. Трябва да съм сигурна, че не е загубил таланта си, и че може да го използва, когато аз поискам. Добре, Тави, достатъчно за тази вечер.

— Но нали каза, че кракът те боли?

— Да, но това е приятна болка. Използвам я, за да се концентрирам по-добре. Помага ми да осъществя плана си. За да планираш една екзекуция, трябва да си твърд и непоколебим. Лека нощ, скъпа.

ГЛАВА VIII

Следвайки картата на Тави, Джонас и Верити преминаха през малко селце, в което не се забелязваха признаци на живот. Зад тях останаха запустяла бензиностанция и поща с изпочупени прозорци. Стари рибарски лодки се поклащаха около малък пристан. Верити, която, след като напуснаха Сикуънс Спрингс, бе в отлично настроение, намери селцето за живописно и интересно.

— О, Джонас, съжалявам, че не си взех фотоапарата. Виж какъв прекрасен пейзаж.

— Хм, на мен ми се струва, че цялото това място е готово за моргата.

Усмивката на Верити замръзна. Беше изтърпяла ироничните му коментари и забележки, но това вече надхвърляше всякакви граници.

— Така и не разбрах, защо реши да дойдеш? Очевидно е, че това пътуване не ти е по вкуса. Защо не остана да си пиеш бирата с баща ми?

Той отклони за момент вниманието си от тесния криволичещ път и я стрелна с поглед.

— Не съм тръгнал с намерението да се забавлявам.

— Но защо тогава настояваше да дойдеш? Ти едва ли не се самопокани.

— Нямах друг избор. Забрави ли, че нямаше как да говоря с теб?

— Не съм забравила, но все пак това не е отговор на въпроса ми.

— Не исках да пътуваш сама.

— О, това ли било! Аз съм вече голямо момиче и от доста години пътувам навсякъде сама.

— Така ли? Не си вири носа. Вече те видях веднъж, как действаш в Мексико.

Верити се готвеше отново да оспори неговите думи, но реши, че е безполезно и каза с по-спокоен глас:

— Джонас, обясни ми, моля те, защо поиска да дойдеш? Но нека чуя истинската причина.

— Добре, ще ти призная, че и аз не знам със сигурност. Не ми харесва тази Кейтлин Евинджър. Тръпки ме побиват, когато ме погледне. Чувствах, че не трябваше да те оставям сама в къщата ѝ. Това е. Мисля, че е по-добре да сменим темата.

Отначало Джонас беше дал да се разбере, че няма никакво намерение да посещава Кейтлин Евинджър. Това само бе ентузиазирало Верити, обнадеждавайки я, че в последния момент не ще промени решението си.

Но тази сутрин той се бе появил пред бунгалото ѝ, праметнал през рамо неизменната си брезентова чанта. Наблюдаваше го през прозореца как се настани зад волана и търпеливо я зачака. Бе ѝ хрумнала идеята да отиде и да му каже, че предпочита да пътува сама, но в крайна сметка реши, че не си заслужава да си разваля настроението. Излезе и му подаде ключовете. Сега се измъчваше от съмненията, че беше направила грешка. Джонас беше замислен и мрачен през целия път. Но не държанието му я дразнеше толкова, колкото липсата на логично обяснение за решението му да я придружи. „Призраците! Джонас върши нещо, без сам да знае защо. Но каква е моята роля тук?...“

След половин час видяха къщата. Беше огромна, груба и удивително грозна. Приличаше на гигантско насекомо, готово да излети от скалите към разбушувалия се под него океан. Имаше големи и странно изпъкнали навън прозорци.

— Това ми прилича на проект „направи си сам“. Някой кретен е нахвърлил купища бетон и стомана, а после е побързал да изчезне, преди собствениците да му видят сметката.

— Не мога да не призная, че и аз съм шокирана. Не се срещам всеки ден с творенията на модерното изкуство, а и не мисля, че това място е подходящо за Кейтлин. Представях си нещо съвсем друго.

— Ето тук грешиш отново. Къщата напълно ѝ подхожда, ако искаш моето скромно мнение.

— Запази го за себе си — сръза го Верити и разговорът за къщата приключи.

Когато тръгнаха от Сикуънс Спрингс, денят беше горещ и слънчев, а тук небето бе покрито с мрачни, буреносни облаци. Вятърът духаше срещу брега и огромни вълни се разбиваха на пяна в острите скали.

— Верити, имам една идея. Хайде да се върнем в онова селце и да ѝ позвъним, че вече сме се отказали.

— Не ставай смешен. Цяла седмица очаквам това пътуване.

— По дяволите, какво намираш в тази жена? Тръпки ме побиват само като я видя.

— Какво намирам ли? Виждам една силна, талантлива, но самотна жена, която има нужда от моето приятелство. Защо да не ѝ бъда приятелка, след като имаме толкова общи неща?

— Какво?!

Ръката на Джонас трепна и колата остро навлезе в отсрещното платно. Със силна въздишка той изправи волана.

— Ама ти съвсем си полудяла! Точно от това се притеснявах и го споделих и с баща ти. Ти нямаш нищо, повтарям, нищо общо с Евинджър!

— Но защо се нахвърляш така върху мен? Остави ме да си помисля. Добре, сигурно нямам нейния артистичен талант. Моите умения са далеч по-земни. Има нещо в нея, в начина, по който живее, което ми е близко и познато. Случвало ли ти се е да чувстваш, че нещо сякаш си го преживял веднъж — все едно, че вече си бил в бъдещето преди това.

— Не, нямам чувството, че съм бил в бъдещето. По-често ми се налага да се спречквам с миналото.

— Какво искаш да кажеш с това?

Джонас измърмори някаква ругатня по адрес на тесния криволичещ път.

— Предполагам, че е много по-лесно да свързваш миналото с нещо познато. Миналото вече е съществувало. Пипалата му се протягат и в настоящето. Всички ние сме негови жертви, докато бъдещето е нещо съвсем относително.

— Не знам, може и така да е. Може би само си въобразявам, че ще изглеждам като Кейтлин някога. Освен с артистичния си талант, тя си е извоювала достойно място в този свят, благодарение на своята упоритост и силна воля. Взела е Тави като платена компаньонка, за да решава ежедневните си проблеми, но знам, че чудесно може да се справи и без нея, ако се наложи.

Верити, няма ли да спреш да превъзнасяш тази Евинджър! Тя е като парче лед, не я ли виждаш? Повярвай ми, аз съм мъж и мога по-

добре да определя що за жена е всъщност.

— Дразниш се, защото тя няма нужда от мъж, нали? Но какво лошо намираш в това? Има свобода, за която други жени могат само да си мечтаят. Не е зависима от никого, грижи се сама за себе си и това ѝ харесва. Мислех, че ще ти допадне, защото тя никога не би хленчила и молила за нещо. Дори и да има съпруг, никога не би се опитала да го подчини или да го направи това, което не е. С две думи, за мен тя е перфектна жена.

— Свърши ли? Чудесно! Само не ми слагай думи в устата. Ще ти кажа едно — никой мъж не би харесал жена като Кейтлин.

— От този разговор започва да ми писва. Не ме интересува твоето мнение. Тя ме харесва, иска да бъде моя приятелка и аз нямам нищо против това. А сега по-добре да сменим темата.

— Ще я променим, защото се вижда, че едва ли има нещо в главата ти.

— Джонас, предупреждавам те, че търпението ми има граници. Ако не се държиш прилично, ще те уволня веднага.

— Да, Ваше Величество.

Верити се готвеше да отговори по достойнство на тази провокация, но размисли и се отказа. Още от следобеда, когато заедно бяха ходили в града, Джонас се намираше в странно настроение. „Просто трябва да свикна с мисълта, че той може всеки момент да си тръгне, така както и се появи. И тогава ще изчезне завинаги от живота ми.“ Напоследък ѝ се струваше, че напразно пропиляват времето си в излишни спорове. „Ред, наслаждавай се на това, което животът ти предлага в момента, защото после нищо не ти е гарантирано.“ Тези думи на баща ѝ я подсетиха колко много общи неща имат помежду си той и Джонас. „И двамата може да са изчезнали, когато се събудя някоя сутрин. По-добре е краткотраен флирт, отколкото трайна връзка с мъж, който не споделя дори една от моите мисли.“

— Е, господарке, пристигнахме — обяви Джонас и паркира пред огромна метална врата. — Не виждам никой да си чупи краката, за да ни посрещне. Може би просто са забравили, че ще дойдем.

— Недей да разчиташ на това.

Верити излезе от колата. Вятърът грабна веднага косите ѝ и се опита да ги силете на възел. Потрепери от студ, защото памучната ѝ риза не се оказа подходяща за влажния океански бриз. Пресегна се да

вземе от задната седалка жълтото си яке и, докато го закопчаваше, Джонас подхвърли:

— Хей, шефе, тук ли ще прекараме деня или някой мутант на име Игор ще дойде да ни отвори.

Преди да успее да му отговори, Тави Монахан застана на портала. Лицето ѝ беше мрачно, сякаш бяха дошли непоканени.

— Кейтлин ще се радва да узнае, че сте тук.

— Е, щом някой ще се радва, е добре — измърмори Джонас и тръгна да вземе брезентовата си чанта и куфара на Верити от багажника.

Верити се направи отново, че не го е чула. Бе решила, че е много по-разумно просто да не му обръща внимание.

Последваха Тави по алея, павирана със сив и черен мрамор. Почти всичко в къщата беше изработено в тези два цвята. Верити мислено се съгласи, че Джонас е бил прав. Дизайнерът се беше престарал с идеята си къщата да изглежда колкото се може по-ефектна. Имаше прекалено много бетон и стомана, а необичайните прозорци осигуряваха светлината едновременно и на трите етажа. Интериорът се оказа също толкова странен, колкото и фасадата.

Това, което видяха вътре, не приличаше на нищо срещано досега. Стоманена стълба с перила обхващаше всички нива и ниши на къщата. Преобладаваха заоблените форми, а в коридора, в който влязоха, нямаше нито един ъгъл.

— Мис Еймс, това е вашата стая.

Тави отвори вратата на мрачна стая със стени от сиво чер гранит. В нея имаше и един от тези прозорци, наподобяващи око на насекомо, който гледаше към брега на океана. Нямаше мебели, с изключение на огромно метално легло. Четирите му колони бяха прикрепени за тавана, а на тях беше опънат тънък черен балдахин.

— Много интересна стая — отбеляза Верити с пресилен ентузиазъм.

Джонас ѝ хвърли мрачен поглед, за да ѝ подсказе, че същата дума „интересна“ бе използвала и за да определи начина, по който той я бе любил. Прочете в очите му, че още помни тази дума и скрития ѝ подтекст. Усети, че руменина избива по бузите ѝ.

— Мистър Куоръл, вашата стая е в дъното на този коридор. Кейтлин ви очаква след това на долния етаж.

Когато Джонас отвори посочената му врата, погледът му веднага бе прикован от старинната рапира, закачена близо до леглото.

— Един момент, мис Монахан...

Той се приближи бавно, за да огледа оръжието, но не се осмели да го докосне. Верити не сдържа любопитството си.

— Това антична рапира ли е?

— Да, на такава прилича, или е добро копие. Не знаех, че Кейтлин колекционира подобни неща. Или е само за декорация?

Тави вдигна рамене.

— Тази рапира винаги си е била там, откакто Кейтлин купи тази къща. Има и други подобни във всяка спалня. Предполагам, че предишният собственик ги е колекционирал. Наследниците му продадоха всичко заедно с мебелите и тези оръжия. Не знаем дали са оригинали. Просто Кейтлин не се интересува от подобни неща.

— Ще се преоблека и ще те чакам пред стаята ти — каза Джонас, когато Тави се оттегли.

— Да, Джонас, както кажеш — отвърна Верити.

Кейтлин ги очакваше на първия етаж в просторна дневна с изглед към океана. Стоеше с гръб към тях, вперила очи в разбиващите се вълни.

— Благодаря ти, че дойде, скъпа — обърна се към Верити.

Тя усети, че изрича тези думи с известно облекчение. Явно Кейтлин се бе съмнявала, дали изобщо ще дойдат. Тръпки на съчувствие преминаха през тялото ѝ. Направи няколко крачки и я прегърна приятелски.

— Благодаря ти, че ни покани, Кейтлин. О, какъв прекрасен изглед! Имам чувството, че океанът и скалите нарочно са създадени заради тази къща.

Евинджър махна с ръка.

— Къщата не е нищо особено, даже я намирам за грозна, но засега ми върши работа. Моля, седнете — посочи им ниско канапе, покрито със сива коприна.

— Тави приготвя обяда. Докато вие сте тук, ще имаме само вегетарианско меню.

— О, чудесно! Много мило от твоя страна. Надявам се, че не ти създаваме излишни проблеми. Аз не съм толкова придиричива относно яденето.

— Кейтлин, защо се тревожиш толкова. Просто можеш да купиш няколко хамбургера от близката закусвалня. Верити много си пада по тези деликатеси.

— Кейт, не му обръщай внимание. Мистър Куоръл има особено чувство за хумор.

— Ще се постарая да запомня това. Не мога да ви предложа някакви по-особени развлечения този следобед, но ако желаете, можете да разгледате околността. Приближава се буря, а скалите са фантастични, когато вятърът духа срещу брега. Внимавайте все пак, защото камъните стават хлъзгави и опасни. Предишният собственик беше поставил предпазна мрежа, но вече на много места се е скъсала. Аз не си направих труда да я ремонтирам, защото никога не се разхождам. Ако искате да отидете до плажа, ще ви покажа, по коя пътека да слезете.

— Да, ще е много вълнуващо да се разходим — отговори Верити с тайната мисъл, че ще може да остане насаме с Джонас.

„Крайно време е да го накарам да се държи по-прилично, поне докато сме в къщата й.“

— Кейтлин, ще може ли да разгледаме твоето ателие, за мен то ще е най-интересно?

— На най-горния етаж е. Ако искате, ще ви заведа, докато чакаме Тави да приготви обяда.

— Чудесно, никога досега не съм посещавала истинско ателие.

— Е, да вървим тогава.

Джонас ги последва с намусено изражение.

— Кейт, кога купи тази къща?

— Преди повече от три години. Когато я обявиха за продан, нямаше много кандидати. Гледката към океана е великолепна, но хората, които могат да си позволят да притежават такава голяма къща, бяха отблъснати от архитектурата.

— Да, малко е странна...

— Няма нужда да си любезна, скъпа, къщата е ужасно грозна. Но изглежда, че на предишния собственик му е допаднала. Или просто не й е обръщал внимание.

— А кой е бил предишният собственик?

— Името му е Сендкуист. Бил е заможен бизнесмен и я е използвал само през уикендите. Отсъствал от офиса си няколко дни и,

когато предприели издирване, го открили долу на плажа. Може да се е подхлъзнал от скалите, но местните жители не мислят така. Предполагат, че някой умишлено го е блъснал, обаче това си е само предположение. В протоколите на полицията е записано като нещастен случай.

— А кой ти подсказа, че може да е убийство?

— Хората от селцето, през което сте минали. Споменаха ми, че къщата е била използвана за диви оргии и садистични ритуали. Сендкуист, изглежда, често е устройвал пиршества, но никога не е канил съседите си. Затова и се носят такива слухове. Никой от тях не изглеждаше учуден или натъжен от неговата смърт. Но както и да е, това вече няма значение.

— Наоколо няма призраци, нали?

— Ние винаги носим по няколко призрака в душите си, Верити. В някои хора те са повече, в други по-малко. Но откакто съм тук, не съм срещала духа на мистър Сендкуист.

— И няма начин да го срещнете, защото духът му обикаля скалите, от които е паднал — вметна иронично Джонас и се обърна, за да срещне неодобрителния поглед на Верити.

Ателието беше на последния етаж и заемаше по-голямата му част. Това беше и първото помещение, което не бе сиво-черно. Всичко бе в бяло — от тавана до мрамора на пода. На статива имаше картина, малко по-голяма от останалите и все още покрита с драперия. В средата имаше маса, покрита с безброй петна от бои, натрупани през годините работа. По нея бяха безразборно разхвърляни четки, туби с маслени бои, шпакли.

— Това ли е картината, върху която работиш в момента? — попита Верити.

— Това е „Кръвожадност“. Завърших я преди няколко месеца. Готвя се скоро да я продам и дотогава не искам никой да я види.

Любопитството на Верити се засили, макар че и самата тя не знаеше защо.

— А кога мислиш да я продадеш, Кейтлин. Много ми е интересно какво е нарисувано на нея?

— Съвсем скоро, скъпа, съвсем скоро. А сега да слизаме долу. Тави сигурно вече е сервирала обяда.

Наближаваше полунощ, когато Тави подготви Кейтлин за лягане. Свали скобата от сакатия ѝ крак, а после наля обичайната ѝ чаша бренди.

— Може и да не я докосне. Днес се приближи и я разгледа, но дори ръката си не вдигна — рече замислено.

— По-късно няма да може да ѝ устои, скъпа. Рапирата е от Ренесанса, има подходящо минало и е сто процента автентична. Ние с теб не можем да го усетим, но съм сигурна, че тя е заредена с товар от кървави емоции. Атомите на метала са запазили стенания, болка и смърт.

Той ще я вземе в ръцете си поне за минута-две, защото това оръжие го привлича като магнит. А когато откочи рапирата от стената, ще разберем, дали е съхранил таланта си. Длъжен е да реагира по някакъв начин.

Кейтлин обърна глава към малък монитор, поставен на нощното ѝ шкафче. На екрана се виждаше черно-бяло изображение на антична рапира.

— Камерата работи много добре, Тави.

— Да, проверих я два пъти днес следобед, докато Верити и Куоръл се разхождаха. Ако той я вземе от стената и действително реагира по някакъв начин, всичко ще бъде записано на видеокасета. Надявам се само да не го направи при изгасено осветление.

— Не, това е малко вероятно. Оръжието е безценна вещ за него и ще го разгледа на светло.

— А ти ще можеш ли да определиш реакцията му, ако например я вземе, а после веднага я окачи на стената?

— Да, ще мога, защото вече знам какво да очаквам.

— Не ми се сърди, но много не вярвам в неговите способности. В каква област бяха те?

— Парасихичното, Тави — Кейтлин отпи от брендито, но очите ѝ останаха приковани в екрана. — Ще повярваш най-лесно, когато го видиш. Той едва не уби човек последния път, когато го наблюдавах.

— Господи, това е опасно. Ако си права и рапирата наистина му окаже силно въздействие, може да полудее и да ни убие всички, докато спим.

— Не, ние ще бъдем в безопасност, защото атмосферата в къщата е много по-различна от мястото, където за последен път е била

използвана рапирата. Лабораторните изследвания също го потвърдиха.

— А какво може да се очаква от него тази нощ?

— Мисля, че първо само ще я докосне. После любопитството му ще нарасне и ще я свали от стената. Напрежението от емоциите ще го разтърси и той ще пусне рапирата на пода. Когато бях във „Винсът“, често правеше така по време на експериментите. Знаеш ли, интересно ми е какво ли вижда, когато докосне старинен предмет? Дали усеща само емоции или има някакви видения?

Тави вдигна рамене и започна да масажира краката на Кейтлин. Не знаеше дали да вярва на всичко това, но нямаше сили да промени мислите и плановете на своята работодателка. „Горката, сигурно живее само заради тона проклето откъщение.“

Картината на монитора засега оставаше непроменена.

Джонас погледна часовника си, намръщи се и сложи на шкафчето книгата, която четеше. Беше сборник поеми на Лоренцо де Медичи и му бе препоръчана от стария Емерсън Еймс. Взел я бе с надеждата, че може да научи нещо от този шедьовър, а и за да подобри нивото на собствената си поезия. Лоренцо бе бил истински ренесансов мъж — познавач и ценител на изкуството, хитър banker и лихвар, политик, преподавател и поет. И явно умело е държал и сабята, след като се е справил с опита за покушение срещу него. Мъж, който е имал и тънко чувство за хумор.

Отвори отново томчето, за да си припомни една карнавална песен, посветена на бога на виното и веселието Бакхус. Жени, настроение и много вино имаше там, но в подтекста прозираше и предупреждението: „Животът е твърде кратък, за да се отлагат удоволствията, празненствата и щастието.“ Лоренцо сигурно бе имал и добре развито шесто чувство, защото бе умрял на 43 години.

Джонас отхвърли мрачната мисъл, че само след шест години ще е на същата възраст. Беше пропилял доста време от живота си, бягайки от нещо, което не само че не можеше да управлява, но и не можеше да разбере. „Дали да не си взема поука от Лоренцо и да се отдам на удоволствията?...“

Стана от леглото и се приближи до прозореца, беше свалил ризата и обувките си, оставайки само по дънки. Самозалъгваше се, че след като се съблече, ще може направо да си легне и заспи. Стаята му

оказваше лошо въздействие, карайки го да се чувства объркан и безпомощен.

Не му харесваше леглото, къщата, а и цялата ситуация. Чувството му, че нещо ужасно предстои да се случи, се усилваше. Всичко, свързано с Кейтлин Евинджър, го караше да бъде нащрек, сякаш включваше в съзнанието му невидими алармени системи. Можеше само да се надява, че Верити ще го разбере, но засега тя оставаше на противоположната страна, опитвайки се да бъде приятелка с художничката.

„Колко ли знае Кейтлин за мен? Като че ли много повече от това, което сподели в ресторанта.“

Мрачната стая вече му действаше прекалено потискащо. Нямахше нужда да гадае за причината. Още щом влезе, бе забелязал рапирата на стената. От около час се опитваше да не ѝ обръща внимание, взирайки се в тъмнината и концентрирайки се върху мислите си. След като вече беше открил Верити, можеше да мисли и за бъдещето си, а не както преди, да бяга от него.

Бурята беше разбушувала океана, но сега навлизаше в пълната си мощ. Дъждът биеше като с чукчета изпъкналите прозорци, а вятърът пищеше по острите скали. За момент си спомни разказа на Кейтлин за смъртта на предишния собственик. „Дали Верити лежи оттатък с отворени очи, уплашена от бурята, чакаща призрака на Сендкуист или мен, за да я взема в прегръдките си?“

Спомни си и нощта, когато бе докоснал един от пистолетите на Емерсън и бе обзет от неудържимото желание да се люби с Верити. След като я беше преследвал по безкрайния коридор на съзнанието си, не бе успял да се справи със страстта да я има в действителност, да усеща, че двамата са едно цяло. Тялото му се наля с напрежение и усилваща се възбуда, когато си припомни подробности от тяхната любовна нощ. Беше се потопил и изчезнал в нейната плът, в пухкавия облак на удоволствието и екстаза. Струваше му твърде много усилия да спази обещанието, което си беше дал, да не избързва отново, защото още усещаше нежното изтезание от стегнатите ѝ бедра и от острите ѝ нокти, раздиращи кожата на гърба му. Не познаваше жена, толкова сексапилна и същевременно непоковарена. Все още не можеше да разбере защо досега се бе лишила от удоволствието на секса.

Направи кисела гримаса при спомена за своето нетърпение и прибързаност. На Верити все още ѝ предстоеше да изпита истинската наслада от любовта, да узнае тайните на тялото си.

Отдръпна се от стъклото и изруга тихо, усещайки, че е максимално възбуден. Само мисълта, че в съседната стая Верити лежи гола, го караше да се напряга. „По дяволите! На моята възраст би трябвало вече да мога да се контролирам. По-добре е да си взема студен душ.“

Силната му възбуда си имаше и положителна страна — поне за момент вниманието му беше отклонено от висящата на стената рапира.

Влезе в банята, облицована със сиво-черен теракот, и включи осветлението. Студеният душ бе общо взето неприятна процедура, но се оказа, че има добър ефект. Успя да поуспокои разбушувалата се кръв в жилите му. Ако това продължаваше по същия начин, сигурно щеше да се озове в съседната стая и да я моли да правят любов. „Тя дори не подозира какво ми причинява. Още няколко дни и ще се побъркам...“

Заопипва ципа на дънките си с мисълта, че го прави Верити. И в този момент в съзнанието му проблеснаха злоба, похот и ужас. Вдигна очи и видя, че стои само на няколко крачки от рапирата. Привличането на оръжието се усилваше, сякаш го държеше с невидими ръце. Отломките на времето се оказваха по-силни от волята му. Знаеше как ще завърши отчаяната му съпротива.

Приблужи се по-близо до стената, за да разгледа рапирата. Знаеше, че разстоянието е от особено значение за преживяванията му. „Ако успея да я изнеса от стаята, без да я докосвам, ще я сложа в килера отсреща.“

Пристъпи и вече го делиаха само сантиметри от нея. Усети сигналите от отдавна причиненото насилие, които го пронизаха. Можеше да се обзаложи, че оръжието е автентично и изработено в Милано. Нито една имитация не можеше да му въздейства по този начин. А и всичко от италианския Ренесанс го правеше още по-уязвим. Внимателно огледа, по какъв начин е закрепена рапирата към стената. Поддържаше я малка метална плочка. Предпазливо стисна краищата ѝ, стараяйки се да не докосва рапирата. Разклати плочката и, когато я откачи, бавно тръгна към коридора. Една част от съзнанието му отчаяно се бореше с привличащите го емоции. „Ако Верити ме види в

това състояние, сигурно ще си помисли, че съм луд. А може би и наистина да съм откачил!“

Беше стигнал до средата на стаята, когато осъзна, че е направил фатална грешка. Чувството, че се намира в смъртна опасност, се усилваше. Макар пръстите му да не докосваха стоманеното острие, вълна от вибрации, натрупвани през последните 400 години, разтърси тялото му.

В съзнанието му стените на спалнята започнаха да се свиват, образувайки безкраен, тъмен коридор. Още щом той се появи, Джонас видя и очакващите го пипала на древни емоции. Нямахше как да се справи със змиеподобните ленти от стара злоба, омраза, похот и отмъщение. Потта се стичаше по челото му на малки ручейчета. Опита се с цялата си воля да задържи последните останки от собственото си съзнание. Залитна, загуби равновесие и рухна на колене.

„Трябва да се отърва от рапирата. Само да я пусна на пода и всичко ще е свършило...“

Опита се да разтвори пръстите си, но привличането на старинното оръжие се оказа далеч по-жестоко и мощно. Усещаше, че е атакуван от нещо по-силно дори и от това, което го беше накарало да замахне с меча срещу един от лаборантите. Ако не успееше да се справи с невидимите си противници, щеше да се загуби в тъмния коридор, а това значеше, че миналото или щеше да го убие, или да отнеме разсъдъка му. Бе направил глупава грешка, докосвайки металната плочка, но никога не бе и предполагал, че излъчването може да се предава толкова силно от предмет на предмет. Бяха изминали доста години от времето, когато бе докосвал нещо от епохата на Ренесанса. Беше позабравил, с каква сила може да атакува миналото. Самочувствието му бе нараснало, след като бе вдигнал единия от пистолетите на Емерсън и, разбира се, след като бе открил Верити в коридора. Беше преодолял тайнствената им сила, само защото тя беше при него, макар и стремително бягайки напред. „Верити! Тя може да се справи с пипалата на времето. Докосне ли я, рапирата няма да ми въздейства така и ще мога да я пусна.“ Джонас се опита да се изправи на крака, но залитна отново и падна на леглото. Рапирата докосна босия му крак и ярост и смъртна омраза го удариха с мощта на приливна вълна. В съзнанието му се появи видение на освирепялото лице на мъж, изнасилващ окървавена жена. „Ще го убия този кучи

син!“ Джонас сграбчи рапирата и тръгна с решителни крачки към спалнята на Верити. Неговата „червенокоса господарка“ се намираше в смъртна опасност. Беше решен на всичко, за да я спаси. Дори и на убийство...

ГЛАВА ІХ

Верити се въртеше неспокойно в леглото. Изведнъж силен трясък я събуди напълно. Първата ѝ мисъл беше, че бурята е успяла да счупи някой от изпъкналите прозорци.

Скочи стреснато и разтърка залепналите си от съня очи. Забеляза, че стаята е малко по-светла, а после осъзна, че това се дължи на широко отворената врата. Преди да успее да си обясни, какво може да я е отворило, откъм коридора се появи мъжки силует. В ръката си държеше някакъв предмет, който в началото не можа да разпознае. Но металното острие проблесна и тя застина от ужас. Опита се да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Мъжът се придвижи напред с характерната стъпка на професионалните фехтовачи. Огромна светкавица освети спалнята за няколко секунди, но и те ѝ бяха достатъчни, за да разпознае напрегнатата фигура с рапира в ръка.

— Джонас?!

Мъжът подскочи от изненада, когато чу името си, сякаш бе ударен от гръм. Извъртя глава, но продължи да се промъква крадешком към леглото. Верити отстъпваше бавно назад, докато гърбът ѝ опря о стената. При следващото проблясване видя, че острието не е насочено към нея, а към другия край на леглото.

— Джонас! Какво става? Добре ли си?

— Докосни ме! Докосни ме, иначе съм загубен! Гласът му беше груб и рязък, сякаш че говореше друг човек. „Сигурно е сънувал кошмар и сега върви насън.“ Верити нямаше смелост да се приближи, докато рапирата беше в ръцете му. Можеше да я вземе за свой противник, а начинът, по който се движеше и размахваше оръжието показваше, че перфектно владее техниката на фехтовката.

Верити се отпусна в далечния ъгъл на леглото. Нещо не беше наред със стаята. Стените ѝ бавно се разкривяваха, откъсвайки я от реалността. Страхът ѝ прерастваше в ужас и безпомощност.

— Джонас, събуди се, чуваш ли ме?!

— Верити, докосни ме! Докосни ме бързо!

Искаше ѝ се да го заобиколи и да избяга от спалнята, но отчаянието в гласа му я накара да се замисли. Изправи се, като напразно търсеше думите, които можеха да го извадят от делириума. Той се приближи още една крачка напред и за нея вече нямаше място за отстъпление.

Стаята беше завършила своето преобразяване и Верити установи, че отново се намира в безкрайния тъмен тунел.

— Верити, не бягай от мен! Няма да ти направя нищо!

Думите му отекваха в съзнанието ѝ, но сякаш идваха от много голяма далечина. Обземаше я паника. Вече разбираше, че Джонас е бил човекът, очакващ я в тъмнината. Опита се да се отскубне, но краката ѝ не се подчиняваха, като че ли се движеше в подвижни пясъци. И тя вече изживяваше свой собствен кошмар.

— Хвани ме, Верити, моля те! Открий ме, иначе съм загубен!

Думите му звучаха като заповед, но и като трогателна молба, която докосна душата ѝ. Верити спря мисления си бяг и се обърна да срещне мъжа, който я преследваше. Вече не можеше да не откликне на отчаянието в гласа му.

За няколко минути не успя да го различи в полумрака. Чувстваше присъствието му и неговото приближаване, но силуетът му не се забелязваше. Нещо се раздвижи в сенките и Верити отново изпита лудо желание да се втурне напред. Инстинктът ѝ за самосъхранение подсказваше само едно: „Обърни се и бягай!“

— Не, Верити, моля те, не го прави! Имам нужда от теб, не ме изоставяй, помогни ми!

Тя жадно поглъщаше въздух, сякаш в действителност беше пробягала няколко мили. После бавно направи крачка напред. Около нея заплашително се раздвижиха сенки и силуети.

Отвън отново проблесна светкавица и сега вече можеше да гледа и в двете реалности. В спалнята и във видението, създадено от нейното съзнание. Джонас все още държеше рапирата, но другата му ръка бе протегната към нея. Лицето му бе пребледняло и изопнато от напрежение. Верити различи отчаянието и надеждата, с която я очакваше. Повече не можеше да се колебае. Не разбираше какво става, но явно Джонас имаше нужда от помощта ѝ.

Изтръгна се от страха и вцепенението си и се хвърли към него. Той потрепери целия, когато се блъсна в гърдите му. Свободната му

лява ръка я обгърна в груба, почти жестока прегръдка.

— Верити!

В тъмния коридор Верити инстинктивно го откри и го прегърна. Червено-черни кървави пипала се протягаха и виеха около него в ужасяващ танц. Верити се опита да изпищи.

— Спокойно, скъпа. Те не могат да ти направят нищо. По-силна си от тях. Аз ги привличам, но ти ги покоряваш.

Не разбираше нищо от думите му, но чу как рапирата издрънча на пода, а после и дясната му ръка я прегърна.

Тунелът бавно се стопи и всичко в стаята беше, както преди.

Още една тръпка премина през тялото на Джонас и Верити го обгърна толкова силно, сякаш очакваше, че всеки момент може да ѝ се изплъзне. Чувстваше дълбокото му учестено дишане, а после и горещия му дъх, когато зарови лице в косите ѝ. Телата им бяха плътно едно до друго и тя вече усещаше ниско под корема си твърдостта на неговата мъжественост.

— Верити? Верити, ти не знаеш, не разбираш това, което направи току-що! Ти спря тези пипала и ме спаси. Бях загубен, те ме превземаха.

Ръцете му я изследваха. Спускаха се от косата надолу до коленете ѝ, сякаш искаше да се увери, че всичко е истинско. После започна да я целува — хиляди леки и мигновени целувки обсипаха бузите, устните, шията ѝ.

— Само да знаеш какво направи току-що! Сега не мога да ти обясня, но по-късно... Сега те желая, искам те!

— Джонас, моля те, кажи ми какво става? — Верити обгърна с длани лицето му и го погледна в очите, търсейки там обяснение. — Кошмар ли имаше? Ще ми кажеш ли?

— По-късно, скъпа. Кълна се, че ще ти обясня всичко. Сега те желая, докосни ме, за да се увериш. Чувстваш ли го, направо ще се пръсна.

Джонас взе ръката ѝ, за да я притисне към слабините си. Верити се опита да се отдръпне, но не успя. Когато обхвана пениса му, той простена. Напрежението, на което бе подложен преди минути, сега се бе трансформирало в неустойимо сексуално желание. Верити усети тази промяна, осъзнавайки същевременно, че двете емоции са свързани по някакъв начин. Докато успее да реши какво да предприеме, Джонас

плавно я сложи да легне на леглото и започна да разкопчава дънките си. Мускулите по ръцете му подскачаха като живи същества.

Верити затаи дъх, когато горещото му тяло се отпусна тежко върху нея. Ръцете му бързо вдигнаха нощницата ѝ нагоре.

— Желая те, толкова силно те желая! Ние си принадлежим един на друг.

Възбудата му постепенно се предаваше на нея. Неговият огън и страст сега ставаха нейни. Почувства се свободна и необременена, триумфираща и щастлива.

— Да, Джонас, и аз те желая! Ела при мен.

Дланта му веднага се плъзна между бедрата ѝ, за да докосне бавно овлажнената ѝ плът. Коляното му се провря между краката ѝ и ги разтвори. Целуваше кадифената кожа на корема ѝ, като от време на време леко я захапваше, за да се наслади на вкуса ѝ.

Верити се изправи на лакти, за да свали нощницата си, но Джонас нетърпеливо се намеси и я раздра. Звукът на скъсаната коприна сякаш върна Верити обратно на земята и отми за момент опиянението ѝ. Но той сякаш четеше мислите ѝ.

— Не, Верити! Не мисли за това сега. Мисли за нас. Обхвани ме с ръце, както го направи преди малко.

— Но, Джонас, не разбирам какво се случи? Страхувам се.

Джонас изруга тихо и се надигна от леглото. Затвори очи и стисна зъби, борейки се с непреодолимото си желание. Дишането му се учести бясно. Всеки негов мускул бе твърд като стомана и кипящ от енергия.

— Скъпа, няма от какво да се страхуваш. Аз никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Повярвай ми.

Страхът ѝ започна да се стопява. Погали рамото му с върха на пръстите си.

— Да, знам. Знам, че ти ще ме защитиш.

„Нямам причина да се страхувам от Джонас. Страхувам се само от неизвестността, с която е свързан“ — мина ѝ през ума.

Той постепенно установяваше контрол над себе си. Отдръпна се и легна встрани от нея. Пръстите му едва доловимо се спуснаха от гърдите по корема към вътрешността на бедрата ѝ. Нежното изтезание се повтори още веднъж, а после отново и отново.

— Докосни ме, Верити, моля те...

Верити се подчини на желанието му и погали твърдия му корем, а после дланта ѝ се плъзна към внушителната му мъжественост. Джонас изстена леко и пое последователно в устата си зърната ѝ, задържайки ги между зъбите си.

— По-силно, скъпа, по-силно...

Верити стисна пениса му и ускори ласките си, очаквайки го всеки момент да свърши, но той, сякаш възвърнал силите си, побърза да ѝ отвърне със същата интимност.

Ръката му се провря между бедрата ѝ и пръстите му навлязоха във влажната ѝ плът.

— О, чудесна си. Ти си готова за мен. Виждаш ли, няма защо да се страхуваш.

Верити настръхна от нарастващото удоволствие, което изпитваше за първи път. Отпусна се, разтвори широко крака и му позволи да навлезе по-дълбоко в нея. Джонас усети това и се наведе, за да добави езика си към проникването на пръстите си. Тя се разтресе от превземащото я желание. Потапяше се всеотдайно в него, а Джонас явно нямаше намерение да спира. Страстта отвя последните ѝ страхове и Верити го притегли към себе си. Точно така, както го беше направила и преди, когато бяха в безкрайния коридор.

Джонас не дочака ново насърчаване. Беше максимално възбуден и едва се сдържаше. Легна отново върху нея и обсипа с целувки гърдите ѝ. Пръстите му бяха все още между краката ѝ и с тях този път успя по-бавно и спокойно да я подготви за своето нашествие.

Верити изстена от болка, но това беше сладка болка — болка от удоволствие, и нямаше нищо общо с тази от първия път, когато се бяха любили. Усещаше някакви нови непознати чувства да я превземат. Деликатните мускули във вътрешността на утробата ѝ се обтегнаха докрай. Или още не съм свикнала с това, или е прекалено голям за мен. Опитва се да протестира, но устните ѝ бяха затворени с целувка.

— Недей бяга, скъпа. Остани при мен.

Верити затвори очи. Тялото ѝ постепенно започваше да се нагажда към неговото. „Може би той в действителност не е голям, а е идеалният мъж за мен...“ Джонас започна да се движи и всеки негов тласък се предаваше на нервните окончания по цялото ѝ тяло. Усети как плътта ѝ започна да се свива и пулсира дълбоко в утробата ѝ. Верити инстинктивно вдигна краката си и ги обви около кръста му.

— Точно така, скъпа. Отдай ми се напълно. Искам да притежавам всяка твоя частица. Ох, имам чувството, че никога няма да ме пуснеш. Чудесно, помогни ми да бъда изцяло в теб.

Верити се разтърси цялата, когато я връхлетя първият ѝ оргазъм. Беше чела доста по въпроса в книгите, но насладата, която сега изживяваше, надмина всичките ѝ очаквания. Най-после се беше случило това, за което толкова бе мечтала.

— Джонас, прекрасно е!...

— О, да, скъпа, великолепно е.

Последва още един по-мощен тласък и Джонас замря, изживявайки своето освобождение.

После за дълго време настъпи тишина. Верити бавно се връщаше в реалността. Първото нещо, което осъзна, бе, че бурята вилнееше с пълна сила навън, а после — че върху нея още лежи тежкото тяло на Джонас. Дишането му я караше да се чувства уютно и спокойно. „Значи затова е било всичко? Най-сетне и аз да го изживея.“ Проблесна нова светкавица и освети лежащата на пода рапира. Чувството ѝ за удовлетвореност изчезна при вида на смъртоносното оръжие.

— Джонас? Джонас, буден ли си?

— Да, защо? — надигна той главата си от гърдите ѝ.

Верити усети парещия му дъх в лицето си.

— Добре ли си? Как се чувстваш?

— Да, чудесно. Благодарение на теб.

— Ей, чакай малко. Не си мисли, че ще спиш така върху мен. Искам да говоря с теб.

— Утре сутринта.

Тя го перна леко по рамото.

— Никаква сутрин. Искам да знам какво точно се случи тази вечер. Защо се появи с рапира в ръка? Кошмар ли сънуваше?

Джонас дълго време остана мълчалив и Верити си помисли, че вече е заспал. Но той изохка, отдръпна се от нея и легна по гръб.

— Може и така да се каже.

— Джонас...

Джонас се надигна на лакът и се взря в очите ѝ. Имаше нещо необикновено в погледа му. Там гореше флорентинското злато.

— Виж, Верити, това е дълга история. Сигурна ли си, че искаш да я чуеш точно сега?

— Да, абсолютно. Искам да ми обясниш какво точно се случи? Често ли страдаш от кошмари и сомнамбулизъм?

— Не. Само когато съм невнимателен. И повярвай ми, през последните пет години съм особено внимателен.

Той стана и се приближи до изпъкналия навън прозорец. Дъждът барабанеше по стъклото, от време на време заглушаван от грохота на гръмотевиците.

— Верити, не само че няма да разбереш това, но и едва ли ще ми повярваш. Ще си помислиш, че съм ненормален. И може би ще си права, защото и аз също често си го мисля.

— Разкажи ми, после ще го обсъждаме.

— Не, не смятам да го правя тази нощ. По-добре ще е, когато ме опознаеш. Тогава може би ще ми повярваш.

— Не ме занасяй, Джонас. Искам да знам какво, по дяволите, става с теб? За добро или лошо, искам истината. Вече се любихме два пъти и едва ли ще спрем дотук. Между нас се заражда някаква връзка. Ти ми дължиш тези отговори, защото не побягнах, а ти помогнах.

— Както винаги, „малката господарка“ не търпи възражение.

— Но аз имам право да знам повече за теб, нали?

— Е, добре. Така е наистина. Надявам се да свършим по-бързо с това. А какво ще стане по-нататък, зависи само от теб. Ще те питам първо, чувала ли си нещо за психометрията?

Верити замълча. Не бе очаквала, че разговорът им ще се развива в такава посока. Мислеше, че ѝ предстои да изслуша дълга история за кошмари и как са възникнали те. Готова бе да чуе за някакъв кошмар от реалния живот, който и сега преследваше Джонас.

— Имаш предвид науката ли? Учението, което твърди, че хората могат да узнаят историята на един предмет само като го докоснат?

— Да, точно това. Образователната система на баща ти добре те е подготвила. Накратко казано, аз имам такива способности. Веднъж ме обвини, че съм бил мързелив, защото не съм използвал таланта си. Това, уви, не е талант, а проклетие.

Верити се намръщи, преосмисляйки чутото. Никога досега не беше ѝ се налагало да обръща внимание на парапсихологията и паранормалното. Винаги ги беше смятала за модни увлечения, за които един момент всички говореха, а после ги забравяха. Струваха ѝ се интересни и странни, но никога не ги бе вземала на сериозно.

— Ще ми обясниш ли, защо мислиш, че притежаваш подобни способности?

— Аз не мисля, а съм убеден.

— О, Джонас, не се хващай за думата. Искам само да разбера какво става?

— Знам, Верити, но аз просто нямам изпитан, лесен начин, по който да ти обясня всичко.

— Кога за първи път реши, че имаш способности в това... в психометрията?

— Само не се отнасяй с мен като с побъркан. Започнах да се замислям за това, когато бях в първи курс на колежа. Отначало не беше нищо особено. Само чувствах нещо като предупреждение, когато държах в ръка предмет от древността, по някакъв начин свързан с насилие.

— Нещо като тази стара рапира?

— Да, точно така. В детството си не съм имал достъп до частни колекции или музейни сбирки. В нашия квартал се тревожихме повече за настоящето, отколкото за миналото. Майка ми ме отгледа сама, след като се разделиха с баща ми. Работеше като секретарка и парите вечно не достигаха. Затова и когато растях, вниманието ми беше концентрирано изцяло върху настоящето. Най-важните въпроси от детството ми бяха от рода на този, дали ще ни спрат електричеството, когато закъснеем с плащането на таксата.

— Разбирам те напълно. Аз съм преживяла почти същото. Имахме достатъчно пари едва след като татко продаде правата на „Съпоставяне“. Аз бях тази, която водеше домашното счетоводство. Постоянно трябваше да измислям начини как да си платим наема малко по-късно, без да ни изхвърлят на улицата.

Джонас ѝ отвърна с усмивка:

— Това обяснява защо и сега имаш някои проблеми с характера си.

— О, нямам никакви проблеми. От най-добри приятелски чувства се опитвах само да разбера какво се случи тази вечер.

— Добре де, съжалявам. Само се пошегувах. Докъде бях стигнал? А, да. Искях да ти кажа, че не съм сигурен дали детството е забавило проявата на таланта ми. Това беше и често задаван въпрос между „приятелчетата“ с бели престилки.

Верити почувства, че ѝ става интересно. „Може би има и нещо друго, освен въображение в разказа му?“

— Бил си изследван?

— Хиляди пъти. Някакъв ексцентричен старец на име Райт дари огромна сума на „Винсът“ за изследване на паранормалните явления. Ръководството на колежа в началото беше ужасено, но кой се отказва от пари в брой. Щом има средства, ще има и голям брой изследователи, готови да ги използват, независимо колко е странна насоката. По това време лабораторията на колежа бе станала най-добрата в страната, но тогава пък нямаше и сериозна конкуренция.

— А сега?

— Вече не съществуват подобни изследвания. След като Райт умря, намаляха и другите дарения. Нали знаеш, че никой не взема на сериозно институция, занимаваща се с подобна дейност. Ръководството реши да закрие лабораторията и то беше за добро — тези „изследователи“ бяха жадни за пари безмозъчни типове.

— Продължавай, какво стана по-нататък?

— Започнах да работя по един от проектите, занимаващ се с психометрия. Искан да науча повече, защото чувствах, че имам някакви заложби в тази област. За времето, докато зарязах програмата, вече напълно бях усъвършенствал таланта си.

— А как те избраха за обект на изследвания?

— Преди да привлечем външни хора, изследвахме почти всички студенти, дали са усещали или имат заложени паранормални способности. Споделих, че изпитвам някакви чувства, когато докосвам предмети, свързани с определена епоха или са с жестока история. Тестовете започнаха, а моята способност се усилваше.

— Мислиш, че има пряка връзка между изследователската програма и усъвършенстването на таланта ти?

— Няма друго обяснение. Това предизвика едва ли не сензация в лабораторията. Започнах да усещам, че става нещо странно, нещо нередно. Това ме тревожеше, правеше ме нервен, но никой не го беше грижа за моите предчувствия. Аз бях нещо като голяма бяла мишка. Имах по-голяма издържливост, говорех, описвах това, което съм видял. Какво можеха повече да желаят.

— Всичко започна да те дразни, нали?

— И още как. Понякога направо бях бесен. Всеки лаборант напираше да вземе частица от мен. Всеки искаше да направи нещо велико и да остане в историята. Исках да се откажа, но вече не можех. Не можех, защото изкушението бе по-силно от волята ми. Започнах да не спя, да не ходя на лекции, нямах никакъв социален живот, но бях ужасно запален. Исках да знам какво е това. Исках да мога да управлявам тази странна способност. По дяволите, всичко ставаше част от мен, а аз се обезличавах.

— Какво искаш да кажеш?

— Дължа да ме разбереш правилно. Колкото повече усъвършенствах уменията си, толкова по-малък контрол имах над него. Сякаш миналото ме очакваше да направя грешната стъпка.

— Да те очаква?

— Да, за да ме погълне или да отнеме разума ми.

— А от всички ли старинни предмети получаваш възприятия?

— Не, имам слабост към периода от XV до XVI век.

— Апогеят на Ренесанса.

— Тази епоха винаги ми се е струвала особено интригуваща. Защо избрах да изучавам точно този период, не знам. Предмети, датиращи от Ренесанса, винаги са ме привличали. Но все пак талантът ми няма никакви определени граници във времето. Усетих, че pistolетите на баща ти са автентични, но те са изработени много по-късно. Всичко, което не е от първостепенната ми епоха, има по-слабо въздействие върху мен. Мога да контролирам достатъчно добре реакциите си. Само предметите от Ренесанса са особено опасни.

— А можеш ли да чувстваш нещо за съвременни обекти.

— XVIII век е границата на възможностите ми. Никога не съм изпитвал чувства към съвременни предмети. И слава Богу.

— Защо?

— Само си помисли, колко предмети от днешно време са свързани с жестокост по някакъв начин. Pistolети, ножове, катастрофирали коли — списъкът може да е безкраен. Ако възприемах подобни вибрации, собственият ми живот щеше да е в постоянна опасност.

— Да, сега разбирам.

— Някои от експериментите бяха доста опасни. Всеки път, когато вземех предмет, зареден с прекалено много жестокост и

насилие, емоциите, които изпитвах, бяха прекалено силни. Но все пак имах самочувствието, че мога да ги владея. Не предполагах, че така се излагах на опасността напълно да бъда погълнат от миналото. И един ден бях наказан... стана това, от което се страхувах, че ще се случи.

Джонас замълча и Верити не побърза този път да зададе следващия си въпрос. „Нещо твърде лошо се е случило във «Винсът», нещо, което напълно е променило живота му през последните пет години.“ Неволно си спомни за коридора, в който се бе озовала.

— Като каза, че опитите са станали опасни, какво имаш предвид? Изпитал си чувството, че нещо те издърпва назад в миналото?

— Не, не беше точно така. Имах чувството, че ако загубя контрол над емоциите си, вече ще бъда съвсем друг човек. Може би притежателят на предмета, който държах, щеше да се всели в мен. Да се прероди или да овладее душата ми. По дяволите, казах ти, че ще ми е трудно да ти обясня нещо, което самият аз не разбирам.

— Аз те слушам, Джонас.

— Е, да, но едва ли ми вярваш и на една дума. Как мислиш, дали ще трябва да ме връзват в кревата?

— Виж какво, в този момент не си правя никакви заключения. Когато седях на коляното на баща си, едно от нещата, които научих, беше да не си правя прибързани изводи за нещо, което не ми е познато. Разкажи ми какво се случи след това — когато разбра, че започваш да губиш контрол над таланта си.

Джонас се обърна рязко и я погледна втренчено.

— Започнах да се само изучавам. Започнах да докосвам предмети, които ми оказваха силно влияние. Стрелях се да не бягам, а да се съпротивлявам срещу нещото, което се стремеше към душата ми, срещу миналото, което искаше да продължи да живее в настоящето. Скоро постигнах известни успехи, но предимно с предмети, които не бяха наситени с насилие. Докоснех ли обаче оръжие, опръскано с кръв, отнело няколко човешки живота, емоциите, които изпитвах, бяха по-силни от волята ми. Най-накрая разбрах, че битката, която бях започнал, щеше да струва живота или разума ми. А един ден едва не убих човек.

— Боже Господи! Щял си да убиеш някого?

— Да, един от лаборантите.

— Разкажи ми.

Джонас въздъхна и отново се загледа в прозореца.

— Мълвата, че имам особени способности, вече се беше разпространила. Работех като консултант за няколко музея и частни колекционери. Бях точен като лабораторна експертиза, когато се касаеше за определяне автентичността на даден предмет. Натрупа се доста работа. Най-много бяха частните колекционери, тъй като често се сдобиваха по доста съмнителен начин с някои свои експонати. Докато донесоха един доста ценен предмет — италиански меч от XV век — всичко вървеше горе-долу нормално. Но тогава „изследователите“ решиха да изпробват теорията си.

— Каква теория?

— В основни линии беше, че лабораторията трябвало максимално да наподобява епохата, от която датираше предметът. По този начин връзката между минало и настояще щяла да е по-добра. И така, те отидоха до театъра и взеха декори на ренесансов град. Не беше трудно, защото по това време се играеше „Ромео и Жулиета“.

— И какво се случи?

— Пристъпих на тази „италианска“ улица — всичко беше наистина добре направено. Подадох ми меча и тогава вече не бях аз, в тялото ми се бе вселил друг човек.

— Кой?

— Името му беше Джовани от Флоренция, живял е по времето на Лоренцо де Медичи. Едва успях да го зърна, защото след това бяхме едно цяло. Понякога коридорът, в който попадам, се превръща в някаква реалност. Тогава това беше уличен двубой, нещо обичайно за тази епоха. Джовани трябваше да убие друг човек. Можех да усетя всички негови емоции, докато, стискайки меча, се е сражавал за живота си.

— Успя да почувстваш всичко това?

— Да, беше ужасно. Страх ме е даже да си спомням. В началото имаше един критичен момент, когато Джовани за малко не бе убит. Но после всичката злоба, енергия и адреналин се вляха в мен. Аз бях вече човекът, който трябваше да се бори за живота си. Намирах се в мрачна малка уличка във Флоренция. Лаборантите около мен се бяха превърнали в тълпа зяпачи. Един от тях, държащ успокоителна инжекция, ми заприлича на убиец, идващ да ме изненада с кама в ръка.

— Помислил си го за убиец? Боже Господи! Нарани ли го?

— Едва не го убих. Знаеш какви са мечовете от XV век — тежки и с голямо, широко острие. Докато с рапирата пораженията са само в една точка, то...

— Стига, Джонас! Уби ли го?

— Не.

— Успя да избяга навреме?

— Не, падна на земята, тежко ранен. Джовани се замисли, дали да го довърши. Тогава един от лаборантите ме издебна и ми заби инжекцията. После избяга, защото и с него щеше да се случи същото. Когато се събудих, бяха ме завързали за болничното легло и всички ме гледаха с някакво смесено чувство на ужас, но и на възхищение. Никога няма да забравя изражението на лицата им. Разбрах по-късно, че два дена съм твърдял, че името ми е Джовани и съм говорел италиански. Разбрах още, че едва не полудях, водейки битка с миналото, което искаше да живее в настоящето. Когато излязох от болницата реших, че това трябва да е краят. Проклетите „изследователи“ отново потриваха ръце, очаквайки ме да се върна в лабораторията.

— И ти се откъсна от всичко, свързано с „Винсънт“?

— Не само се откъснах, аз побягнах, Верити. Бяха цели пет години, за да спася живота си.

Верити замълча за момент, докато събере смелост да зададе въпрос, от чийто отговор се страхуваше.

— А каква е моята роля, Джонас?

— Как каква? Не разбра ли? Ти си причината, поради която спрях да бягам.

— Аз?!

— Още щом намерих обещата ти и я докоснах, разбрах, че ти си нещо като ключ за мен. По някакъв странен начин ние имахме нещо общо. Съществуваше възможност ти да притежаваш подобни способности, но и да умееш по-добре да ги контролираш. Докато не те срещнах, мислех, че за контрол на тези сили не може да става и дума. Но с твоя помощ сега вече ще можем да изследваме коридора.

За момент тя остана безмълвна и сякаш бе хипнотизирана от напрегнатото изражение на лицето му и от думите му.

— Джонас, какво искаш да кажеш?

— Че сега съм открил нов начин как да се боря и да управлявам своето проклятие. Ти си тази връзка, която ме свързва с настоящето. Действаш ми като пристан в бурно море, когато се връщам от миналото. С теб ще мога да контролирам моята способност.

ГЛАВА X

Верити замислено слизаше по стълбите, за да се срещне с тяхната домакиня за закуска. Чувстваше се уморена и обърквана. Разговорът им с Джонас беше приключил към четири, а сега бе едва седем часа.

Той не бе прекарал остатъка от нощта при нея. Въпреки, че настояваше да остане, тя го бе помолила да си отиде. Имаше нужда от усамотяване. „Странно, че когато правя любов с него, след това ми е необходимо време за размисъл. И как няма да е така, щом всеки път ми поднася по някаква изненада. Защо Джонас не е един нормален средностатистически американец, с когото да имам необвързващо любовно приключение. Нещата тогава щяха да изглеждат далеч по-прости.“

Джонас бе оставил рапирата на пода в спалнята ѝ. Беше ѝ казал, че не бива да докосва оръжието и проведоха малка словесна битка, преди той да си тръгне.

— Не ти се иска всичко да се повтори, нали? — мрачно я бе попитал.

— Не, ще поставя сутринта рапирата на мястото ѝ.

— Прави каквото искаш. Закачи я на стената или я хвърли през прозореца. За мен няма значение, веднага след закуска си тръгвам.

После Джонас дълго бе стоял облегнат на вратата:

— Това ти става нещо като навик. Всеки път ли така ще ме изритваш от леглото? — лаконично бе подхвърлил.

— А ти винаги ли ще ми изтърсваш някоя изненада. Последния път беше обещата. Сега ми заявяваш, че те спасявам от миналото, когато докосваш антични предмети. А следващия път какво ще бъде.

— Недей да слагаш думи в устата ми, Верити. Не се любя с теб, само защото ми действаш като спасителен пристан. Аз те желяех, още когато те видях в Мексико. Косата ти грееше, носеше една от онези тънки рокли, беше сладка и дяволски секси. Последвах те почти инстинктивно. Беше ми интересно защо ли една червенокоса чужденка

обикаля от кръчма в кръчма. Помислих, че си решила да се позабавляваш, да видиш дивата страна на Мексико и си казах: „Защо пък да не е с мен?“ Представяш ли си какво щеше да стане, ако не бях те последвал. Извади късмет, защото Педро едва ли щеше да те остави жива, след като си поиграеше с теб.

— Вероятно всяка жена, която те привлича, би могла да влиза при теб в този коридор.

— Това не е толкова просто. Нали ако беше така, досега да съм открил такава жена и да мога да се контролирам. Знам, че всичко това те шокира. Трябва да поговорим малко повече, има още какво да ти обясня.

— Джонас, искам да ти кажа нещо съвсем откровено. Повярвах ти, когато каза, че имаш проблем. Не знам дали да вярвам, че имаш психометрични способности, но съм съгласна, че щом ти си толкова убеден, ще трябва и аз да го приема по този начин. Само че не ми харесва идеята, че аз съм решението на твоите проблеми. Искам да кажа, че може би животът и на двама ни да е застрашен. Защо да се намесваме в нещо, което не разбираме? Най-добре е да потърсиш помощ от специалист.

— О, Господи, само не ми казвай, че трябва да отида на психиатър. Направих това още първата година, когато постъпих във „Винсът“. Мислех си, че съм полудял. На същото мнение беше и проклетият доктор. Изглежда, че нищо не си разбрала от това, което ти обяснявах. Напразно съм си губил времето. Е, връщай се в твоето студено, самотно легло. Надявам се да ти хареса. Но мога да се обзаложа, че сънят ти няма да е такъв, какъвто би бил, ако заспеше в моите прегръдки.

— Джонас, няма защо да си толкова ироничен.

— Нека ти кажа нещо. Вече позна удоволствието от секса и все повече ще имаш нужда да го изпитваш отново. Била си обвита в лед през всичките тези години. И аз бях този, който разтопи леда. Следващия път, когато ти се поиска да изпиташ подобно удоволствие, спомни си за мъжа, който ти го доставя. Поне за това съм сигурен, че ще ти дотрябвам. Приятни сънища, „ваше величество“.

Джонас се бе обърнал и бе излязъл в коридора, оставяйки я по-неспокойна и по-объркана от всякога.

Слизайки надолу по стълбите, Верити продължаваше да си задава едни и същи въпроси, за които така и не намираще отговори. „Дали Джонас само ме използва? Може ли просто да ме залъгва с тази психометрия, за да прикрие нещо друго? Не бива да съм наивна. Трябва да се отърся от мечтите и плановете си, свързани с този мъж. Връзката ни е чисто сексуална, необвързваща и със сигурност най-късно до зимата ще приключи така, както и започна.“

Имаше две възможности: на Джонас да му омръзне Сикуънс Спрингс и сам да си тръгне, или тя да не може да го изтърпи и да го уволни. И в двата варианта след това едва ли щеше да го види някога отново. „Колко тъжен факт! Все пак е първият мъж в живота ми и трябва да го запомня с нещо добро. Неприятно е да си мисля, че съм чакала толкова години някакъв си нехранимайко, за да легна с него. Но аз сама съм си виновна за всичко...“

Сега поне знаеше защо в очите му имаше призраци.

Верити влезе в мрачната, сива столова, където Кейтлин я очакваше на дългата гранитна маса. Столовете бяха огромни и тежки, а този, на който седеше художничката, удивително приличаше на трон. Кейтлин тъкмо си наливаше кафе от сребърна кана.

— Добро утро, Верити. Добре ли спа, или бурята те тревожеше. Беше доста силна.

— Не, не съм се безпокоила особено. Мм, това кафе мирише много хубаво. Може ли?

— Разбира се. Налей си, Тави е заета в кухнята с приготвянето на закуската. Сигурно Джонас още не е станал.

— Не съм проверявала стаята му, но дори да е буден, той обича да се излежава.

— Разбирам.

Настъпи тишина и Верити през това време си наля чаша кафе.

— Беше много мило от твоя страна, че дойде да ме посетиш. Искам да знаеш, че ценя много твоята компания. Имам чувството, че станаме доста близки. Нали това не ти звучи пресилено?

— Не. И аз го чувствам по същия начин. Харесва ми мястото, където живееш, и ще се радвам, ако също ми дойдеш на гости в Сикуънс Спрингс. Нямам втора спалня за Тави, но при Лора винаги ще се намери място.

— Това ще бъде наистина чудесно — очите на Кейтлин се впериха някъде зад нея. — О, ето те и теб, Джонас. Вече си мислех, че ще пропуснеш закуската.

Джонас само ѝ кимна с глава и прекоси столовата с характерната си небрежна походка.

„Изглежда толкова добре, все едно че нищо не се е случило, и е спал като бебе през цялата нощ. Това изобщо не е честно“ — помисли си Верити и разтърка все още сънените си очи.

Той се отпусна на стола до нея и без покана си наля кафе.

— Добро утро, Верити.

— Добро утро, Джонас.

„И двамата се държим учтиво един с друг, само когато се срещаме или разделяме...“

— Тъкмо се канех да споделя с Верити какви са плановете ми за продажбата на „Кръвожадност“ — обади се Кейтлин.

Тави Монахан се появи безшумно в столовата и остави на масата поднос с варени яйца и пресни плодове.

— Мм, така ли?

Джонас не прояви никакъв интерес към темата. Отпиваше от кафето си с такава съсредоточеност, все едно че в чашата си имаше скъп наркотик. Верити се възмути мислено. „По дяволите, никакъв ефект от лекциите ми за културно поведение.“

— Какви планове, Кейтлин?

— Както споменах, мисля да продам тази картина на търг.

— Да, спомням си. Предполагам, че няма да ползваш услугите на посредник.

— Точно така. Продажбата на тази картина ще бъде много важна за мен, защото ще бъде и последната ми работа като художник.

Верити подскочи от мястото си.

— Какво, последната ли?! Но, Кейтлин, ти не можеш просто така да спреш да рисуваш. Имаш талант, намиращ се в апогея си. Защо си решила това, нямаш никаква основателна причина?

Кейтлин се засмя сухо, но очите ѝ останаха впити в Джонас, очаквайки неговата реакция.

— Добър ход, мис Евинджър. Цените на всички ваши картини ще скочат до тавана, когато обявите, че слагате край на кариерата си. Мисля, че това ще предизвика буря в света на изкуството.

— Джонас, можеш да бъдеш и по-тактичен.

Евинджър махна с ръка.

— Той е прав, Верити. Финансово погледнато, това е един добър ход. Имам още няколко непродадени картини, рисувани по-рано. Цената им най-малко ще се утрои, когато обявя, че „Кръвожадност“ е последната ми работа.

— А и самата „Кръвожадност“ със сигурност ще струва цяло състояние — отбеляза Джонас и продължи да бели едно яйце.

— Да, разчитам да получа за нея колкото се може повече. Искам наддаването да се превърне в събитието на годината. Винаги съм страняла от познати и почитатели, но ще се оттегля така, че после дълго време да се говори за мен. Досега не съм давала интервюта, не съм разрешавала да ме снимат, не съм имала социален живот. Може да ви се вижда странно, но искам името Кейтлин Евинджър дълго да се помни.

Тави постави чиния с плодове пред Верити и очите им се срещнаха. В тях Верити откри уплаха, напрежение и отчаяние, които не можеше да разбере. Забеляза, че ръцете ѝ леко треперят.

— С какво наддаването ще бъде по-специално?

— Знаеш ли, отдавна мисля по този въпрос. Но ти и Джонас ми подсказахте. След три седмици смятам да устроя ренесансов бал в тази къща. Ще се постарая да възстановя атмосферата на XVI век, колкото се може по-автентично. Всички ще бъдат облечени като ренесансови аристократи, ще ядем и прием ястия, характерни за тази епоха. Балът ще бъде в неделя вечерта, а наддаването ще е на другата сутрин. Е, какво ще кажете?

— На мен ми звучи като прекалено много работа — измърмори Джонас.

— О, да, така е, но мисля, че двете с Тави ще се справим. Вече започнахме с някои приготовления.

— Кейтлин, това звучи възхитително, но няма ли да струва прекалено много?

Верити не каза на глас, че това ѝ се вижда пълна глупост и безцелно пилеене на пари. След изминалата нощ интересът ѝ към Ренесанса бе спаднал чувствително.

— Парите не са проблем за мен, скъпа. Рядко си позволявам да задоволявам прищевките си, но сега съм решила да го направя. Радвам

се, че идеята ми ви се харесва, защото смятам да ви поканя.

— Не, благодаря. Прекалено изискано е за един мияч на чинии, а и Верити ще е заета с ресторанта в неделя.

— Недей да говориш вместо мен, Джонас. След три седмици ще почиваме и в неделите, защото вече почти няма туристи.

— Да, същото ми каза и Лора Грисуолд — рече Кейтлин.

— Виж, Кейт, благодаря ти за поканата, но ние с Джонас можем само да ти попречим. Предполагам, че тук ще гъмжи от известни и заможни хора. Няма да се чувствам на мястото си. Какво ще кажеш, да дойдем в понеделник следобед. Тогава всичко ще е свършило и ще можем да си поговорим на спокойствие.

Кейтлин се приведе напред и студените ѝ пръсти докоснаха ръката на Верити. В очите ѝ имаше скрита молба.

— Моля те, скъпа. Искам да дойдеш. Важно е за мен. Нямам други приятели, които да поканя, освен теб и Тави. Всички останали ще са ми непознати и ще пристигнат тук само от любопитство и да задоволят снобската си същност. Искам да присъстваш като моя приятелка. Аз ще заплатя костюма ти и всички останали разходи...

— Кейтлин, това не е необходимо — прекъсна я Верити, но веднага срещна неодобрителния поглед на Джонас.

Чувстваше, че бе изпаднала в много деликатна ситуация.

— Разбери ме, Верити, ще си ми много необходима, когато продавам „Кръвожадност“.

Джонас не каза нищо, явно едва се сдържаше да не избухне. „Той като не иска, не е длъжен да идва. Нямам причина да откажа на Кейтлин.“

— Добре, щом толкова настояваш, ще дойда.

Евинджър затвори очи и въздъхна облекчено.

— Благодаря ти, скъпа. А ти, Джонас? Ще придружиш ли своята работодателка?

— Кейт, на Джонас едва ли ще му допадне подобно нещо. Сигурна съм, че ще предпочете да лови риба с баща ми.

— Едва ли ще ми е приятно, но щом Верити иска да дойде, аз също ще се присъединя.

Кейтлин Евинджър изглеждаше доволна, дори и повече от доволна — направо триумфираше.

Два часа по-късно Верити все още не си беше дала отговор, защото все пак Джонас бе решил да присъства на наддаването. Седна замислена на предната седалка, а той прибра багажа им и с въздишка на облекчение се отпусна зад волана. Кейтлин и Тави ги изпратиха, но и двете ѝ се сториха странно угрижени и студени. Не се усмихваха и сякаш бързаха да се приберат в голямата, грозна къща.

— Е, Джонас, откъде ти хрумна, че трябва да дойдеш на партито след три седмици?

— По същата причина, поради която предприех и това тъпо пътуване. Не искам да идваш тук сама. Не вярвам на тази жена. Тя се готви да те използва за нещо.

— Глупости, просто държи да бъде нейна приятелка.

— Кейтлин Евинджър няма нужда от приятели.

— Всички имаме нужда от приятели. Джонас. Фактът, че е саможива и странна не значи, че тя е изключение.

— Но нали си има добрата стара Тави.

Верити се намръщи, но се и замисли над тази забележка.

— Знаеш ли, аз не разбирам добре отношенията им. Макар че Тави е платена компаньонка, изглежда, че е силно привързана към Кейтлин. Забеляза ли как ѝ трепереха ръцете тази сутрин? Беше нервна и напрегната.

— Сигурно не е спала или нещо подобно. Забрави ги тези двете, Верити. Искам да поговорим за нас.

— Какво имаме да си кажем?

— Вече изминаха няколко часа, през които съм сигурен, че си мислила за това, което се случи снощи. Как ти се струва, дали съм ненормален?

— Никога не съм казвала подобно нещо.

— Знам, но може би се върти някъде из главата ти. Слушай, знаеш, че няма защо да се страхуваш от мен. Кажи ми истината.

— Нямам причина да се страхувам от теб, просто не ми е ясно какво все пак се случи.

— Добре, радвам се, че не мислиш, че някоя нощ ще се превърна във вампир. Между другото, ще ми помогнеш ли?

— За какво?

— За да направя няколко експеримента. Искам да видя, доколко мога да се контролирам с твоя помощ. Като начало може да използваме

пистолетите на баща ти. Преди само докоснах единия, за да се уверя, че е автентичен. Когато усетих, че емоциите, свързани с него, започват да ме притискат, просто го пуснах. Но преди това те почувствах, че си в коридора заедно с мен. Така беше и снощи — аз те видях, докоснах те.

— За какъв коридор говориш? Джонас се засмя.

— Мислех си, дали ще се предаде и в твоето съзнание по същия начин. Сега съм сигурен, че е така. Интересно е, нали?

— Джонас, моля те...

Молбата ѝ остана незавършена. Просто не знаеше какво да каже. Досега беше абсолютно сигурна, че видението е било само плод на нейното въображение.

— Говоря за един дълъг, може би безкраен, тъмен тунел. През него можеш да се върнеш назад, но можеш и да вървиш напред в безкрайността. Ако, разбира се, има такова нещо като безкрайност, в което лично аз се съмнявам. Може би има хиляди такива коридори и всеки един от тях съществува самостоятелно...

— Джонас, не разбирам нищо от това...

— Разбираш много добре, Верити. Имаш чудесно образование и разбираш всичко, но просто не искаш да чуеш това, което искам да ти кажа — златото в очите му се разгоря. — Няма какво друго да направиш, нали? Независимо дали ти харесва, или не, затворена си в бързо движеща се кола с един луд мъж, който случайно е твой любовник и мие чиниите на ресторанта ти.

Верити изтръпна. Ироничната му забележка беше твърде близо до това, което самата тя си мислеше тази сутрин. „Ако Джонас ме познава толкова добре, че вече да чете и мислите ми, аз съм в опасност.“

— Казах ти, не съм и споменавала, че си луд, а двете нощи с мен не те правят автоматично мой любовник. По-скоро си нещо като временен интимен приятел.

— Така значи? „Временен интимен приятел“! Кажи ми нещо, Верити, ти използваш ли ме?

— Що за глупост пък е това? Знаеш кой използва най-много нашата връзка?

— Не съм много сигурен в това. Все още се чудя, защо, след като толкова години си се въздържала, реши да го направиш точно с мен.

— Не съм те завлякла в леглото си, ти сам ми се натискаше, забрави ли?

— Глупости! Ти ме заведе там. Желаете ме и не ми подхвърляй, че съм те изнасилил, защото ще спра колата и ще ти покажа...

— Заплахи ли са това, Джонас?

— Не, само приятелско предупреждение. А сега отговори на въпроса ми. Използваш ли ме? Искам да знам на каква основа се гради нашата връзка.

— О, ставаш нагъл и това ме дразни. Как е възможно да те използвам? Посочи ми една-единствена причина.

— Като експеримент.

— Експеримент?!

— Да, защо не? Бил съм много пъти обект на всякакви изследвания и опити, затова надушвам сценария, даже когато се крие от мен. Ами погледни се, Верити. Наближаваш тридесетте, а на хоризонта няма никой. Дяволска работа, нали? Няма дори и един нещастник, с когото да прекараш уикенда. Но това е нормално, избирала си прекалено много и прекалено дълго време. Или всеки мъж, който се е опитал да те доближи, е избягал като попарен от острия ти език. Но както и да е, сама знаеш причината, за да останеш стара мома. Естествено, ти си страстна жена, но се стараете да прикриваш чувствата и нуждите си. Сигурно си си мислила, че едва ли някога ще правиш секс, че едва ли някога ще си замесена в истинска любовна история. Започваш да се отчайваш, виждайки как младостта ти...

— Престани веднага! Може да съм избирала повече, да съм търсила идеалния мъж, но никога не съм се отчайвала.

— Глупости, няма жена на света, която да не е отчаяна в подобна ситуация.

— Гадно, егоистично, тъпо копеле!

— Колко мило. Чакай малко, опитвам се да разбера истината. Искам да разбера само, дали отново съм в ролята на бяла мишка. Да разбера, дали ме използваш, само за да откриеш вкуса на това, което ти е липсвало през годините. Какво по-добро за теб — аз не съм адвокат или доктор, това не те обвързва, между нас има привличане, а и съм много добър в онази работа. Още повече, че ти можеш да ме контролираш напълно. По дяволите, аз работя за теб! Какво повече

можеш да искаш? Винаги можеш да ме уволниш, ако съм скучен или започна да ти досаждам в леглото, нали?

Верити мълчаливо се загледа през прозореца към крайпътните дървета.

— Все пак няма ли да чуя отговора на въпроса си?

— Пак ли започваш? Нямам никакво намерение да ти отговарям. Ще те оставя да се тормозиш, а аз сериозно трябва да си помисля, защо оставям един луд човек да ми мие чиниите.

Настъпи ледена тишина, а после Джонас изрече с изненадващо спокоен глас:

— Мислиш ли, че наистина нещо ми има?

Верити мълчеше, питайки се, какво бе виждала в тези златисти очи. Бе открила интелигентност, страст, хумор и често пъти гняв, но никога нещо безумно.

— Не, не мисля.

— Благодаря ти.

— Разкажи ми за... този коридор.

Изречението на лицето му се промени. Джонас свали едната си ръка от волана и погали студените ѝ пръсти.

— Не се страхувай, скъпа. Винаги, когато ти си вътре, аз ще бъда при теб. В противен случай можеш да полудееш и аз не знам какво може да видя там.

— А ти виждаш ли себе си, когато изпадаш в транс, или както и да наричаш състоянието, в което се намираше снощи.

— Може би само за части от секундата. Веднага щом взема в ръка някакъв предмет, се озовавам в дълъг, тъмен тунел, свързващ миналото с настоящето. Не знам дали ти виждаш същото, но предполагам, че е така. А това ще ни помогне твърде много, Верити. Щом виждаме едни и същи неща, ще можем да направим и по-точни изводи.

— Може би използваш телепатия и ми предаваш всичко това. Ако този коридор е плод на твоето съзнание и ти можеш да ме накараш да го видя, следователно това няма нищо общо с психометрията.

— Искаш да ми кажеш, че ти е по-лесно да приемеш телепатията, отколкото психометрията.

— Може да ти звучи глупаво, но сигурно е така. Доста хора могат да приемат или предават звуци и думи по телепатичен път. По-

лесно ми е да повярвам в телепатията — някак ми е по-близка и разбираема. Когато стане дума за психометрия, говориш за силите на миналото, а от това ме побиват тръпки.

— Да разбирам ли, че според теб телепатията е нещо по-нормално?

— По-приемливо. Бил ли си тестван във „Винсънт“ за подобни способности?

— Да-а. И ще трябва да те разочаровам. Не показах никакви телепатични заложби. А експериментът беше проведен още в началото, когато не бях толкова добър в психометрията.

— Ти май наистина вярваш във всичко, което ми разказваш?

— Но това едва не ме погуби, Верити. Едва не отнех живота и на друг човек. Бях принуден да приема действителността.

— И сега, след като ме намери, искаш да видиш до каква степен можеш да се контролираш?

— Да, но нямах намерение да избързвам. Честно да ти кажа, не знаех как ще ти го обясня. Но снощи видях всичко и вече няма защо да отлагаме.

— Или с две думи, край на преструвките?

— Е, какво ще кажеш, ще ми помогнеш ли да направим няколко експеримента?

„Сигурно аз съм лудата в тази кола“ — помисли си Верити, преди да кимне с глава.

— Добре, съгласна съм. Нямам намерение да остана без помощник по средата на зимата. Ще ти помогна, но нищо повече не искам от мен.

Джонас се усмихна широко.

— Както винаги благосклонна. Благодаря ви, Ваше Височество.

Тави допълни чашата с кафе и я подаде на Кейтлин, която гледаше навън към брега на океана.

— Скъпа, все още ли мислиш, че можеш да контролираш действията му по време на бала?

— Нали видях по какъв начин му въздейства рапирата?

— Това, което видях, беше един безпомощен човек. Първо той падна на колене, а после излетя от стаята, все едно се канеше да убие

някаго. Кейтлин, мисля, че този човек е неуправляем. Нали твърдеше, че не е опасен?

— Честно казано, не очаквах толкова силна реакция, но все пак резултатът е налице. По някакъв начин той се е успокоил, рапирата сутринта беше на стената.

— Имаме късмет, че не нападна теб или Верити. Изглеждаше като полудял, когато взе рапирата.

— Тави, не можеш да разбереш всичко, което става. Знам какво говоря, повярвай ми. Прегледала съм всички протоколи от лабораторията. Зная повече за Куоръл, отколкото той знае за себе си.

— Мислиш ли, че ще го накараш да убие Кинкейд?

— Абсолютно сигурна съм. Вече е докосвал оръжието веднъж, няма да може да му устои и след три седмици. Ще бъде изцяло обладан от емоциите на притежателя на тази рапира. Всичко ще бъде подсилено от ренесансовата атмосфера, която ние с теб ще създадем наоколо. Ефектът върху него ще е поразителен, усещането, че се намира в XVI век, ще е над всичко.

— И той ще използва същата рапира, с която Кинкейд те нарани?

— Да, същата.

Лицето на Кейтлин пребледня. Тя преживяваше отново събитията от онази ужасна нощ.

— Планът ти се основава на това, че Кинкейд ще се опита да прелъсти Верити. Какво ще стане, ако не я намери за сексуално привлекателна?

— Тави, ти ме учудваш. След като толкова години съм го изучавала, знам какви са навиците му. Кинкейд ще получи само една покана и ще е принуден да дойде сам. Ще е отегчен и ще търси възможност за сексуално приключение. Верити ще му допадне. Тя притежава точно такова излъчване, което да разпали най-долните му страсти. Като допълнение ще е тази къща, която Кинкейд познава толкова добре, и свързва с толкова спомени.

— А тези спомени ще събудят скритото чудовище в него.

— Сладострастието е част от неговата натура, скъпа. През целият си живот постоянно е имал нужда и е търсел жертви. А Верити е точно такава. Ще бъде облечена в дълга ренесансова рокля с наметало, косата ѝ ще е фризирана по класически начин — изобщо ще изглежда още по-хубава и привлекателна. Не мислиш ли, че тя излъчва

голяма доза невинност? Кинкейд няма да може да ѝ устои. Винаги си е падал по чисти, невинни и красиви неща.

— Но тя не е толкова невинна. Нали спи с Куоръл?

— Тави, трябва да знаеш, че сексът и невинността са две съвсем различни неща. Всичко опира до душата и мислите. Верити е чиста и недокосната като капка роса. Затова и Куоръл не се отделя от нея. Той знае, че душата ѝ е непоковарена. Кинкейд също ще я намери за много привлекателна, но ще бъде много по-жесток и безмилостен от Джонас.

— Това не ми харесва, Кейтлин. Всичко е толкова заплетено и мисля, че е прекалено опасно. Все още не е късно да оттеглим поканите. Забрави за това отмъщение и нека водим нормален живот. Моля те, премисли всичко отново, умолявам те.

— След като Кинкейд ме изнасили, съм мислила достатъчно, Тави. Повярвай ми, не съм заспивала по цели нощи. Но това, което съм решила, ще ми донесе справедливост, задоволство, а може би и спокойствие. То е единственият възможен начин всичко да си дойде на мястото. Куоръл ще го обявят за психопат и ще отърве затвора. Никой няма да свърже убийството с мен. Само аз и Кинкейд ще знаем, че най-сетне справедливостта е победила.

— Страхувам се, че живееш само заради това отмъщение, че след като Кинкейд е мъртъв, ще посегнеш на живота си. Това не си заслужава.

— Греша, скъпа, заслужава си.

ГЛАВА ХІ

Деймън Маркъс Кинкейд взе от бюрото си един изящен стилет^[1] и го погали нежно с ръка. Неговият секретар, малко по-възрастен мъж, го гледаше с подчертано уважение.

Макар че шефът му мълчеше, Хач го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че той и камата водеха някакъв разбираем само за тях разговор. Понякога дори подозираше, че неговият работодател не би се отнесъл с такава нежност към нито едно човешко същество. Тези силни, издължени пръсти, които сега изучаваха стилета, бяха на художник, музикант или на творец. Но Кинкейд беше сътворил през живота си само пари и власт.

Хач знаеше, че е по-добре да не пита за произхода на стилета. Носеха се слухове, че Кинкейд поддържал тесни връзки с подземния свят. Понякога, за да се сдобие с някой по-ценен екземпляр за колекцията си, методите му на действие далеч надхвърляха позволеното от закона. Напоследък това силно безпокоеше Хач. Шефът му плащаше добре, но все пак парите не са всичко на този свят. От няколко седмици той тайно беше започнал да си търси работа в околностите на Сан Франциско.

— Прекрасна е, нали? — въздъхна Кинкейд, сякаш говореше за жена, с която се готви да прави любов. — Изящна украса и изработка. Знаеш ли, Хач, че по времето на Ренесанса в Италия са използвали стилета заедно с рапирата. Камата е имала повече защитна функция, а с рапирата са промушвали противника.

— Звучи ми като доста трудно умение.

— Да, наистина. Този стил е налагал продължителни тренировки, но мъжете тогава са имали подходяща мотивация. Било е опасно да отидеш дори до църквата. Убийствата са били нещо като традиция и ежедневие в Италия.

— Разбирам — отвърна Хач, макар че си мислеше съвсем друго.

Имаше чувството, че неговият шеф преминава границата на ентусиазма, особено когато държеше такива смъртоносни оръжия в

ръцете си. Ако можеше да се определи това, което често откриваше в погледа му, то беше страст. Но не обикновена колекционерска страст, а нещо тайнствено и опасно.

— Действително, много интересно оръжие. Италианско ли казахте, че е?

Кинкейд рязко вдигна глава и Хач беше принуден да срещне студените му безжизнени очи. Не можеше да свикне с пронизващия му поглед, макар че вече втора година работеше за него.

Деймън Кинкейд приближаваше четиридесетте, но тялото му се намираше в отлична форма. Добре сложено, издължено и силно. За човек, който не знаеше с какво се занимава, това бе фигура на танцьор. Но всеки, който предположеше, че Кинкейд танцува, би сгрешил. Фехтовката беше любимото му занимание.

Чучело, натъпкано със слама, висеше в единия край на огромния му кабинет. По него личаха безбройните промушвания от всякакъв вид оръжия. Хач избягваше да го поглежда, защото то поразително приличаше на обесен човек.

Кинкейд бе красив мъж — висок, строен, с черти на лицето, които биха вдъхновили всеки ренесансов скулптор. Само очите му оставяха някакво неприятно усещане от цялостното му излъчване. Те сякаш нямаха определен цвят. Един път бяха сиво-сини, а друг път изглеждаха сребърни. Рядко издаваха някакви чувства, ако не се брояха проблясъците на неестествена страст и желание. Хач беше разбрал, че трудно може да предвиди, какво е настроението на Кинкейд само по очите му. И сега, когато не беше направил коментара си да звучи повъзторжено, бе сгрешил.

— Да, италиански е — каза Кинкейд, но вече със студен, недоволен глас.

Тъпият въпрос на неговия секретар го беше върнал на земята. Остави стилета на бюрото и заобиколи, за да седне на високия си кожен стол.

Това бяха и единствените мебели в стаята. Масивното махагоново бюро и столът, приличащ на трон. Нямаше шкафове или етажерки за документи, нямаше дори кресла за гости. Който искаше да върти бизнес с Деймън Кинкейд, трябваше да остане прав.

Офисът подсказваше, че е собственост на властен и богат мъж.

Хач се бе убедил, че шефът му интуитивно разбираше всичко за един човек дори и от краткотраен разговор. Кинкейд беше отвън непроницаем, но имаше безспорен талант да определя какво и как може да бъде използвано у всеки. Това бе и основна причина, бизнесът му да се развива все по-добре.

Откакто Хач работеше за него, в офиса нищо не се беше променило, с изключение на увеличаващата се колекция от мечове, папири и други смъртоносни оръжия. Единствената вещ, която бе предназначена да предизвика смърт, беше една картина на Кейтлин Евинджър. Хач изпитваше отвращение от нея, макар на глас да изказваше възхищението си от платното. Не знаеше със сигурност, дали Кинкейд беше купил картината като инвестиция или му бе харесало изображението на жена, плуваща в кърваво море.

Търпеливо очакваше указания от своя работодател. Кинкейд се беше извъртял с гръб към него и се любуваше на изгледа от върха на небостъргача.

— Получи ли доклада за Кейтлин Евинджър от изминалата седмица?

— Да, сър. Частната агенция не я изпуска от очи, още щом разбрахте, че се готви да приключи кариерата си.

Хач запрелиства бележника си и мислено благодари на Бога, че предварително се беше подготвил за този въпрос.

— Според агентите, Евинджър е напуснала минералните бани преди уикенда. А в понеделник е имала гости. Дошли са по обед и са си тръгнали във вторник сутринта.

— Имала е гости?! — веждите на Кинкейд рязко се повдигнаха. — Но това е твърде необичайно. Никой не е посещавал къщата от години. Живее като отшелничка и не е дала нито едно интервю. Какво знаеше за гостите ѝ.

— Това са хора, с които се е запознала в Сикуънс Спрингс — собственичката на вегетарианския ресторант на име Верити Еймс и нейният сервитьор Джонас Куоръл. Има забележка... хъм, че спят заедно. Но мисля, че и двамата не могат да ви бъдат конкуренти, сър. Мис Еймс едва свързва двата края, а Куоръл е само един мияч на чинии. Няма откъде да имат средства за подобна инвестиция в изкуството.

— Никога не бъди толкова сигурен, Хач. Художниците са непредсказуеми и ексцентрични натури. Дори и от информацията, която получаваме от агенцията се разбира, че Евинджър не прави изключение, а е дори и малко по-странна от някои свои колеги. Може да ѝ е хрумнало, че точно тези двама нещастници заслужават първи да видят нейната последна картина. Може би някой от тях има богат татко и ще се опита да купи „Кръвожадност“.

Хач реши, че най-после е дошъл подходящият момент да извади зайчето от цилиндъра.

— Бил е подслушан телефонен разговор на Евинджър с един от нейните агенти. Казала е, че ще продаде „Кръвожадност“ на търг.

— Какво, на търг ли?!

— Да, и това ще бъде частно наддаване в нейната къща.

— Кога? Кой е поканен? — двата въпроса бяха изстреляни като куршуми.

Хач се намръщи леко.

— Точно това не е много ясно, сър. Тя организира бал или парти, нещо като сбогуване с артистичния свят. Ще присъстват доста хора, но само единици ще останат на следващия ден, за да наддават за картината.

— По дяволите! Хач, аз трябва да съм сред тях. Искан покана за този търг. „Кръвожадност“ трябва да стане моя.

Хач кимна мълчаливо с глава. „Колкото и да е ексцентричен един художник, ще е очарован, когато разбере, че Деймън Кинкейд се е заинтересувал от негова картина.“ Щом шефът му участваше в наддаване, беше сигурно, че картината ще получи максимално високата си цена. А Кинкейд пожелаеше ли да притежава нещо, той го купуваше, без значение какво трябваше да заплати за него. „Ако Евинджър има малко здрав разум, едва ли ще се колебае да го включи в списъка на наддаващите.“

— Веднага ще се свържа с нейния мениджър за Сан Франциско, сър.

— Направи го, и то веднага!

Устата на Хач леко се изкриви, макар че беше свикнал със заповедническия тон на шефа си.

— След малко ще имате отговор, сър.

Излезе от офиса с обичайното чувство на облекчение. Имаше усещането, че плува, а около него се върти акула, чакайки удобен момент, за да го ухапе.

Кинкейд се обърна отново към прозореца, щом вратата се затвори след неговия секретар. „По дяволите! Колко пъти ще трябва да се връщам на това проклето място. Не стават ли прекалено много съвпадения?!“

Отпусна се в удобния стол, а мислите му се върнаха към деня, когато за първи път бе прекрачил прага на тази неприятна къща. Тогава беше млад, неопитен и опиянен от властта и парите, които постепенно натрупваше. Къщата все още принадлежеше на Сендкуист, негов партньор и близък приятел. След гибелта му Кинкейд бе особено внимателен, за да избегне нови приятелства, те бяха прекалено опасни. С удоволствие беше открил, че Сендкуист споделя неговите вкусове, що се отнасяше до жените и секса. И двамата нямаха особени предразсъдъци и задръжки. Тяхното приятелство бе превърнало секса в екзотично преживяване. Сендкуист безспорно притежаваше талант при подбирането на проститутки и организирането след това на пищни оргии. Пари, заплахи и наркотици осигуряваха мълчанието на жертвите. Но Кинкейд бе направил сериозна грешка със Сюзън Конъли — красиво, наивно младо момиче, което беше лудо влюбено в него. Бе я завел през един уикенд в къщата на скалите. Все още получаваше ерекция, когато си спомняше, как бе отнел девствеността ѝ и каква прекрасна нощ бе прекарал с нея. Сюзън се бе опитала да избяга рано на другата сутрин, но той се беше погрижил за всичко. Един камион се бе поднесъл „случайно“ и беше блъснал колата ѝ. „Обикновена автомобилна катастрофа“ — само трябваше да се убеди след това, че е мъртва.

След смъртта на Сюзън Конъли разбра, че това е и краят на екзотичните им събирания. Бизнесът му се разрастваше стремително и не можеше повече да се излага на подобни опасности. Сендкуист бе отвърнал, че го разбира, и че това няма да им попречи да бъдат приятели.

Всичко вървеше добре до преди три години, когато намери в пощата си първото заплашително писмо. Още си спомняше шока, който бе получил от него. Не можеше да си обясни, как е бил толкова наивен и доверчив. Сендкуист бе използвал скрити видеокamери и

искаше астрономическа сума, за да му предаде касетите. Оставаше му само един вариант — отново да се върне в къщата на скалите. Лесно беше преодолел охранителните системи, защото добре ги познаваше от предишните си посещения.

Бе открил Сендкуист на третия етаж, дрогиран от поредната си доза наркотици. Той изобщо не го бе разпознал, така че не беше никакъв проблем да го изведе в задния двор и да го бутне от скалите.

Полицията само бе констатирала смъртта му и я бе определила като нещастен случай, причинен от свръхдоза.

Кинкейд бе изследвал внимателно къщата и бе унищожил още същата вечер всички видеокасети. До неотдавна не знаеше, че имението има нов собственик. Узна го, когато се дочуха слуховете, че Кейтлин Евинджър слага край на кариерата си. Вече притежаваше три нейни картини и за него те не бяха само инвестиции. Имаше в тях нещо репресивно, жестоко, а понякога и тъжно, което го сближаваше с тази жена. По някакъв необясним начин изкуството ѝ го привличаше.

Новината, че Евинджър ще продаде последната си картина, се беше разпространила като горски пожар сред колекционерите. Желанието му да притежава тази творба, бе огромно. Това беше и причината да наеме частна детективска агенция, която да следи всяка стъпка на художничката. Имаше предчувствието, че Евинджър ще сложи край на живота си, а това значеше, че картините ѝ щяха да се продават на космически цени. Ако успееше да купи „Кръвожадност“, можеше дори и сам да ѝ помогне да избере начина, по който да извърши самоубийството си. В противен случай след време тя отново би могла да реши да хване четката. Но първостепенната му задача за сега беше, да бъде включен в списъка на гостите ѝ.

Натисна малък бутон на бюрото си. Приятният глас на една от секретарките му пропя почти мигновено.

— Да, мистър Кинкейд?

— Свържи ме с Хач.

— Веднага, мистър Кинкейд.

В слушалката прозвуча мелодичен сигнал.

— Хач е на телефона, сър.

— Хач, когато уредиш всичко относно наддаването, ще се свържеш с агенцията. Искам да знам всичко за собственичката на онзи

ресторант и за помощника ѝ, който има тигани вместо ръце. Трябва ми спешно, разбра ли ме?

— Да, сър, ще бъде изпълнено.

Кинкейд се отпусна в кожения стол. За разлика от други бизнесмени, той обичаше да наема персонал, който знаеше само две думи: „да, сър“. А и не виждаше никакъв смисъл да плаща на хора, които мислят първо за себе си.

Верити приключи с разбиването на млечния сос и изключи миксера. Добави няколко лъжици кърри и сложи голямата стъклена купа в хладилника. До вечерта сосът щеше да се сгъсти, за да бъде сервиран като гарнитура заедно с пресни зеленчуци.

Днес в кухнята цареше истинска бъркотия. Бяха се върнали от къщата на Кейтлин около единадесет, а в един ресторантът беше вече почти пълен. Затвориша около два и половина и вече около три часа работеше сама, за да приготви вечерното меню. Джонас и баща ѝ се бяха изпарили заедно с една дузина кутийки бира от хладилника.

Излезе от задната врата и заключи след себе си. Сви очи и се протегна. Яркото следобедно слънце приятно галеше гърба ѝ. „Какво бих могла да правя? Да взема кутия плодов сок и да се разходя до езерото? Да отида при Лора, за да си побъбрим, или да попитам Джонас кога мисли да проведе своите експерименти...“

Всички възможности бяха привлекателни, но последната изглеждаше най-авантюристична и вълнуваща.

Пъхна ръце в джобовете на дънките си и тръгна по пътеката, водеща към неговото бунгало. Още отдалеч забеляза, че той и баща ѝ са седнали на стълбите. Около тях се въргаляха празни кутийки от бира и изтърбушени пакети от чипс.

— Я виж ти! Аз се скъсвам от работа, а вие лентяйствате. Никой от вас двамата няма да има проблеми, след като се пенсионира. Нали сте чували, че някои хора просто не могат да го понесат. Така са свикнали да ходят на работа от девет до пет, че или умират, или полудяват. Шокът, че за първи път в живота си бездействат, е твърде силен за тях. Е, поне се радвам, че вас не ви грози подобна опасност.

Джонас замислено потъркваше с ботуша си червеникавите дъски на верандата. Отпи последните глътки бира от една кутийка и я метна към купчината празни.

— Практика и пак практика, нали така, Емерсън?

— Дяволски си прав, както винаги, Джонас. Слушай, Ред, ако ни обещаеш, че ще ни спестиш поредните си поучения, може да ти дадем една бира и дори да те почерпим с чипс.

— Какво пък? Съгласна съм. И без това ми е писнало да ви поучавам, а вие да си нравите, каквото си знаете.

— Това се казва добра новина — Джонас се надигна от мястото си. — Сядай, шефе. Ще ти донеса една студена бира от хладилната чанта.

— Както винаги, джентълмен.

— Емерсън, защо е станала такава работохоличка. Ти не ми изглеждаш толкова лош човек?

— Не питай мен, Джонас. Това не е дошло от моята страна. Трябва да е от бедната й майка, мир на праха й.

Верити сбърчи вежди, но реши да не отвръща на тази явна провокация. Днес нямаше желание и енергия да спори. „Понякога жените трябва просто да не обръщат внимание на примитивното чувство за хумор на мъжкия пол.“

Няколко минути никой не проговори. Тишината се нарушавана само от скърцането на боровете, шумоленето на тревите и заглъхващото бръмчене на моторна лодка.

Верити отпи от бирата си и реши да зададе въпроса, поради който беше дошъл.

— Джонас, каза ли на татко, че искаш да проведеш експеримент с неговите пистолети?

— Да, казах му.

— Е, татко, какво мислиш?

— За какво по-точно питаш?

— Ами, например за тази психометрия. Вярваш ли в подобни неща?

— Ред, знаеш много добре какво мисля по този въпрос. Има вече доста нови неща, които не разбирам съвсем, но е все пак по-добре да вярвам в тях. Вярвам, че има черни дупки, в извънземния живот, в теорията на относителността. Нали това е науката на днешния ден? Спомни си как някои не са приели телефона, радиото и днес са станали за смях в книгите. Щом Джонас казва, че има подобни способности, какво пък. Ще почакам, ще видя и тогава ще реша.

— Но ти все пак не знаеш нищо за психометрията?

— Ред, ако попиташ всеки колекционер, антиквар или директор на музей, те ще ти разкажат, че действително са срещали хора като Джонас. Хора, които имат особен усет, и които само с едно докосване могат да ти кажат, дали предметът е автентичен или не. Не знам само дали това се дължи на опита, на шестото чувство или на психометрични способности. Как да ти кажа? Винаги може да се роди човек, у когото това е заложено. Нямам предразсъдъци и мога да приема всичко, колкото и странно да звучи то. А ти, дъще?

— Съгласна съм с теб.

— Щом и двамата сте толкова доверчиви, искате ли да ви продам един имот с изглед към океана, който наследих от баба си?

— Ако е в Аризона, запази го за себе си. Знаеш ли, Джонас, нямам търпение да видя експеримента ти. Винаги съм си падал по тези трикове, илюзии и фокуси.

— Татко, недей да си толкова ентузиазирани. Последния път, когато Джонас е направил подобен „фокус“, едва не е загинал един лаборант.

— Да, чух вече за това. Но ти не трябва да се тревожиш толкова, Ред. В наше време лаборантите се плодят като полски мишки, един повече или по-малко.

— Татко!

— Е, само се пошегувах, скъпа. Джонас, нали нищо няма да се случи с pistolетите ми?

— Абсолютно нищо.

— А с Верити?

— Верити ще бъде в пълна безопасност.

— О, татко, нищо не може да ми...

— Ей, чакай малко, шефе. Не бъди толкова самоуверена. Не се качваме на въртележка от онези с кончетата, а влизаме в тунел, свързващ миналото с настоящето. Ами ако те хвана в коридора и откажа да те пусна? Там аз ръководя нещата, а ти само изпълняваш.

Верити тъкмо отпиваше от бирата си и едва не се задави. Двамата мъже вече бяха заети с обсъждането на подробностите около експеримента и не й обърнаха никакво внимание.

— Какво ще кажеш за тази вечер, Джонас?

— Да ще бъде чудесно. След като затворим ресторанта, Верити е прекалено изморена, за да се съпротивлява. Ти също ще присъстваш, Емерсън.

Верити замислено се втренчи пред себе си. Джонас и беше споменал, че го задържа в настоящето, но не беше и обяснил, защо, след като попаднеше в коридора, после винаги беше възбуден. „И в двата случая, когато се любихме, той току-що се бе завърнал от тунела. Има ли връзка между коридора и желанието му за секс? Би ли могъл да ме желае, само защото самоконтролът му е по-слаб.

Въпросите, които се въртяха в главата и, бяха много и доста неприятни.

Тази вечер «Ноу Бул» затвори час и половина по-рано от обичайното. Клиентите бяха само няколко местни жители, а и Джонас се справи за рекордно кратко време с почистването. Верити се преструваше на заета, проверявайки отново списъка на продуктите, които трябваше да поръча. Трепна, когато чу плътния му глас:

— Верити, готова ли си?

— Да, повече от всякога...

Изречението му леко се промени.

— Хей, не трябва да приемаш това като покана за погребение. Ще ни отнеме само няколко минути и когато свърши, може би ще получа отговор на някои от въпросите си, които съм си задавал цял живот.

Колебанието ѝ постепенно изчезваше. Прав или не, Джонас наистина вярва, че притежава психометрични способности. Това го е направило нещастен, провалило е живота и кариерата му. Не мога просто така да се откажа.

Импулсивно стисна ръката му.

— Добре, да вървим.

— Благодаря ти, Верити. Един ден и аз ще ти се отплатя по някакъв начин, обещавам ти.

— Няма нужда. Приеми го като премия или бакшиш. И без това ти плащам минимална заплата. Готов ли си, татко?

Емерсън, който дремеше на една от масите, се размърда. Някъде из брадата за момент проблеснаха зъбите му.

— Да, хайде да видим какво ще стане.

Заклучиха ресторанта и с бързи крачки стигнаха до бунгалото. Емерсън извади изпод леглото куфарчето с пистолетите. Отвори го на масата и после се отдръпна настрана. «Пистолетите изглеждат прекалено зловещо.» — помисли си Верити.

— Какво ще правим сега, Джонас?

— Няма да правиш нищо, освен да седнеш на стола срещу мен. Не се опитвай да се съпротивляваш или бягаш от мен.

— Не съм и мислила да бягам. Нали сама се съгласих да направим експеримента?

— Знам, но инстинктите ти може да са на противоположно мнение. Не забравяй, че в предишните два случая всичко, което виждаше, те ужасяваше.

Фактът, че Джонас знаеше какви са нейните преживявания, я безпокоеше. «Как е възможно това? Той знае дори, че се опитвам да бягам от него. Може би наистина между нас съществува някаква психическа връзка. Но много по-добре ще е да е телепатична, вместо психометрична...»

— Хайде де започваме, за да свършим по-бързо.

Емерсън се надигна от стола си.

— Джонас, аз къде да застана?

— Старче, навъртай се наоколо. Ако видиш, че нещата излизат извън контрол, дръпни пистолета от ръката ми. След като нямам контакт с оръжието, всичко свършва.

— Какво значи това, човече? Да не полудееш и да се нахвърлиш върху нас?

— Всичко ще е наред. Не се тревожи. Щом Верити е с мен, мога да се справя. А и вече веднъж докосвах тези пистолети, вибрациите им не са толкова опасни.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че с тях не е причинена смърт.

Верити потрепери леко.

— Е, това звучи обнадеждаващо. Аз съм готова.

— Господи, какъв ентузиазъм.

Джонас не се поколеба повече. Пресегна се към куфара и взе един от пистолетите. Пред погледа му започнаха да проблясват искрици и той затвори очи. Почти веднага го споходи странното усещане, че трябва да раздели своето място във времето и

пространството с някой друг. Стените на стаята започнаха да се замъгляват и изкривяват. Вече със сигурност знаеше, че влиянието на пистолета ще е много по-слабо в сравнение с рапирата. Оръжието, което сега приятно затопляше ръката му, беше поне с два века по-ново.

Студени капки пот избиха по челото му. Тунелът продължаваше да се оформя в съзнанието му, докато най-накрая светлината на стаята изчезна напълно. Придвижи се с няколко крачки напред. Усещаше как пипалата на отдавна отминали емоции вече го очакват и привличат към себе си. За момент ги игнорира и се концентрира, за да открие Верити в лепкавия полумрак. Чувстваше я някъде пред себе си, скрита зад движещите се сенки. Нейното присъствие за първи път го накара да почувства сигурност и спокойствие. Макар и да бе в тунела на времето, все още имаше чрез нея връзка с реалността.

Нещо проблесна в тъмнината отпред. Ето я, това е тя.“ Верити стоеше до стената напрегната, готова да побегне. Бореше се със страха си. Бе стиснала юмруци, сякаш ѝ предстоеше решителна битка. „Колко е смела, малката ми господарка! Но тя винаги е била такава.“ Спомни си как се бе нахвърлила върху Педро, когато се беше опитал да я изнасили.

Джонас продължаваше да напредва в тунела. Усещайки, че може да се контролира, крачките му бяха спокойни и отмерени. В предишните случаи още в началото очакваше връхлитания го ураган от емоции и образи. Винаги влизането в коридора бе означавало двубой, но не и тази вечер. Вместо ужас и объркване, тялото му бе заляно от топлата вълна на спокойствие и задоволство. Присъствието на Верити поне до този момент възпираше пипалата на миналото. „Ще се опитам да стигна до нея и тогава ще продължа напред.“

Направи още няколко крачки и откри, че Верити го очаква. Чувстваше се като околосветски самотен мореплавател, приближаващ се към родното пристанище. Вече спокойно можеше да изучава сенките и призраците, които се протягаха, за да го докоснат. Първото нещо, което установи, бе това, че с Верити бяха облечени по същия начин, както и цялата вечер. „Изглежда, че тунелът не може да изтрие от съзнанието ни връзката с действителността.“ Голямата разлика се състоеше в това, че и двамата се движеха напълно независимо. Макар навън да бяха седнали на масата, то тук бяха напълно свободни. Джонас забеляза, че Верити е притеснена и се опита да ѝ се усмихне.

Доближи я на около метър, но не я докосна. Страхуваше се, че всеки момент ще се обърне и ще побегне.

— Здравей, Верити.

— Здравей. Значи това е, а?

— Да, това е. Прилича на тунел под морето, но вместо вода, тук сме заобиколени от време. Ние сме се гмурнали в него.

Верити отпусна юмруци, но скръсти нервно треперещите си ръце на гърдите си.

— Искаш да кажеш, че различни отрязъци от времето навлизат в този коридор?

— Когато докосна предмет, който е силно зареден с емоции, те нахлуват в коридора и установяват връзка с мен. Сякаш се опитват да ме превърнат в друг човек. Не мога точно да ти обясня, защото и аз не го разбирам.

— Има едно съвсем просто обяснение.

— Какво е то?

— Че може и двамата да сме полудели.

— Не, това не е възможно. Мислил съм много върху това. Ела да отидем напред. Ще срещнем емоциите, които притежава този пистолет.

Верити се поколеба за момент, но после му подаде ръка. Джонас обгърна кръста ѝ и я поведе. Чувстваше напрегнатото ѝ тяло под дланта си, но знаеше, че тя ще удържи на думата си. „Верити винаги ще си остане мъжко момиче.“

Не се наложи да вървят дълго, за да открият това, което търсеха. От сенките изскочиха дузина извиващи се пипала и се насочиха към тях. Бяха във всички цветове на дъгата и се хвърлиха към Джонас, както хищник върху жертвата си. Но после изведнъж нещо се случи. Те се отдръпнаха като попарени и предпазливо се заизнизваха настрани.

— Джонас?! Какво става?

— Спокойно, скъпа, няма да ти направят нищо. Ти не си чувствителна по същия начин към тях, както аз. Привличаш ги като магнит и по този начин аз съм свободен. Чудесно е, виждаш ли колко сме силни, когато сме заедно. Чувстваш ли нещо?

— Не... О, да, чувствам! Но не знам какво... толкова е странно. А ти същото ли преживяваш?

Джонас се отдаде на приятното усещане, че най-после може да се контролира, че най-после е победил. Нямаше нужда повече да се сражава с тези ужасни, извиващи се гадости. Този път те само му се подчиняваха и се отдръпваха от пътя му.

Бавно и предпазливо вдигна свободната си ръка и я приближи към едно от пипалата, пулсиращо в златист цвят. Не беше успял дори да го докосне, когато то се уви около китката му.

Адреналинът нахлу във вените му, а после всичко се завъртя пред очите му.

... Беше призори. Стоеше на широко, затревено поле, обут във високи хегенски ботуши и широки светлокафяви панталони. Носеше бяла риза с навити ръкави. В ръката си държеше същия пистолет за дуел, който стискаше и в реалността. На няколко метра от него в утринната мъгла се виждаше силует на мъж, държащ подобен пистолет. Далечно зад хълма се чуваше тропот от приближаващ кон. Към тях се приближи мъж в черни дрехи и с цилиндър на главата. Това беше секундантът, който щеше да им даде сигнал за стрелба.

Джонас усещаше какво преживява мъжът, държащ неговия пистолет, макар и да осъзнаваше, че това са чувства повече на страничен наблюдател. Страх, омраза и желание за отмъщение се бяха смесили в едно. Искаше смъртта на копелето, което бе обидило Аманда.

Дойде подготвителният сигнал. Ръката му сякаш от само себе си се изпъна напред. Знаеше, че това не е неговото съзнателно движение, а емоция от миналото. Отсреща противникът му също вдигна пистолета си. Вече очакваше да проехтят изстрели, когато Верити се хвърли към ръката му...

Видението се размаза за част от секундата.

— Джонас, престани веднага! Не искам тази глупост да продължи нито миг повече!

Думите ѝ бяха произнесени с аристократичен английски акцент.

„Може ли всичко това да е истина?“

— Аманда, пусни ме! Сега ще го наредя хубавичко този кучи син, който...

— По дяволите, казвам се Верити! Да се махаме веднага оттук.

Объркан, Джонас отстъпи крачка назад.

— Скъпа, всичко е наред. Не виждаш ли, че се контролирам. Искях да видя само какво ще стане.

— Хайде да се махаме. Как се излиза оттук?

Той разтвори пръстите си и коридорът изчезна изведнъж. Двамата седяха един срещу друг на малката маса. Джонас не се учуди, че е сексуално възбуден, но този път възбудата му беше много по-силна. Имаше огромно желание още сега да хвърли Верити на най-близкото легло.

— Е, как мина вашето мини пътешествие?

— Знаеш ли, татко, случи се нещо ужасно. Едва не загубихме пътническите си чекове.

---

[1] Малка кама с триръбесто острие — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

Джонас усещаше излъчващото се напрежение от Верити, докато вървяха по пътеката към нейното бунгало. Това възпираше поне до известна степен нарастващото му сексуално желание. На нея положително ѝ бе необходимо време след толкова драматично преживяване. „Ако наистина съм джентълмен, не бива да я вкарвам така грубо в леглото, както направих предишните два пъти. Тази нощ ще бъде само за нея. Ще я успокоя, ще я накарам да се чувства сигурна с мен...“

Беше твърдо решен, дори да мобилизира цялата си воля, за да не се поддаде на страстта си.

— Горката ми господарка, сигурно ти е зле?

— Разбира се, че ми е зле. Но не ми казвай, че си и доктор.

— Но, Верити, нали нищо лошо не се случи.

— Не се случи за теб, а за мен?

— Виж, скъпа, още когато намерих обещата ти, знаех, че не си обикновена жена. Че не ме привличаш само физически. Не мога точно да ти опиша чувствата си, когато докосвам малкото златно украшение. Първо беше усещането за сигурност, а после, че по някакъв начин си важна за мен. Вътрешен глас ми казваше: „Върви и я открий!“ Никога преди не съм се чувствал по подобен начин.

— С две думи, си се влюбил в съзнанието, а не в тялото ми.

Джонас стисна по-силно ръката и.

— Моля те, спести ми сарказма си тази вечер. Не виждаш ли, че се опитвам да ти обясня нещо? Когато те открих, нищо не можех да разбера. Какво те правеше по-особена? Всичко се изясни, когато баща ти ме помоли да определя дали пистолетът му е автентичен. Ти стоеше тогава само на няколко крачки от мен. Щом влязох в тунела веднага открих, че нещо се е променило. Разбрах, че за първи път в живота си не съм сам. Ти също беше там.

— Това не се ли получаваше при опитите във Винсът?

— Не, пък и кой ли го е допуснал. Докато не те срещнах и аз не съм го предполагал. Мислех си, че този коридор трябва да е най-самотното място във Вселената.

— Това и аз го разбрах и напълно ти вярвам.

Джонас почувства нежното ѝ докосване и се усмихна. Кой кого успокояваше тази вечер? Съвсем рядко Верити сваляше прикритието си от остри бодли, но когато го направеше, тя си беше една ласкава, страстна, червенокоса господарка. „Добре, че старият Еймс я е научил добре да се пази. В противен случай трудно ще оцелее в този студен, безмилостен свят.“

— Спомняш ли си първия път, когато се озовахме заедно в коридора? Ти побягна почти веднага. Пуснах пистолета и всичко свърши. Не знаех дали съм усетил правилно, че при мен има някой, но реших, че скоро ще открия това.

— И следващия път разбра, че аз съм при теб.

— Да, но това, което се случи в къщата на Кейтлин Евинджър, беше доста опасно.

— Защото рапирата се оказа точно от епохата на Ренесанса?

— Да, това е най-слабата ми зона на контрол. Направих фаталната грешка, че се опитах да я изнеса от стаята, като държах само плочката, на която е закрепена. Докато разбера какво става, вече бях в тунела. Единственият ми шанс беше ти, в противен случай не знаех как щеше да свърши всичко.

— Но защо връхлетя така в спалнята ми?

— Вече почти губех контрол над себе си. Пипалата ме обвиваха едно след друго. Чувствах, че само ти можеш да ми помогнеш, и се оказах прав. В началото ти се изплаши и побягна, но след това се върна при мен. Още щом се обърна назад, вече можех да се контролирам. И слава Богу, че го направи. В къщата на Евинджър имах доказателството си, това тази вечер беше само експериментално пътуване. Сега чрез твоя помощ мога спокойно да влизам в тунела и дори да го изследвам. Имаш ли представа какво значи това за мен?

— Не мисля, че искам да знам...

Джонас пропусна думите ѝ покрай ушите си.

— Рапирата от епохата на Ренесанса не бе подходящ обект за изследване, поради голямата си сила на въздействие. С пистолетите се справих много по-добре.

— Ха, какво си се справил? Двамата мъже се готвеха да стрелят, а ти нямаше намерение да си тръгваш. Не можех добре да различавам детайлите, бях нещо като страничен наблюдател, но все пак усещах, че става нещо твърде опасно.

— Никога не съм имал по-ясно видение от това. Бях като вцепенен, толкова ми беше интересно. Досега винаги се бях борил срещу тези пипала, а сега можех да спра и да се огледам наоколо.

— Но какво щеше да стане, ако твоя противник беше стрелял?

— Нищо, какво толкова да се случи. Това е все едно, че гледаш филм. Изображенията съществуват само няколко секунди.

— Не останах с впечатлението, че е толкова безопасно. Нали всъщност ти се беше слял с един от дублиращите се. Този факт не ти ли говори нещо?

— Да, разбира се. Аз чувствах същото, което чувстваше и той. Знаех всичко, което знаеше и той — например, защо се води този дуел. Но пряка опасност нямаше, бяхме две отделни личности.

— Но аз бях ужасена. Мислех си, че ако другият мъж стреля, ти ще умреш.

— Господи, откъде ти хрумна пък това?

— Не мога да ти обясня точно. Чувствах само, че се намиращ в смъртна опасност, и че трябва да те спра. Молах те, да излезем от тунела, но ти ме наричаше Аманда. Добре все пак, че пусна навреме пистолета. Според мен, не биваше да се приближаваш до това пипало.

Джонас усети, че го избива студена пот. „Може ли наистина да е права? Щях ли да бъда убит, ако Аманда не се бе намесила?“

— Верити, въображението ти работи твърде много. Разбирам те, защото за първи път се сблъскаш с миналото. В коридора се смесват реалността, миналите чувства и преживявания, а може би и бъдещето. Не се тревожи. Важното е, че всичко свърши добре.

— Не съм много сигурна, че си прав.

— Повярвай ми, все пак имам доста по-голям опит от теб. Коридорът може да бъде и опасен. Винаги съм се боял, че може да ме погълне и повече никой да не чуе нищо за мен. Но тази вечер беше съвсем друго. Аз бях този, който управляваше нощта. Всичко бе толкова фантастично и невероятно. Знаех, че за първи път не трябва да се боря с тези пипала. Чувствах се свободен като птичка. И всичко това

го дължа на теб, господарке. Не знам как да ти се отблагодаря някой ден.

— Направи го тази нощ...

— Да направя какво?

— Искам да правим любов.

— Какво?!

Джонас се спря по средата на пътеката. Очите му се бяха разширили от изненада.

— Нали ме чу? Искам да се любим още сега. Нали твърдиш, че си ми задължен.

— Но нека си поговорим още малко. Преживя твърде много тази вечер и сигурно искаш да го обсъдим. Мога да отговоря на някои от въпросите ти. Аз си спомням, че имах поне стотина, когато за първи път влязох в коридора.

— Джонас, ти оглуша ли? Въпросите могат да почакаат и до утре сутринта. Искам веднага да правим любов.

— Ами... добре. Разбира се. К-както кажеш, шефе. Аз мислех, чудех се... да ти дам малко време, нали...

— Престани да пелтечиш, да вървим по-бързо.

— Ей, ама понякога наистина ме изненадваш.

Верити обви ръце около врата му и се надигна на пръсти. Джонас усети как зърната ѝ се втвърдяват.

— Откога не носиш сутиен?

— Много си любопитен. Докога ще чакам да ме целунеш?

— Желанията ти са заповед за...

Той не можа да довърши думите си, защото Верити затвори устата му с устните си. Малкият ѝ език проникна между зъбите му и потърси неговия. Мисълта, че Верити го желае със същото нетърпение, както ѝ той нея, го прониза като мълния. Страстта го завладяваше и опияняваше, но този път огнекосата му господарка беше с няколко крачки напред. Тя се нахвърли върху него, сякаш готвейки се да го погълне. Смъкна якето и разтвори ципа на дънките му. Джонас изстена от удоволствие, но мразовитият вятър скоро го отрезви.

— Скъпа, студено ми е. Хайде да отидем в твоето бунгало. Тук не мога да се отпусна.

Верити примигна срещу него, явно опитвайки се да осмисли думите му, но после отново се залови с дънките му.

— Искам тук. И то сега, веднага. Не мога да чакам повече. Ще правим любов тук.

— Добре, съгласен съм, но все пак да отидем някъде на топло.

Верити си знаеше своето. Пръстите ѝ вече се провираха в слипа му. Наложил се да хване китките ѝ и да ги извие зад гърба ѝ.

— Моля те, разреши ми да те докосвам. Искам да те държа в дланите си и да те гледам как растеш. А после искам да проникнеш дълбоко в мен. Моля те, Джонас!...

— Слушай, ако продължаваш да говориш така, няма да стигнем до никъде. Ще свърша още тук по средата на пътя. Хайде да вървим в бунгалото ти.

Джонас хвана ръката ѝ и почти насила я поведе напред. Топлината ѝ се предаваше на него. Нощта беше студена, но имаше усещането, че държи въглени в дланта си. Ноктите ѝ като малки ками се промъкваха под ризата му, за да се забият в плътта му.

— Верити, вратата. Отвори я!

За първи път чу огненокосата си господарка да изругае, докато търсеше ключа. С нетърпелив стон го откри и отключи. След секунда бяха вътре и Джонас затръшна вратата с крак. Тръгнаха към спалнята, но Верити започна отново да го целува и краката им се преплетоха.

— Слушай, да отидем в спалнята. Нямам намерение да го правим на пода.

Успяха някак да стигнат до леглото и се строполиха върху него. Пръстите ѝ продължаваха да навлизат в дънките му, изпълнявайки „акцията“, започната отпреди.

— Точно така, скъпа. Вземи всичко, което искаш. Целият съм твой. Но после и аз ще искам същото. Ще навляза така дълбоко в теб, сякаш сме едно цяло.

Джонас разтвори блузата ѝ, точно когато и тя свали дънките му. Пенисът му изпълни дланите и. Верити не можа да се въздържи и заби ноктите си в нежната му кожа.

— О, Верити, по дяволите!

— Какво стана?

— По-спокойно, боли ме.

— Извинявай, не исках да ти причиня болка.

— Няма нищо. Трябва ти малко практика — Джонас сам потърси ръката ѝ, чувствайки, че му липсва докосването ѝ. — Опитай пак, но

по-нежно.

— По-добре ли е така?

— Чудесно е, продължавай...

Той потърси ципа на джинсите ѝ.

— Скъпа, надигни това сладко дупе, за да сваля проклетите джинси. Молбата му беше мигновено изпълнена и Джонас се постара да ги изхлузи заедно с копринените и пликчета. Ръцете му жадно разтвориха бедрата ѝ, за да разкрият там очакващото го съкровище. Верити изстена тихо, когато пръстите му се навлажниха от любовните и сокове.

— Толкова си гореща и влажна. Вече ме очакваш, нали?

Промуши пръст във вътрешността на утробата ѝ и тя го обхвана с готовност. После Джонас бавно го извади и се наслади на гърчещото ѝ се от желание тяло. Отново използва пръстите си, за да погали мястото, където и достави най-голяма наслада. Верити започна бясно да се съпротивлява.

— Джонас, какво правиш?! Ще ме подлудиш така! Искам те в мен, не издържам повече...

Той сведе глава към гладкия ѝ корем. Сви езика си, отстрани гъделичкащите го рижи косъмчета и проникна във влажната ѝ плът. Верити го възнагради със силни стонове и болезнено изтегли косата му. Джонас едва сдържаше собствената си възбуда, но тази нощ беше за нея. Обичаше да я гледа така. Огнено гореща, сладка и влажна. „Най-последно червенокосата господарка се предаде!“

— Само след минута, скъпа. Само след минута ще се слеем в едно цяло. Ще проникна толкова дълбоко в теб, че никога няма да ме забравиш.

Верити изохка силно, събра цялата си енергия и натисна раменете му. Изненадан от неочаквания ѝ ход, Джонас загуби равновесие и падна по гръб на леглото.

— О, я виж ти! Господарката ми ще си вземе, каквото иска. Почакай, скъпа, по-бавно.

Тя въобще не го слушаше. Обхвана с ръце мъжествеността му и се опита сама да седне върху нея. Плътта ѝ не го прие и тялото ѝ тежко се строполи. Джонас се намръщи от болка.

— Дявол да те вземе, почакай малко...

С едната си ръка той я разтвори, леко я приповдигна и рязко проникна в горещия ѝ влажен тунел.

— Хайде, покажи ми какво искаш, Верити. Целият съм само твой.

Верити сякаш това и чакаше. Започна лудешки танц, който му даде да разбере, че едва ли ще издържи дълго. Опита се да укроти ритъма ѝ, но ноктите ѝ се забиха в гърба му. Гласъците ѝ ставаха все по-бесни и след секунди Джонас експлодира...

Въпросите се появиха след това.

Джонас лежеше по гръб и замислено се взираше в тавана. Преценяваше ситуацията, в която се намираше. Забъркал се беше в любовна афера с жена, която практически го беше изнасилила. Макар че бяха правили любов само три пъти, изглеждаше, че и тя изпитваше същата нужда от секс, като него. Теоретически би трябвало да е щастлив, че именно той бе мъжът, събудил тази заспала тигрица. Сега трябваше само да благодари на щастливата си звезда и да се наслаждава на тигърското ѝ мъркане. Но предишният му опит го беше научил на една житейска истина — никога да не вярва на щастливите звезди. Имаше някакво по-просто обяснение за дивото ѝ сексуално желание тази вечер. „Може би както аз бях възбуден след излизането от коридора, така е била и тя?...“

Верити се извърна към него и въздъхна доволно.

— Мм. Здравсти...

— Здравей. Как се чувстваш?

— Чудесно. А ти?

— Като изцеден лимон. Прекалено много ме експлоатираш шефе.

— Не се тревожи толкова. Знам, че имаш достатъчно скрити резерви. Не е толкова трудно да миеш чинии. О, по дяволите, погледни колко е часът.

— Ако това беше намек, че се готвиш да ме изриташ от леглото, забрави го. Искам да поговорим.

— Така ли, и за какво?

— Ами, мисля да започнем със секса.

— Мислех, че току-що свършихме с него.

— Запази си остроумните шегички. Искам да знам какво те възбуди толкова много тази вечер. Едва не ме събори, докато вървахме по пътеката.

Верити се надигна, усмихна се и го мушна леко в корема.

— Не можеш ли да се сетиш? Заслугата е изцяло твоя.

— Не е лошо като идея, но имам чувството, че не е само това. Аз не съм някакъв чаровник с големи мускули.

Усмивката ѝ се изпари.

— Знаеш ли, разбирам какво искаш да кажеш. Имах същото впечатление, когато се любехме предишните два пъти. Не виждаш ли нещо общо?

— За какво говориш?

— Как за какво. Говоря ти за факта, че ме желаеш само когато излизаш от проклетия коридор. Изглежда, че това има известен стимулиращ ефект върху сексуалното ти желание. Не си проявил през останалото време никакъв интерес към мен, като изключим целувката в басейна.

— Ако искаш да кажеш, че пътуването в коридора те е възбудило тази вечер, кажи го направо.

Верити се загледа в тавана и се прозина.

— Хм това ще е много интересна връзка, ако е истина. Двамата ще се привличаме сексуално единствено ако сме били в коридора.

— Това са глупости, Верити. Казах ти, че те желаех, още щом те видях в Мексико. Исках да се любим и когато бяхме в басейна. Желаел съм те всяка нощ, откакто сме заедно.

— Така ли? А как тогава се озоваваме в леглото, само след като се правиш на пътешественик във времето. Да не искаш да кажеш, че това е малка случайност.

— Не е случайност, но изглежда тогава самоконтролът ми е най-слаб. През останалото време волята ми надделява и се опитвам да не върша прибързани неща. Защо ме гледаш така? По време на тестове във „Винсът Колидж“ никога не съм получавал ерекция. Това е физическа реакция и е свързана с теб, няма нищо общо с психотерапията.

— А, така ли било?

— Точно така. А с теб какво стана? Какво те караше да бързаш така?

— Исках да се успокоя.

— Че сме приключили с експеримента.

— Не, да се успокоя, че не стреля, когато те помолих в тунела. Сериозно, мислех си, че ще те убият там. Когато излязохме, исках само да се хвърля върху теб, за да се убедя, че си жив и всичко е свършило.

— Но нали ти казах, че на практика не бях в опасност.

— Да, знам, вече чух това.

— Казваш, че си искала да се хвърлиш отгоре ми, за да се успокоиш?

— Нещо такова, не мога да го определя точно.

— И ти предполагагаш, че само ако съм бил в тунела, ще мога да те желая и да ценя с теб? Мислиш, че нашата връзка се крепи единствено на психометрията?

— Но какво искаш? На разпит ли ще ме подлагаш? Бъди поне един път искрен, Джонас. Проследил си ме от Мексико, само защото си усетил, че по някакъв начин съм свързана с твоето дяволско умение. Нямах да се трепеш 2000 мили, само защото си усетил, че трябва да си легнеш с мен.

— Знаеш ли, заслужаваш да си сваля колана и да ти нашаря задника. Това са прибързани изводи!

Джонас беше бесен от факта, че почти всичко, което говореше тя, си бе чиста истина. Беше я последвал, защото усещаше в нея скритите тайни. И беше правил любов с нея, само в случаите, когато излизаше от коридора.

— Не си позволявай да ми крещиш. Аз само ти казвам какви са фактите — Верити се протегна и го погали по бузата. — Не искам да се караме. Не и тази вечер. Прекалено съм щастлива, че си жив, и всичко свърши добре. Хайде да забравим всички причини и факти, поради които сме заедно, и да се наслаждаваме на себе си. Ще си тръгнеш след някой ден и аз няма да съм разбрала какво е истинска любовна авантюра. Ако погледнем към статистиката, може никога да нямам друга подобна.

— Какви са тези глупости? Откъде ти хрумна, че ще си ходя?

— Мъже като теб не могат да стоят дълго на едно място. Ти си като татко. Не можеш да поемеш отговорността на една по-дълга и сериозна връзка. Но не се тревожи, знам това, още щом се забърках в тази история. Не съм сляпа. Никога не съм разчитала, че ще се омъжа.

Струва ми се доста безполезно и старомодно. Така че, успокой се. Аз ще си остана независима, опърничава, тиранична господарка. Но няма да съм вече стара девственица.

— Верити, чуваш ли се какво говориш? Това е абсурдно! Не ми харесва, че ме отписваш толкова бързо. Не ми харесва да твърдиш, че стоя тук единствено, защото ме освобождаваш, когато влезем в коридора. Може да съм те последвал несъзнателно, когато те видях за първи път, но сега нещата са много по-различни. Недей избързва да пращаш мен и нашата връзка в глуха линия. И не си мисли, че аз съм нещо като жребец, когото ще отпратиш, щом не ти върши работа.

— Джонас, помолих те нещо. Нека не спорим тази вечер.

Верити плъзна крака си между бедрата му. Бавно, с върха на пръстите си, започна да гали напрегнатите му мускули.

— Покажи ми, че ме искаш. Докажи ми, че няма нужда да влизаш в тунела, за да ме любиш.

— Добре, ще ти докажа, и то веднага — той привлече ръката ѝ към уголемяващата му се мъжественост. — Знаех си, че ще е дяволски трудно да работя за теб, но не предполагах същото и за леглото. Имаш късмет, че аз съм приятен, благоденствен, интелигентен и отстъпчив.

— Винаги съм знаела, че противоположностите се привличат...

Кинкейд потропваше нервно по бюрото си, когато Хач се показа на вратата.

— Е, какво става?

— Получих исканите сведения, сър. Верити Еймс не е интересна: собственик е на малък ресторант в малко градче, нищо особено. Но Куоръл е твърде необикновен човек. Доктор е на историческите науки от „Винсът Колидж“ и преди пет години е бил известен консултант на музеи и частни колекции.

— Какъв консултант?

— Много често е бил извикван, за да определи, дали един предмет е автентичен или не. Имал е, както казват хората, „усет“. Никога не е допуснал грешка. Но после изведнъж се отказал от преподавателската си работа и започнал да пътува. Работил е къде ли не, от Таити до Мексико. Сега мие чинии в ресторанта на мис Еймс.

Кинкейд мълчаливо обмисляше информацията.

— Хъм... Мияч на чинии, бивш преподавател във „Винсът Колидж“, който незнайно защо е поканен от саможивата Кейтлин Евинджър. Много интересно. Продължавай, Хач.

— От агенцията са направили допълнителни проучвания в градчето. Еймс и собствениците на курортния комплекс са добри приятели. Предполага се, че първо Еймс се е сближила с Евинджър и е била поканена. Но след това се е присъединил и Куоръл. Почти е сигурно, че двамата спят заедно.

— А били ли са Еймс и Евинджър приятелки, преди да се появи Куоръл?

— Не, сър. Със сигурност не са били.

— Не стават ли твърде много случайности? Художничка, която до този момент живее като отшелник, решава да покани на гости приятелката си, собственичка на малък ресторант, а тя пък спи с любовника си — мияч, а той е консултирал музеи и частни колекции.

— Има и още нещо, сър.

— Довърши! — Кинкейд се завъртя отново към прозореца.

— Джонас Куоръл се е свързал с няколко частни колекционери и се е опитал да продаде много ценни пистолети за дуел, притежание на неизвестен човек.

— Свързал ли се е с музеи?

— Не, сър, държал е всичко да е много дискретно. Уточнил е, че това е частна продажба.

— Хач, трябва да говоря с този Куоръл, за да го преценя. Може да е напълно безопасен, но не трябва да го изключваме. Фактът, че е близък с Евинджър, е достатъчен, за да мисля, че по някакъв начин е свързан с наддаването за „Кръвожадност“.

— Но как?

— И аз не знам. Най-приемливият сценарий е, че представя заможен човек, който държи да остане анонимен. И ако това е така, човекът е със специално отношение към Евинджър, иначе няма друго обяснение за странните визити на Куоръл. Искам да знам с какво се сблъсквам. Ако е само с финансови интереси, е добре, но може да има и нещо друго. Трябва да се срещна с Куоръл. Една среща ще ми е достатъчна, за да разбера ролята му.

— Разбирам, сър.

Хач не понасяше Кинкейд, но се прекланяше пред уменията му да открива слабите страни на хората и след това да ги използва в своя изгода.

— Какво ще наредите, сър.

— Нека да опитаме първо по най-лесния начин. Телефонирай му. Спомени, че представяш богат колекционер, за когото парите нямат значение, щом стоката е автентична. Сигурен съм, че ще клъвне. Щом го направи, покани го тук, в офиса.

— Да, сър.

Хач се поклони леко, както правеше винаги, дори и когато Кинкейд гледаше към прозореца. Навиците си бяха навици.

ГЛАВА XIII

В понеделник сутринта Верити и Джонас стояха на оживен булевард в Сан Франциско и очакваха зеления сигнал на светофара. Насреща им се намираше входът на сградата, в която отиваха. Верити вдигна очи нагоре към гигантската кула от бетон, стъкло и стомана.

— Какво ще кажеш, Джонас, в щат с такава висока сеизмичност няма дори закон, забраняващ строежа на небостъргачи.

— Не съм чувал някой в Калифорния да се е разтревожил от земетресенията. Това е проблем само на туристите. Хайде да вървим при този Кинкейд. Може би той ще е човекът, който ще спаси баща ти от лихваря Ярингтън.

— И след като свършим тук, ще отидем да си избира рокля за бала, нали?

— Хей, стига толкова. Нали се разбрахме вече, че ще отидем за костюм. Какво искаш повече?

— Нищо, харесва ми да хленча, а ти да ме успокояваш.

— Ти никога не хленчиш, Верити, а досаждаш — Джонас се спря пред асансьорите и разгледа рекламите на различните фирми. — Ето го. „Кинкейд“ — последен етаж. Този човек явно наистина няма проблеми с парите.

— Знаеш ли, може би татко трябваше да дойде. Нали все пак pistolетите са негови.

— Имай ми доверие. Собственикът никога не води сам преговорите, а търси услугите на специалист. Баща ти знае това и ме помоли да свърша работата. А сега спри да ми демонстрираш своя скептицизъм към моите бизнес способности и се приготви да се усмихваш — сладко и невинно.

— Сладко, а? — Верити разтегна устните си в широка, изкуствена усмивка. — Това ли ще е моята роля?

— Ти, скъпа, ще бъдеш моята празноглава, червенокоса приятелка, която е настояла да дойде с мен. Всичко, което трябва да правиш, е да се усмихваш.

— Колко вълнуващо.

— Повярвай ми, когато Кинкейд види усмивката ти, ще повярва на всяка дума, която му кажа. Няма изобщо да се усъмни, че има нещо нередно в тази сделка. Само като те погледне, и ще подпише чека.

— Винаги ли си падаш по „глупавички, червенокоси приятелки“ със сладки усмивки.

— Не, ти си ми първата.

— Колко е хубаво да ти се възхищават.

Влязоха в асансьора и вратата се затвори. Верити хвърли скришом поглед към отражението си в огледалото. Носеше най-хубавия си костюм с впечатляваща кройка в бяло и черно и с тясна къса пола. Отдавна не беше обувала високи обувки и краката вече я наболяваха.

Джонас се бе нагиздил в изстрадал чер костюм, който бе извадил като фокусник от дълбините на брезентовата си чанта.

— Джонас, откога имаш този костюм?

— Ами, още от „Винсът“. От преди пет-шест години, защо?

— Знаеш ли, не изглежда толкова стар. Мъжката мода се е променила толкова малко.

— Запазих го, защото все пак трябва да облека нещо по-прилично, когато ходя на погребение.

— Или на сватби?

— Не си спомням кога за последен път някои ме е канил на сватба.

Верити потъна в мълчание, репетирайки „невинна“ усмивка. Словесните битки с Джонас бяха обичайни през последните няколко дни. Отношенията им бяха най-близки, когато и двамата излизаха от тунела и страстта ги изгаряше. Бяха направили още два опита с пистолети, защото вече бяха намерили купувач. Пътуванията им бяха кратки, но Джонас твърдо бе решен да изследва таланта си. Нейната роля в тези опити силно я безпокоеше. Страстта и сексът в тяхната връзка ставаха все по-бурни и почти неуправляеми. Все пак Джонас ѝ бе доказал, че за да се люби с нея, не бе необходимо задължително да е посещавал тунела.

Верити се намръщи, спомняйки си по какъв начин бяха прекарвали последните нощи. Изглежда, че не нейният намек го беше ентусиазирал да ѝ докаже, че е независим от психометричните си

способности. Тази нощ, след като бяха правили любов, тя се бе унесла в сън. Бе я събудило някакво странно усещане. Джонас бавно навлизаше от страни в нея. Бе се опитала да протестира, но тревогата и бе веднага заменена от неземно удоволствие.

Когато свършиха, той си бе тръгнал. Беше около три сутринта, когато бе напуснал къщата ѝ. Верити не го бе помолила да остане. Не знаеше защо не го бе направила. Изглежда, че имаше нещо общо с несигурността на тяхната връзка. Ако му позволеше да остане до сутринта, някак си скъсяваше прекалено много разстоянието помежду им.

Досега никога не бяха обсъждали бъдещето на техните отношения. Всичко си течеше нормално в ресторанта, само дето Емерсън ги наблюдаваше с по-голям интерес. Старецът никога не бе попитал Джонас, защо се връща толкова късно през нощта. Явно се бе примирил с факта, че Верити си има любовник. Навярно най-сетне се беше и поуспокоил, че има нормална дъщеря, а не лесбийка.

Вратите на асансьора се отвориха пред приемната на Кинкейд. Правеше веднага впечатление скъпата италианска мебелировка и секретарката, която приличаше на филмова звезда. Тя ги посрещна с ослепителна усмивка и впи очите си в Джонас.

— Добър ден, с какво мога да ви помогна?

— Аз съм Джонас Куоръл, а това е мис Верити Еймс. Искаме да говорим с мистър Кинкейд, имаме уговорена среща.

— Разбира се, мистър Куоръл. Влезте през тази врата вдясно, секретарката ще ви покаже офиса му.

В съседната стая ги очакваше друга очарователна жена, но този път тя беше руса.

— Добър ден, мис Еймс, мистър Куоръл. След малко ще бъдете приети от мистър Кинкейд.

Верити тайничко разгледа прекрасния ѝ костюм и си помисли, че сигурно тази дама получава няколко пъти по-голяма заплата от оборота на ресторанта за месец. Трябваше да внимава, защото Джонас лесно можеше да се увлече по подобна красавица. „Не знаех, че съм толкова ревнива!“ Изведнъж се почувства като глупачка.

— Заповядайте отгук, мистър Кинкейд ви очаква.

Верити се впечатли от две неща, когато влязоха в просторния офис с изглед към залива „Голдън Гейт“. Първото беше изтърбушеното чучело, поразително приличащо на обесен човек, а второто беше картината на Кейтлин Евинджър. Платното представляваше абстрактно изображение на жена, плуваща в окървавено море. Потрепери леко от болката, която се излъчваше от там. „Никога не успях да разбера какво толкова се е случило с Кейтлин, дори и сега, когато я познавам още по-добре. Едва ли е само автомобилната катастрофа.“

Изад бюрото пред тях се изправи да ги посрещне изключително привлекателен мъж. Изглеждаше връстник на Джонас — около 35–40 годишен. Кинкейд беше висок с широки мускулести рамене. Но приликата му с Джонас не свършваше дотук. Той излъчваше самоувереност и сила, характерни за хора, постигнали големи успехи. Светлорусата му коса беше подстригана по перфектен начин. Очевидно за нея се грижеше стилист, който вземаше за услугата хонорар колкото сметката на обяд за четирима в „Юниън скуеър“^[1].

Коприненият му костюм носеше емблема на италиански дизайнер, а червеникавите му обувки бяха ръчна изработка от крокодилска кожа. — Мис Еймс — Кинкейд галантно ѝ кимна с глава.

Няколко секунди той изучаваше усмихнатото ѝ лице, явно доволен от това, което вижда.

— Мистър Куоръл, благодаря и на двама ви, че дойдохте. Съжалявам, ако съм ви създал неудобство, но моят секретар Хач ме информира, че ще се срещнете и с други потенциални купувачи, така че не можах да се стърпя да не ви поканя. Признателен съм ви, че се отбихте първо в моя офис.

— Няма проблеми. Моят клиент иска възможно най-добра цена, а Хач ми спомена, че ще заплатите толкова, колкото поискам.

— Това е така наистина. Парите не са проблем, важно е автентичността и състоянието на пистолетите.

— Мога да ви уверя, че се намират в отлично състояние — Джонас сложи куфарчето на бюрото. — Оригинални пистолети за дуел „Уиндхам и Смит“, британска изработка. Кутията е махагонова, а на нея е гравирана годината 1795. Вдигнете единия, за да се уверите, че са автентични, ако разбира се, сте запознат с подобни оръжия.

— Както виждате от стените, аз съм запален колекционер на оръжия, но моята страст са мечовете и рапирите.

Кинкейд внимателно огледа кутията, отвори я и взе един от пистолетите.

— Много удобна дръжка, прекрасно тежко оръжие. Само как ще ме убедите, че са автентични, мистър Куоръл? Имате ли някакви документи или...

— Сигурен съм в това.

— Но как, все пак нямате доказателства.

— За съжаление, нямам право да споменавам името на предишния колекционер, от когото са откупени. Мога да ви кажа, че са били притежание на английска аристократична фамилия до 1970 година, когато са били продадени на търг. Били са оръжия на един дуел между мъж от тази фамилия и друг аристократ някъде около 1800-ната година.

— Истински дуел?! И каква е била причината?

Кинкейд впи поглед в дръжката на пистолета, все едно че беше направена от диаманти.

— Истински дуел не се е състоял, защото никой не е стрелял. Личността, заради която всъщност се е водил и спорът, е спряла ненужната стрелба.

Верити погледна към Кинкейд и можеше да се закълне, че той е разочарован.

— Предполагам, че дуелът се е водил заради жена.

— Да, нейното име е било Аманда.

— Разбирам. Фактът, че с пистолетите не се е стреляло, намалява за мен тяхната стойност. Бих предпочел да купя оръжие, което е било използвано по предназначението си. Съжалявам, но това ми е нещо като колекционерска слабост. Всички тези саби и мечове са били използвани в истински битки, а не са служили само за украшение.

— Разбирам ви, мистър Кинкейд. Това си е ваше право.

Джонас протегна ръка, за да вземе пистолета. Веждите на Кинкейд се сключиха, но той все пак му подаде оръжието.

— Това не значи автоматично, че се отказвам. Ще ви направя оферта, но ще искам моят експерт да ги оцени предварително.

— Трябва да ви разочаровам, сър, но нямам необходимото време, за да идвам отново до Сан Франциско. Надявам се да извърша продажбата днес, защото ме очакват още трима купувачи. Двама от тях са експерти, така че няма да има проблеми по определяне на

автентичността. Надявам се, че ще ме разберете. Но естествено, ако не сключа сделката днес, ще ви телефонирам, за да се срещнем отново. Тогава ще можете да извикате и вашия оценител да ги види.

Лекото загатване, че сам не е в състояние да оцени pistolетите, раздражни Кинкейд, но външно това се изрази само в една студена усмивка.

— Ще го имам предвид. Дръжте ме в течение за резултата от днешните ви срещи.

Кинкейд демонстративно обърна гръб на Джонас.

— Чудесен изглед, нали, мис Еймс?

Верити му отвърна с усмивка и видя с учудване как напрегнатото му лице се отпусна. „Може би наистина по-често трябва да използвам тази усмивка.“

— Прекрасно е, имате голям късмет, че притежавате този офис. Но ако аз бях на ваше място, едва ли щях да свърша някаква работа, изгледът постоянно ще ме разсейва.

— Свиква се, мис Еймс, с красотата лесно се свиква. А с тази гледка още по-лесно. За да задържи по-дълго време вниманието на един мъж, красотата трябва първо да бъде естествена и второ — по-обикновена.

— Както pistolетите, нали? Те са красиви по свои начин, но това че не са използвани по предназначение, намалява за вас тяхната стойност.

— Изключително точно се изразихте, мис Еймс. Благодаря ви за разбирането. Вижте всички тези оръжия — всяко едно е със своя собствена история. Винаги проверявам, дали е използвано в действителност, преди да купя някой нов експонат. Какво ще кажете за колекцията ми, мистър Куоръл? Или сте само специалист по pistolетите.

Джонас направи няколко крачки към стената.

— Не мога да твърдя, че съм експерт, мистър Кинкейд, но ще ви кажа от пръв поглед, че тази кама е фалшива. Наподобява автентична, но всъщност е само добра имитация.

— Но какво говорите?! Купих тази кама от много сигурен източник. Навярно грешите?

— Имате ли нещо против, ако я откача?

— Не, моля.

Верити едва сега осъзна, че дъхът ѝ беше спрял. Но какво прави той?! Отново ли изпробва таланта си? Това не е най-подходящото място, където трябва да го нрави. Тя не можа да реагира навреме, за да го спре. Вече се подготвяше да се озове в тъмния коридор, когато в съзнанието ѝ проблесна мисълта, че според Джонас камата е имитация. „Ако наистина е така, нищо няма да се случи...“

Джонас се пресегна и свали камата от стената. В съзнанието и започна да се оформя познатият тунел. Но този път не беше мрачен, очертанятия му не бяха ясни и някак изглеждаше... по-нов. Усещаше някъде пред себе си присъствието на Джонас, но все още не можеше да го види. После съзря замъглено изображение и побърза да ускори крачките си. „Джонас е прав. Това сигурно е най-самотното място на Вселената.“ Едва беше извървяла и няколко метра, когато пред очите ѝ постепенно се избистри видение на столова, обзаведена със съвременни столове, бюфет и маса. Един мъж седеше в далечния ѝ край. Хванал се беше за гърдите, а лицето му бе побеляло от ужас. „Получил е сърдечен удар“ — помисли си Верити. Но точно тогава видя кръвта, струяща между пръстите му в една от чиниите със спагети. Спря се шокирана, а след това се обърна и побягна с всички сили. Секунда по-късно се сблъска с Джонас и едва не го събори по гръб.

— Джонас, там... този човек агонизира...

— Спокойно, скъпа, всичко е наред. Сега ще пусна камата и ще се махнем оттук.

Изведнъж тунелът, в който се намираха, започна да се стопява. Връщането в реалността беше толкова неочаквано за Верити, че залитна напред, загуби равновесие и се хвана за ръката на Кинкейд.

— Но моля ви, мис Еймс, какво ви стана? Да не ви е зле?

Тя си пое дълбоко дъх и изобрази една невинна усмивка, както я бе посъветвал Джонас.

— Благодаря, добре съм. Зави ми се свят. Тръгнахме доста рано тази сутрин и не успях да закуся. Мисля, че сигурно вече е и време за обяд. Извинете ме.

Джонас вече окачваше камата обратно на мястото ѝ.

— Да, така е, мис Еймс. Часът е дванадесет и четвърт. Ще съм ви много признателен, ако приемете да обядвате с мен. Въпреки че

сделката не се осъществи, вие ми отделихте от времето си, за което искрено ви благодаря.

Верити вдигна очи към Джонас, давайки му ясен знак, че решението е изцяло негово. Не искаше после да я обвинят, че тя е причината, продажбата да се провали.

— Не, благодаря ви за поканата, мистър Кинкейд Време е да тръгваме, защото имаме още доста работа Верити, готова ли си?

— Да, Джонас.

— Да тръгваме тогава.

Джонас затвори куфарчето с пистолетите.

— Един момент, мистър Куоръл. Не чух последното ви мнение за камата. Нали все пак я държахте в ръка.

— Със сигурност не е от XVI век. Най-вероятно е от 1955–1960 година. Все пак не се отчайвайте, тя е чудесна имитация.

— Сигурно грешите? Не е възможно.

— Това си е ваше мнение. Но ако бях на ваше място, щях да внимавам с човека, който ви е продал това оръжие. Смятам го за твърде опасен.

— Това пък откъде ви хрумна?

— На първо място ви е продал фалшификат, а на второ, действа по много безскрупулен начин.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това?

— Няма значение. Може би съм леко засегнат на професионална тема. И как няма да съм, след като сигурно сте платил цяло състояние за този фалшификат, а аз дори не получих цена за чифт оригинални английски пистолети. Довиждане, мистър Кинкейд.

Деймън Кинкейд гледаше мрачно към затворилата се току-що врата. Беше разкъсан от яд, но странно защо, предчувстваше, че се намира в голяма опасност. Натисна бутона на бюрото си. Хач се появи почти мигновено и покорно сведе глава.

— Какво ще обичате, сър?

— Веднага се свържи с Гелкърк. Искам го тук до един час.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Уилям Гелкърк пристигна след около 45 минути в офиса. Беше нисък, закръгленичък човечец с вече почти оплешивяла глава. Гледаше подозрително и любопитно през дебелия стъкла на очилата си. Макар

че Кинкейд го намираше за отвратителен и досаден, често прибегваше до неговите услуги. Гелкърк се славеше като един от най-добрите познавачи на XVI век по западното крайбрежие. Кинкейд вече съжаляваше, че не се бе допитал до него, преди да окачи камата на стената.

А допреди час можеше да се закълне, че е автентична. Нали сам я беше взел от колекцията на стария Хенри Уилкокс. Уилкокс му се бе обадил да се похвали с новия си трофей, без да подозира, че по този начин подписва смъртната си присъда. Камата много допадна на Кинкейд и той реши, че я заслужава повече, отколкото стария си приятел Хенри. Знаеше къде старецът държи скрит пистолета си и не се поколеба да го използва срещу него. Полицаяите определиха убийството като „жесток акт на насилие“ и отново предупредиха собствениците на оръжие да не държат пистолетите си вкъщи, защото после сами ставали жертви на случайни крадци.

Кинкейд се насили да се усмихне, когато подаде камата на Гелкърк.

— Много любезно от твоя страна, че се отзова толкова бързо на поканата ми. Бях толкова нетърпелив да чуя мнението ти за това оръжие. От години си мисля, че е оригинална италианска изработка от XVI век, но днес един млад джентълмен изрази известни съмнения. Бъди така добър да ми кажеш и твоето мнение. Заплащането е по обичайните тарифи.

Гелкърк кимна с глава, пое камата и дълго изследва украсената ѝ с орнаменти дръжка, а после се приближи до прозореца, за да прецени и острието.

— Знаеш ли, сигурно ще те разочаровам, но не ми прилича на автентично. Мога, ако искаш, да направя допълнителни изследвания в лабораторията. Ще ти кажа и защо мисля така. Първо, като цяло оръжието е доста леко. По онова време са имали здрава, качествена, но и тежка стомана. Допускам, че дръжката е оригинална, но и за нея не бих могъл да гарантирам.

— Благодаря ти, Уилям, това е напълно достатъчно. Няма да е необходимо да я изследваш в лабораторията. Тази грешка ще ме научи за в бъдеще да бъда особено внимателен, когато купувам нещо — Кинкейд едва се сдържаше да не избухне. — А сега можеш да си тръгваш. Секретарката ми ще ти напише чек и ще ти извика такси.

— Винаги е удоволствие за мен, мистър Кинкейд. Все пак не се тревожи толкова за камата. Тя е отлична имитация и много хора биха се заблудили.

Кинкейд нетърпеливо изчака последните му думи и тракна вратата зад гърба му.

— По дяволите! Мамка му на този Уилкокс! Прецакал ме е.

С бързи крачки стихна до бюрото, вдигна слушалката и набра някакъв номер. Отговори му плътен мъжки глас, който само потвърди номера:

— Оукланд — 510 815 5206.

— Тук е Кинкейд, искам да говоря с Треслар.

Отсреща за момент настъпи тишина.

— Да-а, Треслар слуша.

— Аз съм Кинкейд, осигурявам работа за твоята фирма. Ще има ли кой да я свърши?

— Разбира се, винаги ще се намери човек. Предупреждавам те само, че цените са малко по-високи от предишния път.

— Знаеш, че парите не са от значение, щом съм доволен от свършеното.

— Казвай тогава?

— Името му е Джонас Куоръл. Работи като мияч на чинии в ресторанта „Ноу Бул“ в Сикуънс Спрингс. Искам да изглежда като работа на дребен крадец, които се е изплашил и случайно е дръпнал спусъка. Такива неща стават всеки ден, нали? Полицията ще разследва, но скоро ще се откаже и ще чака крадецът отново да удари някъде.

— Ясно. Плащането?

— Парите ще бъдат депозирани на сметката ти. Знаеш как — половината предварително, другата част, когато свършиш работата.

— За кога трябва да е изпълнено?

— Колкото се може по-скоро. Какво ще кажеш до края на тази седмица?

— Готово, записвам бърза поръчка.

Линията бе прекъсната. Кинкейд остави слушалката и се върна обратно до прозореца.

Нямаше и съмнение, че Куоръл трябваше да излезе от играта. Този човек се превръщаше в една голяма въпросителна. Явно наистина имаше „усет“ при определяне на античността на старинни предмети.

„Но как се е свързал с Евинджър?“ Хач му беше осигурил списъка на гостите и името „Джонас Куоръл“ фигурираше там. Куоръл би могъл да представлява някой заможен анонимен колекционер, който би желал да притежава „Кръвожадност“. Но това не беше единствената причина, поради която Кинкейд желаше смъртта му. Имаше самочувствието да се бори финансово срещу всеки евентуален купувач, но разследването на агенцията показваше, че има и нещо друго в отношенията на Куоръл и Евинджър. Каквото и да бе, то беше прекалено неизвестно и опасно.

Искаше смъртта му, защото усети нещо нередно в погледа му, когато взе камата в ръце. За момент там бе проблеснал ужас, сякаш беше разбрал не само че оръжието е фалшиво, но и че с него е причинена смъртта на друг човек. Когато и да представляваше Джонас Куоръл, той знаеше прекалено много и ставаше наистина твърде опасен. Кинкейд не знаеше точно защо, но разчиташе на интуицията си. Благодарение на нея беше оцелял и в по-тежки ситуации и бе изградил финансовата си империя. „Напоследък станаха прекалено много съвпадения и това умение на Куоръл само наля масло в огъня. Какво ще търси този мъж на наддаването за «Кръвожадност» и как е възможно да избере точно тази кама от стената?“

Тези въпроси продължаваха да измъчват Кинкейд, оставяйки му неприятното усещане, че го грози смъртна опасност. Като допълнение на останалите му проблеми можеха да тръгнат и слухове, че съблазнен от тази кама, е убил стария Уилкокс.

„Време е да се отърва от Куоръл, а после може да обърна внимание и на червенокосата му приятелка.“ Нещо в усмивката ѝ постепенно възвръщаше старата страст, която бе изпитвал някога в къщата на Сендкуист.

---

[1] Престижен ресторант на централен площад в Сан Франциско — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIV

Късно следобед в понеделник посредникът на някой си Филип А. Хегърти се съгласи да даде исканата цена за комплекта пистолети. А във вторник сутринта Джонас предаде чека на Емерсън Еймс. Той гледа около минута недоумяващо лъскавата хартийка с написаните на нея шест цифри.

— Мили Боже! Аз съм ходил с толкова пари в куфарче? Джонас, спасяваш ми задника и ставаш мой приятел до края на живота ми. Вземи си бира и разказвай.

Двамата стояха в кухнята на „Ноу Бул“. Наближаваше единадесет и Верити беше заета с приготвянето на обяда и със сложни маниери ги заобикаляше.

— Татко, Джонас не може да си пие бирата сега. Трябва някой да ми помогне.

В този момент се чу характерно чукане от отваряща се кутийка с бира. Джонас отметна назад глава и отпи няколко големи глътки.

— Не й обръщай внимание, Еймс. Във вторник по обед идват най-малко хора. Нали я знаеш, че винаги има нужда да се оплаква. Между другото, мия еднакво добре чиниите, независимо дали съм пиян или трезвен.

Верити се обърна, за да вземе купата с картофи от хладилника и усети, че се изчервява. „Може би наистина се превръщам в зловна, опърничава стара мома.“

А може би често се спречкваха с Джонас, само защото част от нея отчаяно протестираше срещу несигурността на връзката им? Беше много по-лесно и безопасно да му крещи и да му се сърди, отколкото да се влюби в него. Вече твърде много се тревожеше и от факта, че тактиките ѝ се проваляха една след друга. Мисълта, че може би вече е влюбена, я плашеше до смърт и допълнително изостряше езика ѝ.

Джонас завърши разказа за тяхното пътуване до Сан Франциско, само възхвалявайки начина, по които беше провел преговорите.

— Това беше. Вдигнах цената с още три хиляди и този Хегърти се предаде. После отидохме в магазина, да си изберем костюми за пролетния ренесансов бал на Кейтлин Евинджър. Там вече дъщеря ти напълно се побърка. Само да знаеш каква рокля искаше да наеме^[1]?

С огромно деколте, цялата обшита с дантели, златни нишки и плюс това, удивително къса.

— О, беше прекрасна и много автентична. Чела съм, че точно такива са били през Ренесанса.

— Ред мисля, че забравяш кой е експертът на тази епоха тук. Роклята, която си искала да наемеш, по би отивала на скъпа холивудска проститутка.

— Но аз исках точно това, да бъда като ренесансова куртизанка.

— Бъди благодарна, че не ти взех слугинската униформа.

— Татко той беше в ужасно настроение, когато влязохме в магазина, въпреки че вече бе продал изгодно пистолетите. Беше го яд на мен още от офиса на Кинкейд.

— И как няма да ме е яд, като през цялото време се хилеше на това надутото копеле.

— Глупости, през цялото време изпълнявах твоите заповеди, Джонас. Забрави ли, че ти ме посъветва през цялото време да се усмихвам невинно? Трябваше да изиграя ролята на „глупавичката ти червенокоса приятелка.“

— По дяволите, какви ги говориш, след като надхвърли границата на нормалното. Да съм те карал да се подпираш на ръката му? Не забеляза ли, че те гледаше, както акулата гледа краката на плувеца?

— Деца, деца, няма ли да престанете да се разправяте за дреболии. Денят е прекалено хубав, за да го разваляте с вашите кавги. Запазете си енергията за по-късно, когато останете сами.

— Чудесна идея, татко. Прекалено съм заета, за да се разправам с Джонас. Но не си чул цялата история за нашето малко пътешествие. Той отново изпробва способностите си с една кама в офиса на Кинкейд.

— Така ли? И какво се случи? Същото нещо като с пистолетите ли?

— Не, татко, този път коридорът изглеждаше по-различен. Някак си беше по-нов и пред нас много по-ясно, но и по-ужасно се разкри

видение на умиращ човек. Беше паднал на кухненската маса и целият бе в кръв.

Джонас отпи от бирата си и се облегна на мивката.

— И аз имах същото впечатление. Сякаш това убийство се беше случило съвсем наскоро. Но преди никога не ми се е случвало да приемам психическа енергия от нов предмет.

— Искаш да кажеш, че камата на Кинкейд е била само съвременно копие на оригинала?

— Да, бях почти сигурен, че е фалшификат, още щом я видях на стената. Приблжих се и по вида на стоманата разбрах, че е изработена около шестдесетте години. Докоснах я с мисълта, че нищо няма да се случи, но грешах. Тя излъчваше ужасни вибрации, но аз никога...

— Какво? — Верити прехапа устни, защото се досещаше какво е предположил.

— Освен ако твоето присъствие не ми въздейства по същия начин, както опитите във „Винсънт“.

— Талантът ти продължава да се усъвършенства, нали?

— Изглежда, че е така.

Всички в кухнята замълчаха, осмисляйки променилата се ситуация.

— Сега разбирам — обади се накрая Емерсън. — Това може да бъде голяма неприятност.

— Меко казано, така е. По дяволите, можеше да не се стига до това усложнение.

Верити почувства, че я побиват тръпки. Тя беше причината за това допълнително „усложнение“. Джонас бе привлечен от нейните умения да навлиза в психометричния тунел, но може би сега щеше да си тръгне. „Може би вече се е случило «нещото», което да го накара да изчезне завинаги?“

— Добре все пак, че психометричните ми способности са свързани само с отрицателните, а не с всички емоции от миналото.

— Какво мислиш, че си видял този път, Джонас?

— Нямам и представа, Емерсън. Все едно, че съм видял няколко кадъра от филм, а искам да разбера какво се е случило най-накрая. Предполагам, че виждам моментите, свързани с най-голямото насилие или жестокост. В някои обекти те са изключително чисто запечатани. Дори и себе си чувствам като част от видението. Знам и разбирам

всичко, което се случва. Докато в други случаи, като този вчера, все едно че съм видял фотографска снимка с непознати за мен хора.

— Имаш ли някаква хипотеза каква е връзката между умиращия мъж и камата?

— Не знам, трудно е да се предположи. Може би е бил предишният собственик или просто човек, намушкан с това оръжие.

— Джонас, струва ми се, че грешиш. Аз останах с впечатлението, че мъжът е бил застрелян.

— Не споря, може и да си права.

Емерсън разтърси глава.

— Не знам какво да мисля. Всичко е толкова невероятно. Винаги съм смятал, че не страдам от предразсъдъци, но Господ ми е свидетел — това вече надхвърля границите. Разбираш ли колко странно е това?

— Беше ми зададен същият въпрос от мис Еймс.

— Едно е да мислиш, че имаш някакви психически заложби. Много хора вярват в телепатия, предчувствия или нещо подобно. Но и двамата да виждате едно и също в някакъв измислен коридор, е направо изумително. Бих се заклел, че лъжете, ако не познавах толкова добре дъщеря си — Верити никога не лъже. А и не мисля, че ще си фантазирате така дълго. Това е прекалено изморително, нали, Джонас?

— Най-после да чуя една добра дума — Джонас смачка празната бирена кутийка и уцели коша в ъгъла. — Помисли си какво съм чувствал. Предполагах толкова години, че съм единственият човек на тази планета, който вижда тези образи, когато държи вехтории. Испитах ужасно облекчение, че има някой до мен. — Джонас обърна златистите си очи към Верити. — Най-малкото, ако постепенно полудявам, вече зная, че не съм сам.

— Смятам, че никой от двамата ви няма да полудее. Ще трябва да свиквам с мисълта, че действително съществува някакъв психометричен тунел и вие пътувате в него. Сега ще ми разкажете ли нещо повече за това, което сте видели вчера. Как изглеждаше този човек, умиращ на масата?

— Няма много за разказване, стояхме само около минута. Той си лежеше на масата в столовата, а кръвта му течеше в чинията с макарони.

— Джонас, но той е бил свързан по някакъв начин с камата?

— Твърде е вероятно. Имам впечатление, че повечето хора, които срещам в коридора, са в директна връзка с предмета, който държа. За съжаление, почти никога не разбирам каква.

— Дрехите, с които беше облечен човекът, бяха старички, може би от седемдесетте.

— Ти си имала време да го разгледаш? Но защо не ми каза още вчера? Забеляза ли нещо друго?

— Не, но имах усещането, че умиращият мъж познаваше своя убиец. Горкият човек изглеждаше толкова изненадан и сякаш казваше: „Това не е възможно!“ Този, който го е убил, е бил негов познат или дори приятел.

— Да, май че си права. И аз усетих нещо подобно, но си помислих, че някой непознат е влязъл, докато старецът се е хранил. Това също би могло да го изненада.

— Ами Кинкейд? — прекъсна го нетърпеливо Емерсън. — Допускате ли, че той знае нещо за историята на камата?

Джонас вдигна рамене.

— Кой знае? Мислеше си, че оръжието е италиански уникат от XVI век. Направо побесня, когато му казах, че е копие. Предполагам, че е платил цяло състояние, за да го притежава. Почти всички колекционери не задават въпроси за миналото на даден предмет. Колкото по-малко знаят, толкова по-малки са и грижите им. Ако някой е застрелял собственика и е откраднал камата, за да я продаде после на фанатичен колекционер като Кинкейд, защо ще задаваш излишни въпроси. Точно както беше и в нашия случай. Хегърти се интересуваше само от едно — дали пистолетите са автентични. След като се убеди, че е така, само подписа чека.

— Започвам да разбирам начина им на мислене, макар че могат се различава съществено. Не бих спал спокойно, ако знам, че заради предмет, който току-що съм купил, е бил убит човек. Но както и да е, да предположим, че този Кинкейд не знае нищо.

— Но той дори не подозираше, че притежава фалшификат — заключи Верити и бутна в ръцете на Джонас една тенджерка, изпускаща обилно пара. — Хайде, размърдай се, сложи го на масата.

— Какво, по дяволите, е това?

— Не виждаш ли, макарони. Мислех да ги приготвя с доматиен сок, но не знам защо промених мнението си. Ще им направя един

чудесен песто сос.

Късно вечерта, след като затвори ресторанта, Верити реши да се върне към рутинното си развлечение. Остави Джонас и баща си да играят шах, грабна халата си и тръгна към спокойствието и уединението на минералните бани. Двата мъже бяха толкова концентрирани върху играта си, че не ѝ обърнаха никакво внимание, когато излезе от бунгалото.

Както и очакваше, огромната зала в син и бял теракот беше празна. Светна няколко лампи, колкото да намери пътя до любимия си басейн. Свали дънките и блузата си и навлезе гола в топлата вода. Когато се потопи до шията, отпусна се назад и затвори очи.

През главата ѝ отново преминаха събитията, които се бяха случили напоследък. Първо, вече имаше любовник, после бе открила, че той притежава някакъв безсмислен и ужасяващ талант, а след това бе станала приятелка с известна художничка. „Колко много неща само за няколко дни.“ Тихият и спокоен живот, с който толкова беше свикнала, изглеждаше безнадеждно изгубен. „Или не? Може и всичко да свърши? Джонас ще охладнее скоро към мен и някоя сутрин ще е изчезнал. Същото се отнася и за Кейтлин, която се кани да завърши с фойерверки кариерата си. И какво ми остава? Ресторантчето и баща ми, който някога вече трябва да се умори да скита...“

Тази вечер не ѝ се мислеше за странната психична връзка с Джонас. В нея имаше прекалено много неизвестности, а сега съзнанието ѝ търсеше само доказани факти. Първият от тях беше, че и сама чувстваше превръщането си в опърничава, заядлива стара мома. Въпросът бе, колко време щеше да издържи нейният любовник, преди да сложи брезентова чанта на гърба си.

— Знаеш, че ще дойда, и затова се къпеш гола, нали?

Ниският, плътен глас на Джонас я извади от унеса ѝ.

Отвори очи и почувства как се изчервява, осъзнавайки голотата си. „Колко съм глупава. След толкова ноци, прекарани заедно, аз все още изпитвам свян.“

— Мислех, че играеш шах с /баща ми.

— Играх, докато загубих, после тръгнах да те търся. Мислех, че си си сложила червения сутиен и ме очакваш в леглото.

— Никога не съм имала червен сутиен.

— Ти никога не ми даваш възможност да пофантазирам.

Джонас се приближи до ръба на басейна и започна да разкопчава копчетата на ризата си. Очите му не се отделяха от тялото ѝ, което се открояваше чудесно в кристалночистата вода.

— Все пак, добре изглеждаш и без сутиен.

— Какво ще стане, ако Лора дойде отново?

— Съмнявам се, че ще се учуди така, както първия път.

Верити съща не можеше да свали погледа си от събличащия се пред нея Джонас. Изглежда той не бързаше и с лениви движения постепенно разкриваше мускулестите си рамене и широкия си гръден кош. Когато захвърли дънките на пода, вече беше почти максимално възбуден.

— Да не би да се подготвяш за стриптийзър в някой дамски нощен клуб?

— Хм, аз не те измъчвам, „малка господарке“. Ти винаги получаваш това, което поискаш — Джонас слезе по стълбата на басейна и се отпусна по гръб във водата. — Ох, чудесно е. Защо си се намръщила така?

— Мислиш ли наистина, че аз съм една зловна, опърничава стара мома?

— Ей, казах само, че си малка господарка, но това...

— По дяволите, говоря сериозно.

— Добре, добре, дори да си такава, това е част от чара ти.

— Върви по дяволите, Джонас! Това са глупости. Ако е част от чара ми, защо непрекъснато ми го натякваш и си правиш груби шеги с мен. Сега съм виновна и, че талантът ти започва да се усъвършенства. Кажи ми истината. Не съм твой тип жена, нали?

— О, Господи! Имам чувството, че някой се опитва да развали чудесната вечер, и това май не съм аз.

— Виж какво, не искам да се карам с теб, само трябва да си изясним някои неща.

— Като например?

— Като например, защо се мотаеш наоколо?

— Мотая се, защото харесвам работата си и направих откритието, чеда спя с теб, е все едно да спя с кактус. Един път преодолееш ли бодлите, плодът е много сладък.

— И какво очакваш? Това, че ме сравняваш с кактус, да ме трогне?

— Верити, не разбирам защо е всичко това? И двамата сме достатъчно уморени, нека си починем.

— Искам да бъдем искрени един към друг, Джонас. Ако не можем постоянно, то поне за малко. Казваш, че съм била тиранин, господарка, стара мома, че не ти плащам добре, а изисквам много. Да продължавам ли? Ние с теб сме напълно противоположни, дори и по отношение на нещо съвсем обикновено, като например гастрономичните ни вкусове. Между нас няма нищо, освен секс и някаква налудничава психометрична способност.

— Скъпа, знаеш, че това не е така. Има твърде много други неща между нас. Повече, отколкото аз съм имал, с която и да е жена, и повече отколкото си имала ти с всеки друг мъж.

— Може би само се използваме взаимно. Ти се нуждаеш от мен, за да изследваш и овладееш таланта си, а аз от теб, за да запълня липсата си на сексуален живот.

— Дори и това да е всичко, смятам, че е напълно достатъчно, за да съществува връзката ни. Хайде да спрем дотук. Верити, защо се измъчваш сама? Престани да задълбаваш в подробностите, отпусни се, остави се по течението.

— Много добър съвет от някого, който е правил това с години, но аз съм съвсем различна, Джонас.

— Знам това и изглежда, че не мога да те спра. Ти ще загубиш голямо количество енергия и време, само за да огледаш под микроскоп нашата връзка — отвън, отвътре, отвсякъде. Това ти е в характера — винаги всичко да е подредено, номерирано, сложено на точното му място.

— От този разговор започна да ми писва. Какво ще кажеш, да сменим темата. Кога ще плати татко дълга си към Реджиналд Ярингтън?

— След няколко дни, веднага щом от банката потвърдят чека на Хегърти.

— Надявам се, че баща ми няма да полудее от радост, като види толкова пари в брой и след това да хукне към първото казино.

— Не се тревожи за това. Сигурен съм, че Емерсън не е такъв човек. Нали го чу, сам твърди, че комарджийският дълг е „дълг на

честта“, и плюс това е разбрал, че с този Ярингтън шега не бива. Явно е, че не му се иска следващите няколко години да ги прекара, надзъртайки през рамо.

— Татко и аз сме ти много задължени за помощта. Сами едва ли щяхме да се справим. Не знам как щях да се свържа с местните колекционери и, разбира се, каква цена да поискам за pistolетите.

— Верити, нека си изясним още нещо. Може би баща ти ми дължи услуга, но ти нямаш нищо общо с това. Не си ми длъжна за нищо, разбра ли?

— Не си прав, Джонас. Въпреки че ме иронизираш непрекъснато, аз винаги играя честно и, каквото съм обещала, съм го изпълнила.

— Няма ли да спреш да се дразниш? Между нас не могат да съществуват дългове, само че е време да ми платиш моята минимална заплата, шефе... Ох, боли.

Верити бе успяла да го ръгне с пръст в корема.

— Всичките си приятелки ли наричаш така: „шефе“, „господарке“, „ваше величество“?

— Не, ти си първата, но последната. Достатъчна си ми за цял живот.

Верити усети, че настроението ѝ се подобрява и отново се отпусна във водата.

— Какво мислиш да правиш, когато овладееш уменията си? Ще преподаваш или ще се върнеш в някой музей?

— Едва ли някога ще преподавам отново. Вече прекалено много съм се откъснал от това. И през последните пет години открих, че изобщо не ми липсват лудориите, лекциите и дългите изпитни сесии. Студентите все по-често посещават залите, за да развиват сексуалните си взаимоотношения, а не да увеличават познанията си по ренесансов хуманизъм или ренесансова военна стратегия. С две думи, да си даскал е тъпо. Да работиш за някой музей или частен колекционер е далеч по-добре. Отлично заплащане, неангажиращо работно време и е дяволски интересно. Всичко, което изкопаят археолозите, ще идва първо при мен.

— Спомена днес сутринта, че уменията ти се усъвършенстват. Мислиш ли, че някой ден вече няма да имаш нужда от мен в коридора?

— Не знам, скъпа. Просто не знам, има толкова неща, които и аз не мога да си обясня.

За няколко минути настъпи неловко мълчание. Верити прехвърли последните му думи в съзнанието си. „Той е прав. Аз прекалено много разчитам и завися от нашата връзка. Какво ли ще каже за това Кейтлин? Дали и тя е попадала в подобна ситуация някога?“

— За какво мислиш?

— Мислех си за Кейтлин, дали е имала своята голяма любов?

— Съмнявам се. Мислех, че нейната голяма любов е изкуството, но ето че тя ме опровергава и ще се раздели и с него.

— Но ти я познаваш съвсем отскоро, Джонас. Струва ми се, че тя е преживяла нещо, което силно я е разочаровало. Нямам предвид автомобилната катастрофа, а нещо, което я е наранило психически и емоционално. Никой не се откъсва така от света, освен ако няма основателна причина.

— Някои хора са родени със студена кръв, Верити.

Повярвай ми, видял съм повече от теб. Срещал съм мъже, които са в състояние да убият човек със същото безразличие, с което закусват или играят голф. Нашият познат, Кинкейд, е точно такава личност.

— Какво те кара да мислиш така?

— Нещо в очите му, когато те гледаше. Само не ми казвай, че ти се е сторил сърдечен, очарователен и секси.

— Честно да ти кажа, не знам какво да мисля за него.

— Ако имаше и съвсем малко шанс, след обяда щеше да те покани и в леглото си.

— Какво?! Що за идиотщини са това, аз изобщо не съм негов тип жена.

— Тук грешиш. Кинкейд има много типове жени и един от тях е чистият, искрен и недокоснат от други ръце. Не можеш да си представиш колко искрено и невинно изглеждаш. Това сякаш насърчава мъжете да те вкарат в леглото си. Сигурен съм, че ако беше отишла сама, Кинкейд щеше да се опита да те съблазни. Ако все още бе девствена, и той го знаеше, сигурно би се наложило да използвам камата, за да те защитя. Но не си мисли, че Кинкейд е толкова хлътнал по Верити Еймс. Просто той е мръсник и си умира да прелъстява девизи. Видях камата, разбрах, че е фалшива и я използвах да отклоня

вниманието му от теб. Забеляза ли? Той направо побесня, когато разбра, че някой го е прецакал.

Верити беше шокирана и се взираше в Джонас с леко отворена уста.

— Наистина ли мислиш, че Кинкейд ме е харесал?!

— Не ме гледай така учудено. Аз съм мъж и, повярвай ми, много добре познавам съществата от собствения си пол. Но разбери ме добре, той не е харесал лицето или фигурата ти, а твоето невинно излъчване. Това му се искаше да притежава.

— По дяволите, аз съвсем не изглеждам невинна.

Джонас докосна върха на носа ѝ с пръст.

— Може би причина да изглеждаш така са точно тези две трапчинки, когато се усмихваш — той се наведе бързо и впи устните си в нейните. — Не виждам само, защо го преживяваш толкова. Шансовете да се срещнем отново с Кинкейд са минимални. Истината е, че съм доволен от Сикуънс Спрингс.

— Хм, Деймън Кинкейд... Кой би предположил, че...

— Ама ти какво? Да не си започнала да си фантазираш? Сега разбирам защо някой път казват, че мълчанието е злато. Сигурно съм вдигнал самочувствието ти поне с няколко пъти, за друг път ще знам, да не те дразня така. Всеки спор или разговор с теб е напълно безсмислен.

— Има и части от анатомията ми, които обичам да дразниш — засмя се Верити и обви ръце около врата му.

— Така ли? Само че трябва да ми кажеш кои са те и по възможност с повече подробности.

— Ти знаеш много добре кои са.

— Искам да чуя думите, обичам, когато говориш мръсотии.

— Ти си един гаден перверзник.

— Но това ти харесва, нали?

„Не само това — помисли си Верити. — Аз те обичам нещастно. Какво ще правя в това пусто място, когато си тръгнеш?“ Не го изрече гласно, а се притисна до гърдите му и прошепна думите, които той очакваше да чуе. Това бяха думи на болка, молба и отчаяние.

Джонас я целуна страстно и повдигна бедрата ѝ с ръце. Верити се опита да се разположи така, че да може да проникне по-бързо в нея.

— Почакай малко, скъпа, все още е рано. — Дългите му пръсти нежно навлязоха в жадната ѝ плът, карайки я да тръпне от удоволствие. — Толкова си гореща, гориш като огън... Толкова си стегната.

Верити продължаваше да се движи конвулсивно, а пръстите му проникваха все по-дълбоко. Бурята на оргазма ѝ я връхлетя и я накара безсилна да се отпусне на раменете му.

— Сега ще се приберем в бунгалото и ще се погрижим и за мен.

Двамата излязоха от водата. Верити видя, че е максимално възбуден и не се стърпя да вземе в дланите си огромната му пулсираща мъжественост.

— Хей, какво правиш! Така никога няма да стигнем.

Тя само се усмихна мълчаливо и продължи с нежното си изтезание, докато най-накрая Джонас се предаде.

— Какво пък, закъде съм се разбързал толкова?

Разстлаха хавлиите си върху една от дървените пейки и той побърза да се отпусне между разтворените ѝ бедра. Верити обви краката си около кръста му и потъна в страстта си.

Наближаваше три часа сутринта, когато Джонас се надигна от спалнята и нахлузи дънките си. Метна ризата на рамото си и хвърли поглед на Верити, която само се усмихна сънено.

— Лека нощ, Джонас, до утре.

— Лека нощ, Верити.

Той излезе навън и веднага настръхна от пронизващия го студен вятър. Облече ризата си, но не я закопча, а само ускори крачките си.

Спомни си какво беше казал Емерсън, когато преди няколко нощи отново се бе опитал да влезе безшумно в бунгалото:

„По дяволите, Джонас, това е безобразие. Будиш ме посред нощ. Защо не се преместиш да спиш при нея?“

„Не съм получил покана“ — бе му отвърнал.

Нейната упоритост вече го дразнеше. Чувстваше, че като го отпраща, Верити се опитваше да запази своята независимост, да му покаже, че той само е „временен интимен приятел“, който не значи толкова много за нея.

Вървеше с широка крачка по пътеката между дърветата. Клоните над главата му правеха тъмнината почти непрогледна. Само езерото отразяваше бледата лунна светлина като огромно огледало. Емерсън

беше оставил заради него светната слабата крушка на верандата и сега тя му служеше като ориентир.

Мислите му тъкмо щяха да се върнат към Верити и техните отношения, когато изведнъж забеляза някакво раздвижване, а после и една сянка в храстите, отдясно на бунгалото. „Твърде висока е, за да е на куче, тършуващо из боклуците. Това ще е само човек, притаил се в тъмнината.“

Джонас не забави крачките си и се направи, че все едно нищо не е забелязал. Знаеше, че Емерсън е оставил отключена входната врата, но така рискуваше да се окаже с гръб към нощния си гостенин. Продължи да се движи напред, но щом достигна до ъгъла на верандата, рязко кривна наляво. Реши, че е много по-разумно да влезе през прозореца. Коленичи зад храстите и пропълзя между своя джип и стария буик на Емерсън. Стигна до лявата страна незабелязано и предпазливо надникна зад ъгъла на бунгалото. „Ако това е бил случаен крадец, вече ще тича надолу по пътеката.“ В храстите отсреща не се забелязваше нищо. Бутна леко прозореца, но той изскърца и шумът разкъса нощната тишина. Бързо се вдигна на ръце и скочи в стаята.

Емерсън се размърда в леглото.

— Е, това вече е нещо ново. Не съм ли ти казвал, че влизайки през прозореца, рискуваш някой да ти резне гърлото. Знам го от личен опит.

— Шшт, Емерсън, вън няма някой.

— Мамка му, стига майтапи, виж колко е...

— Тихо, говоря сериозно.

Емерсън скочи и разтърка очи.

— Къде е? Кога го видя?

— Вън, в храсталаците е. Ако мисли да влиза, ще го направи през прозореца.

— Това улеснява нещата, ние сме двама, а той е сам.

Емерсън се придвижи до прозореца с учудваща за неговите години и размери пъргавина. Джонас се наведе да вземе брезентовата си торба и измъкна ножа. Изправяше се вече, когато входната врата с трясък излетя от пантите си. Почти веднага светна и електрическата крушка, защото мъжът, който влезе, натисна бутона за осветлението. Беше огромен около метър и деветдесет, и облечен в камуфлажни дрехи. Деветмилиметровият „Магнум“ в ръцете му показваше, че не е

дошъл да се обади по телефона. Очевидно и знаеше как да го използва, защото веднага го насочи към гърдите на Емерсън. Старият човек само вдигна нагоре треперещите си ръце. В този миг вратата на гардероба изскърца и неканеният гост установи, че в стаята има и втори мъж. На лицето му се изписа недоумение, което после се замени с ужас. Той се опита да извърти ръката си, държаща пистолета, но беше твърде късно. Ножът на Джонас вече летеше във въздуха и със свистене намери гърдите му. Мъжът махна смешно с ръце, отпусна се на пода и инстинктивно дръпна спусъка.

---

[1] Поради високата си цена, често костюми за официални случаи се наемат от специализирани магазини — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

Силният трясък на пистолетния изстрел накара Верити стреснато да подскочи в леглото си. Няколко секунди стоя вцепенена в зловещата тишина. „Сигурно съм сънувала кошмар или е било гръмотевица, а може би и кола с повреден двигател.“

Съмненията ѝ все пак останаха, защото добре познаваше специфичния звук, който издават пистолетите. Със свито сърце отметна завивките и се втурна към прозореца, проклинайки се, че не бе помолила Джонас да остане до сутринта. Това, от което се страхуваше, се оказа действителност — всички лампи в отсрещното бунгало бяха светнати.

Грабна дънките си, една блуза и чифт домашни чехли и започна да се облича пътьом към вратата. С треперещи пръсти закопча последните копчета и хукна по пътеката между дърветата.

Студеният влажен вятър болезнено шибаше бузите ѝ и караше очите ѝ да се насълзават. Още отдалеч забеляза, че входната врата е широко отворена и виси на една от пантите си. В ярко осветения правоъгълник се виждаха две фигури — едната на лежащ на пода човек, и друга — на коленичил до него мъж.

— Джонас?!

Джонас вдигна поглед към нея, но лицето му не изразяваше нищо. Мъжът на пода изохка, но очите му останаха затворени. Проста, но ужасяваща на вид дървена дръжка на нож стърчеше под дясното му рамо. Около ножа бе избило кърваво петно.

— Спокойно, Верити, всички сме добре.

— А баща ми, къде е? Добре ли е?

Емерсън се показа от кухнята.

— Цял-целеничък, но благодарение отново на Джонас. Той ще се окаже много полезен работник, Ред, и мисля, че заслужава повишение.

Верити огледа баща си, за да се убеди, че е невредим, и отново се обърна към Джонас.

— А ти?

— Нищо ми няма. Куршумът отиде в тавана, но боя се, че трябва да се погрижим за нашия гост. Време е и да извикаме представител на закона, ако има такъв тук, и линейка. Не виждам телефон, така че, Верити, ти си избрана да изтичаш до твоето бунгало и да се обадиш.

— Ще оживее ли?

— Кръвотечението не е силно, докато ножа е на това място. Ще го оставя там, нека докторите го махнат.

Джонас се наведе и допря пръсти към сънната артерия на ранения.

— Изпаднал е в шок. По-добре е да побързаш, защото скоро няма да има нужда от линейка, а от катафалка. Не искам да го изтървем. Трябва да ми отговори на няколко въпроса.

— Веднага се връщам.

— Верити, всичко, което ще им кажеш, е, че някакъв тип случайно е нахълтал в бунгалото, за да краде, разчитайки, че е празно. Когато ни е открил, паникьосал се е и е използвал пистолета си. Това е цялата история, нищо повече.

— Защо, има ли нещо друго?

— Ще се правиш на невинна, вече знаеш как.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Ще го обсъдим по-късно, а сега тичай.

Верити искаше да зададе още няколко въпроса, но махна с ръка и побягна към бунгалото си. Джонас ръководеше всичко, а баща ѝ го защитаваше. На пода лежеше някакъв непознат, облян в кръв. Цялата ситуация потвърди нещо, което отдавна бе забелязала. „Джонас не заслужава никакво доверие, особено когато се нагърбва да управлява нещо.“

Измина доста време, докато най-сетне Верити се успокои и разбере това, което бяха предположили Джонас и баща ѝ малко по-рано. Полицайте бяха свършили с въпросите си и си бяха тръгнали, а санитарите бяха отнесли ранения мъж на носилка. Верити захвърли парцала, с който бе почиствала кървавото петно на пода, скръсти ръце на гърдите си и тръгна към кухнята.

Джонас и Емерсън седяха зад кухненската маса и си бяха налили водка във водни чаши. По отегчените им лица можеше да се разбере, че вече очакват нейните въпроси.

— Е, смятате, че това е наемен убиец, изпратен от Ярингтън.

— Твърде вероятно, Ред, но има нещо съмнително. Никой лихвар няма да тръгне да убива клиента си, само защото малко е закъснял с плащането на дълга си. Няма логика. Какво ще вземеш от един умрял? Все едно да заколиш патицата, която ти снася златни яйца.

Джонас замислено барабанеше с пръсти по масата.

— Мисля, че не е искал да те убива, а само да те сплаши.

— Но защо ще идва с пистолет?

— А ти какво очакваш, скъпа? Който се занимава със събиране на стари дългове, не се разделя с желязото, дори когато спи. В нашият случай е дошъл да покаже малко мускули, но се е паникьосал, като ни е видял двама, и е дръпнал спусъка. Решил е първо да стреля, а после да задава допълнителни въпроси.

— Но защо не обясни това на полицаите? Защо им каза, че е обикновен крадец? Какво ще стане, когато той дойде в съзнание и се разприказва?

— Спокойно, Верити, нищо няма да се случи. Мъжът със сигурност е получил заповед, при случаен провал да държи устата си затворена, докато пристигне адвокатата му.

Верити обърна очи към баща си.

— Предполагам, че ти не искаш нищо да им кажеш, защото това ще е все едно да разбуташ гнездо с оси. Ще трябва да им обясняваш как си направил твоя „дълг на честта“, ще трябва да им кажеш, откъде си взел пистолетите, че за тях нямаш никакви документи и сигурно си ги продал без ДДС или Господ знае какво.

— За това си права, Ред. Как го каза, гнездо с оси. Виж, мисля, че дори нещо да се разчуе, ще мога да се справя, но аз да им разкажа всичко, просто няма смисъл.

— По дяволите, и двамата сте се замесили в огромна каша и надявам се, го осъзнавате? Всичко това е налудничаво, глупаво, прекалено опасно, да не споменавам, че е незаконно и подсъдно. И, разбира се, лесно можеше да се избегне, ако ти, татко, бе имал здравия разум, да не се замесваш с този Ярингтън.

— Знам това, Ред, извлякъл съм си поуки — хвърли й невинен поглед Емерсън.

— А колкото до теб, Джонас, имаш ли някаква представа какво се случи тук тази нощ? И двамата с баща ми можехте да бъдете убити.

Ти едва не закла някакъв непознат, а сега спокойно си седиш и си пиеш водката, все едно че нищо не се е случило.

Джонас се размърда на стола.

— Виж какво, скъпа, не разбирам защо не се успокоиш. Малко си ядосана, но...

— Ядосана ли? Едва не бяхте застреляни от някакъв бандит, забил си му нож в гърдите, излъгахте полицията и сега се осмеляваш да ми кажеш „малко си ядосана“! Ти добре ли си, Джонас? Това е лудост.

— Успокой се, Ред, нали всичко свърши...

— Не ми разправяй „успокой се, Ред“. Изтърпях достатъчно тази нощ. Оставям ви да полеете „победата“ си. За разлика от вас, аз имам напълно законен бизнес, работя много, уморявам се и се нуждая от почивка. И без моето присъствие сигурно имате достатъчно какво да си кажете. Лека ви нощ.

Верити се извъртя рязко, излезе и тракна вратата зад гърба си.

След шумното ѝ заминаване в малката кухня задълго настъпи тишина. Джонас замислено гледаше пред себе си и галеше чашата си с водка. Емерсън изохка тихо, надигна своята и, когато я пресуши до дъно, отново се пресегна към бутилката.

— Темпераментна е, нали? Понякога дори става агресивна.

— Пфу-у, вече отдавна го забелязах.

— Изцяло моя грешка, научил съм я винаги да казва това, което мисли. Но не се тревожи толкова, тя ще се успокои. Утре ще е забравила всичко.

— Звучи добре, но едва ли ще стане. Видя ли ѝ изражението, когато дойде в бунгалото? Все едно, че беше срещнала призрак.

— Верити винаги е мразила насилието. За съжаление, като дете видя доста грубости и жестокости. Опитвах се да ѝ спестя това, но знаеш какво се случва често по онези интересни места. На няколко пъти е била свидетел на сбивания с ножове, но все пак може би е за добро, защото сега не е съвсем беззащитна.

— Знаеш ли, тя често ми казва, че с теб си приличаме.

— Хм, глупаво съпоставяне. Та аз едва завърших средно образование, да не говорим за университет.

— Не мисля, че иска да каже това.

— Тогава сигурно казва, че имаме еднакви интереси, че обичаме да скитаме и да пилеем напразно живота си.

— Плюс това и още други неща — мисли, че аз съм безотговорен и непостоянен, че не може да разчита на мен за по-сериозна и продължителна връзка. Също, така че единствената причина да дойда тук, е желанието ми да изследвам психометричната си способност.

— Но защо тогава те държи в леглото си до три сутринта, щом имаш толкова недостатъци? — измърмори Емерсън и отново надигна чашата си.

— И аз не мога да разбера. Или съм много добър там, или твоята сладка, невинна дъщеричка само ме използва.

— Не знам, Джонас, това са си ваши проблеми, разрешавайте ги. За мен най-важното сега е да изпратя колкото се може по-скоро парите на мистър Реджиналд Ярингтън, преди да е решил да изпрати някоя по-способна „горила“.

— С колко си закъснял?

— С няколко седмици, не повече. По дяволите, и преди е ставало. Този Ярингтън остарява и вече не може да му се вярва. Явно е решил да ми понамести кокалите.

— Чудя се само как те е открил?

— Кой? Трошачът на кокали ли? Ами... по пътя дотук не съм оставил следа. Тогава остава само една възможност. Някой приятел на Ярингтън ме познава добре и знае, че имам дъщеря на име Верити, която живее в Сикуънс Спрингс. Може би от време на време някой проверява дали няма да се появя наоколо.

— Напълно логично. Щом този приятел дойде в съзнание, няма да е лошо да му съобщиш, че вече си изпратил парите на шефа му.

— Да, така ще направя. Мислиш ли, че оня дебелак, шерифът, ще изкопчи нещо от него?

— Съмнявам се. Този тип сериозно се беше вживял в ролята си. Врълхлетя като тайфун, без дори да натисне бравата. Облечен е по последния каталог за бойно облекло, ползва пистолет за борба с носорози. И на бавен огън да го пекат, той ще мисли, че извършва подвиг, като държи устата си затворена. А и не виждам полицаите от Сикуънс Спрингс да имат богат опит в подобни ситуации. Ще мине доста време, докато реши да им каже нещо.

— Това ще стане, разбира се, ако оцелее тази нощ.

— Да-а, надявам се, че ще издържи. Имах и аз голям късмет, че го улучих на добро място. Ако беше ранен смъртоносно, Верити щеше да ме обяви за професионален убиец.

— За това си прав наистина. Дъщеря ми се е сблъсквала с насилието и изпитва отвращение от него. Въпреки острия си език, тя е нежно създание. Понякога използва грубост, но само като самозащита. По това твърде много прилича на покойната си майка.

Първоначалният шок от снощните събития се беше поразсеял, когато Верити се събуди на другата сутрин. Все още напрегната и ядосана, тръгна по пътеката към „Ноу Бул“. Затвори се в кухнята и започна да приготвя менюто за обяд. Към единадесет часа вече беше готова да посрещне Джонас. Бе решила, че и тя може да се прави на безгрижна и спокойна като него и баща ѝ.

— Здравсти, Джонас, радвам се, че идваш навреме. Започвай да режеш тези моркови, но ги искам на дребни кубчета за супа. Когато свършиш, разопаковай бутилките със соев сос, които пристигнаха преди малко.

— Добре, господарке — отвърна Джонас и, без повече приказки, се захвана за работа.

Верити го наблюдаваше с крайчеца на окото си, очаквайки го да каже нещо за събитията през нощта. Но той работеше мълчаливо и с такова старание, сякаш рязането на моркови беше най-важното нещо на света.

Верити не можа да се стърпи.

— Няма ли да кажеш нещо за състоянието на мъжа, когото изпрати в болницата?

— Той е жив.

— Слава Богу! Казал ли е нещо на полицията?

— Доколкото знам, не.

Прекаленото му спокойствие ѝ дойде твърде много. Нова вълна от яд накара пръстите ѝ да затреперят.

— По дяволите, Джонас! Можеше да ви убие и двамата. Не забеляза ли какъв пистолет имаше! Какво щеше да стане, ако не беше го улучил с ножа? На сутринта щях да почукам и да открива и двама ви мъртви. Какво, по дяволите, щях да правя тогава?

— По-спокойно, скъпа. Разбирам те, но нали все пак всичко свърши добре.

Верити искаше да изкрещи, че не може да е „по-спокойна“, но се въздържа. „Няма никаква полза да се карам с него, той е убеден, че е прав.“

— Ако си свършил с морковите, можеш да ги сложиш в голямата купа. Аз приготвям в момента маринатата.

Джонас вдигна очи, но не каза нищо за рязката промяна на темата. Изглеждаше, че и нямаше голямо желание да говори с нея, а това само я радваше.

По същия начин се държеше и баща ѝ през целия ден. Двамата мъже безмълвно приемаха заповедите ѝ, изпълняваха ги бързо и точно, гледайки да не се спречкват с нея. Верити се почувства още по-стара и тиранична.

Когато вечерта затвориха ресторанта, тръгна към минералните бани на комплекса. Джонас и Емерсън прекалено учтиво ѝ пожелаха „лека нощ“ и изчезнаха по пътеката към тяхното бунгало. Верити напразно се надяваше, че Джонас ще се върне и ще я последва. „Е, навярно има други планове. Може би поредната скучна партия шах. Все пак не мога да го обвинявам, държах се отвратително през целия ден. Сега напълно заслужено ме оставиха сама.“

Истината бе, че тази самота я тревожеше. За добро или лошо, вече беше свикнала да прекарва вечерите с Джонас.

Въздъхна ядосана на себе си, влезе през задната врата на залата с басейна и започна да се съблича. „Никога не съм имала по-голяма нужда от терапията на минералната вода — помисли си, когато се плъзна в тъмния, бълбукащ басейн. — Любовта ми е истинска катастрофа. Някой едва не застреля най-близките ми хора, а аз прекарах деня в непрекъснати кавги с тях. Най-доброто е, че все пак Джонас не стана убиец.“

Не изпитваше особена симпатия към човека, нахълтал в бунгалото му, но бе благодарна, че Джонас няма да прибави още един призрак в колекцията си. Имаше достатъчно фантоми в очите му.

Облегна се на стената, затвори клепки и мислено се помоли той да я разбере и да ѝ прости. Макар да знаеше, че не притежава телепатични способности, опита се да го накара да дойде тук, при нея.

Очаквайки го да се появи, замисли се дали наистина бе нужно да му се извинява.

След около час най-после се отказа да го чака. Не можеше да остане по-дълго във водата, защото чувстваше, че постепенно се сварява. Излезе бавно по стълбата, подсуши косата си и се облече. Тръгна към къщи, но забеляза светлините в съседното бунгало.

Дълго стоя, премисляйки как да постъпи. Ако отидеше при Джонас и баща си, беше проява на слабост, а и те винаги намираха начин да я засегнат. Но мисълта, че предната нощ едва не бяха убити, изпрати студени тръпки по цялото ѝ тяло. Най-накрая събра смелост и с бързи крачки тръгна към бунгалото. Почука на вратата и веднага получи категоричен отговор:

— Влез на собствен риск!

Верити се намръщи. Явно баща ѝ пак беше прекалил с водката. Когато отвори и влезе в стаята, с досада установи, че е била права. Двамата се бяха справили с бутилката, която бяха закупили този след обяд. До празните им чаши се мъдреше шахматната дъска с разпръснати по нея фигури.

— Какво става тук, празнувате ли нещо?

— Днес след обяд изпратих парите на мистър Ярингтън. Празнуваме факта, че никой повече няма да се появи на прага ни с пистолет в ръка.

— Това е твърде добра новина. Джонас, и ти ли си толкова пиан?

— Ако не съм, твърде скоро ще бъда. Работя усилено и трябва да си горда с мен, „малка господарке“. От твоите безкрайни лекции разбрах, че щом се захвана с нещо, не трябва да се отказвам, докато не постигна някакъв успех. Реших да се възползвам от съветите ти. Тази вечер ще се напия хубаво. Емерсън като добър мой приятел обеща да ми помогне, за да изпълня намеренията си.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Джонас. Вече на два пъти ми спасяваш задника.

— Тогава вдигам тост за изкуството да се спасяват задници. Моята потенциално нова кариера.

— Джонас, моля те, мисля, че си пил достатъчно.

— Какво те кара да мислиш така, Верити. Била ли си някога пиана през твоя самотен, опърничав, момински живот. Обзалагам се, че ти се повдига, като видиш някой мъжкар да пие така, нали? Нямах

търпение да тракнеш вратата и да хукнеш към малкото си легълце, където никой мъж не е останал цяла нощ. А за последното съм сигурен, защото съм най-добрият познавач на твоя сексуален живот, нали така?

— Щом ти го казваш — Верити прекоси стаята и застава срещу него. — Джонас, наистина мисля, че си пил достатъчно. Хайде, искам да ме изпратиш.

— Така ли? Вижда се, че нищо не разбираш от пиене. Аз едва сега започвам.

Тя се пресегна и взе чашата му. Очакваше да срещне съпротива, но Джонас само стисна ръката ѝ.

— Хайде, ела с мен!

Премигвайки, той се изправи на крака, и то без да залита — нещо почти невероятно след такова количество алкохол.

— Къде ще ме водиш, „шефе“?

— При мен — Верити се наведе и целуна баща си по бузата. — Лека нощ, татко. Ще се видим утре сутринта и се увери, че тази нощ си заключил вратата.

— Ей, приятел, вземи си ключ. Не искам пак да ме будиш в три сутринта.

— Не се тревожи, татко, Джонас няма да се върне тази нощ.

— Ха, истина ли е това, което чувам? — възкликна Джонас.

— Да, истина е, защото едва ли ще можеш сам да се прибереш.

— Хм, ти май подценяваш способностите ми да пия.

— Ако ще спорим отново, тръгвам си сама. Пръстите му, които досега само държаха ръката ѝ, се свиха със силата на менгеме.

— Готов съм да тръгвам. Лека нощ, Емерсън.

— Лека нощ, Джонас. Беше ми приятно да пием заедно.

Този път разстоянието до бунгалото ѝ им отне двойно повече време, защото Верити трябваше да подкрепя клатушкация се Джонас. Когато най-сетне стигнаха до вратата и влязоха в топлото антре, той веднага започна да съблича ризата си.

— Хайде да си лягаме, скъпа.

— Отивам до банята и се връщам след минута.

Верити изгаси всички лампи и влезе в спалнята. Джонас лежеше с разперени ръце на леглото, беше напълно гол и дълбоко заспал. Тя се съблече и легна до него, заслушана в спокойното му равномерно

дишане. Мислеше си, че дълго време няма да може да склопи очи, но само след минута се унесе в сън.

Джонас се събуди около три часа сутринта със странното чувство, че трябва да стане от леглото и да отиде някъде. Трябваше му около минута, за да си спомни, че това беше времето, когато се прибираше в своето бунгало. Опита се да си спомни и събитията, които се бяха случили преди няколко часа. Най-важното от тях бе, че Верити му разрешила да остане при нея през цялата нощ. Не беше толкова глупав, за да я събуди и да я пита, дали това е истина. Животът го бе научил, че колкото по-малко въпроси задава, толкова късметът ще е по-често на негова страна.

Вече си мислеше да се обърне и да я притегли към себе си, когато разбра, че е имало и друга причина, за да се събуди.

Умираще от жажда — най-неприятната последица от пиенето на евтина водка. Внимателно се надигна от леглото и на пръсти тръгна към банята. Изпи няколко чаши вода и на връщане отново се замисли за инцидента от предишната нощ. Все повече у него се загнездваше съмнението, че онзи мъж не беше дошъл само да показва сила. Още с влизането си, тоест преди да знае, че в бунгалото има двама души, пистолетът му бе със свален предпазител и готов за стрелба. „По дяволите, този е дошъл да убива, но защо?“ Отхвърли тази неприятна мисъл и се шмугна в леглото. Притегли топлото тяло на Верити към себе си. След като целия ден беше понасял ужасното и настроение, тази прегръдка бе като истинска награда за мъките му. В просъница тя леко се извърна и неговата мъжественост се озова между бедрата ѝ.

— Джонас?

— Знаех си, че това е прекалено хубаво, за да продължи.

— Какво, какво?

— Няма нищо, Верити, заспивай. Ще говорим утре сутринта.

— За какво имаме да си говорим?

— За това, дали ме каниш да остана при теб?

— Искаш да кажеш, дали си тук за постоянно?

— Е, поканен ли съм или само за тази нощ?

— Джонас, ти искаш ли да се преместиш да живееш при мен за известен период?

— Да.

— Добре, можем да опитаме. Едва ли ще издържим дълго, защото ще се хванем за гушите.

— Според мен, ще издържим около седмица. А може и две, разбира се, ако всеки път ми се извиняваш, както тази нощ.

— Така ли, но аз не съм ти се извинявала. Е, сигурно грешно съм разбрал.

Джонас бързо се наведе и я целуна, за да предотврати спора.

Деймън Кинкейд разглеждаше внимателно списъка на гостите, поканени от Кейтлин Евинджър. Името на Джонас Куоръл фигурираше отново в него. Преди малко беше получил доклада от агенцията на Треслар, че техният човек се бил провалил. Нервно се пресегна и набра телефонния му номер. Отсреща се обади с неприятен провинциален акцент.

— Кинкейд на телефона, свържи ме с Треслар.

— Да-а, Треслар слуша.

— Какво, по дяволите, става? Объркахте всичко!

— Подценихме този мияч, забил е нож в гърдите на моя човек.

— Жив ли е все още?

— Да, преместен е в регионалната болница.

— А какво знае?

— Само това, което му е необходимо. Името на жертвата, мястото, където живее, и сейфа, откъдето да си прибере парите. Не знае защо трябва да го ликвидира, и кой е поръчал задачата. Може да си сигурен, че няма никаква опасност.

— А какво мислиш да правиш с този идиот?

— Както ти казах, той не знае нищо важно. Трябва сам да се оправя. Сигурно ще каже на ченгетата, че е търсил празно бунгало, защото е било студено. Помислил си, че го нападат и е извадил пистолета си. Но всичко това си е изцяло негов проблем. Нито ти, нито моята фирма сме замесени, всичко съм предвидил.

— Какво ще правим с парите, които ти преведох?

— Има две възможности. Или да ти възстановим сумата изцяло, или да ни дадеш разрешение да поправим грешката си. Но този път няма да наемам никого, а ще се заема лично. Нали знаеш, че обичам доволни клиенти.

Кинкейд се замисли за момент.

— Добре, съгласен съм да свършиш работата, но този път аз ще планирам всичко. Ще получиш инструкциите ми, къде и кога да бъдеш. Аз също ще съм там, но не се тревожи. Не искам да виждам лицето ти. Ще работиш нощем, на открито и ще носиш на лицето си скиорска шапка.

— Хм, това ще ти струва доста повече.

— Парите са без значение, искам гаранция, че този път провал няма да има.

— Имаш думата ми.

От отсрещната страна затвориха апарата. Кинкейд още веднъж премисли разговора с Треслар и собствените си планове. След това стана от бюрото и откачи една рапира от стената. Направи няколко бързи крачки и с елегантно движение прободде висящото от тавана чучело.

Вече очакваше с нетърпение нощта, която щеше да прекара в къщата на скалите. Твърде отдавна не беше сам вършил мръсната работа. Но старата страст, която до този момент контролираше, бе кипнала във вените му. През последните години не беше срещал никакви проблеми да задоволи изключителните си сексуални потребности. Жените бяха привлечени от парите и властта му като пеперуди от огън. Но имаше една тъмна и порочна страст, която си оставаше незадоволена. Беше прикривал тази нужда доста дълго време, но сега щеше да ѝ се отдаде. Мисълта, че лично ще накаже Куоръл, го караше да тръпне в очакване.

Извади рапирата и отново я заби в безпомощното чучело. Представата, че след смъртта на Куоръл ще притежава червенокосата му приятелка, бързо замени очакването със силна сексуална възбуда.

ГЛАВА XVI

Океанът изглеждаше изключително красив и спокоен от прозорците на сивата къща. Верити стоеше до едно от изпъкналите стъкла на спалнята си — същата, в която бе спала и предишния път, — и се любуваше на прекрасния изглед. Оттук можеше да се види и полуразрушената ограда, която опасваше ръба на острите скали. „Ще трябва да напомня на Кейтлин да я поправи, може отново да стане някой нещастен случай.“ Чудеше се какво ли прави Джонас в съседната стая и се усмихна, когато си спомни раздразнената му физиономия, след като получиха различни спални. Бе приел това едва ли не като обида.

Верити все още не можеше напълно да свикне с променената ситуация. В ресторанта Джонас бе неин подчинен и мияч на чинии, а под покрива на дома ѝ — неин любовник. Чувствата и емоциите, които изпитваше, бяха напълно объркани. Това, че живееше при нея, от една страна беше чудесно, но ако един прекрасен ден решеше да си тръгне, животът ѝ щеше да се превърне в кошмар. „Джонас може да има талант да общува с миналото, но със сигурност не се интересува от собственото си бъдеще.“ Засега той с нищо не показваше, че смята да си ходи, а това само подхранваше надеждите ѝ, че връзката им действително означава нещо за него. „Какво ли ще стане, ако случайно открие и друга жена, която му действа по същия начин, по който и аз?“

Тихо почукване я накара стреснато да се обърне.

— О, здравей, Тави. Не съм те усетила, кога си влязла, бях се загледала навън. Прекрасен изглед, нали?

Тави я гледаше загрижено с големите си сериозни очи.

— Има нещо, което искам да ви кажа, мис Еймс. Ще ме изслушате ли?

— Разбира се, седни, където ти е удобно.

— Мис Еймс, тук предстои да се случи нещо ужасно и аз не знам как да го предотвратя. Мислих твърде много и установих, че само вие

можете да ми помогнете. „Вие сте ключът“, както казва Кейтлин, затова и исках да говоря с вас.

— Не разбирам за какво говориш, Тави. Какво ще се случи? Да не би да е свързано с решението на Кейтлин да продаде „Кръвожадност“?

— Да, точно това е. Тя не трябва да продава тази картина. Това ще сложи край на всичко и може дори да я убие.

— Господи, какво говориш?! Аз също се страхувах, че може да се случи нещо такова. Още онази сутрин, когато ми съобщи плановете си, се замислих, защо ли спира да рисува след този търг. Нима това значи, че ще се самоубие?

— Не знам какво е решила да прави след наддаването, не иска да говори за това. Вие трябва да спрете цялата тази лудост, моля ви!

— Но, Тави, как бих могла? Никой не би могъл да я спре да продаде „Кръвожадност“. Тази вечер тук ще дойдат толкова много хора, ще стане скандал.

— Ако вие двамата веднага си тръгнете, тя няма да проведе наддаването.

— Да си тръгнем?! Но с какво ще помогне това.

— Така ще провалите всичките й безумни планове.

— Тави, не говориш сериозно, нали? Дори и аз да не съм тук, тя ще проведе наддаването. Ако остана, ще се опитам да говоря с нея, да я убедя, че това няма да е последната й картина. Затова не е необходимо да ме молиш да си отида. Моето присъствие може да й помогне. Да не би да те дразни фактът, че с Кейтлин станахме приятелки?

— Глупости, мис Еймс. Не можете ли да го разберете? Всичко, което се случва тук, е само заради вас. Защо мислите, че сте поканени тук? Мислите ли, че при нормални обстоятелства Кейтлин щеше да се държи толкова приятелски с вас. Тя няма приятели и никога не е имала нужда от тях. Поговорете с вашия приятел, сигурна съм, че той е усетил нещо и ще ме разбере. Моля ви, все още не е късно да си тръгнете.

— Но, Тави, не разбирам нищо. Защо съм нужна на Кейтлин, щом твърдиш, че не съм нейна приятелка?

Преди Тави да успее да отговори, вратата се отвори и Джонас застана на прага. Тя се обърна бързо, мина покрай него с наведена

глава и изчезна по коридора.

— Какво, по дяволите, става тук?

— И аз не знам, Джонас. Тави дойде сама и се държа много странно. Беше напрегната и уплашена от нещо. Единственото, което можах да разбера, е, че се безпокои за Кейтлин, след като продаде „Кръвожадност“.

— И какво от това? Защо всички толкова сте се загрижили за една ексцентрична, надута художничка, която е решила да влезе в историята. Искам да ти кажа нещо, скъпа. Евинджър не е нито глупава, нито толкова невинна и безпомощна, колкото ти изглежда. Чувствам, че е замислила нещо и съжалявам само, че ти не искаш да ме разбереш.

— А, така ли? И какво според теб е решила?

— Кой знае? Сигурно е нещо, което така ще вдигне цената на „Кръвожадност“, че след това цял живот ще може да кара на кокаин.

— Джонас! Това са абсолютни глупости и не искам да ги повтаряш никога повече. Кейтлин не е наркоманка и ти знаеш това много добре.

— Откъде си толкова уверена? Тази жена не ми харесва, нещо крие от нас. Виж само как ни раздели в различни спални.

— А какво очакваш да направи? Ние сме нейни гости и не сме женени. Напълно нормално е, както и преди, да ни даде различни стаи.

— Последният път беше съвсем различно. Нали сега всичко е официално между нас — любовници сме и живеем дори заедно. Трябваше да ѝ го кажеш.

— Но ние живеем заедно едва от няколко дни. Това едва ли значи, че връзката ни е сериозна. Не ставай смешен, Джонас. Какво очакваше да ѝ кажа: „Кейтлин, отношенията ни с Джонас се промениха, премести ни в обща спалня.“ Щеше да ми е много неудобно, след като вече е разпределила всички други стаи.

— Неприятно ти е да ѝ кажеш, че сме любовници, нали?

— Знаеш, че не е това причината. Свързано е с известни норми на учтивост. Не можеш да нарушаваш плановете на домакина, относно това кой къде ще спи.

— Не заключвай вратата си тази нощ.

— Това пък защо?

— След като балът свърши, ще дойда да спя при теб, както стана и миналия път.

— Не ми напомняй за тогава. Нахълта в спалнята с меч в ръка. Помислих си, че си полудял и се готвиш да ме убиеш.

— Имаш богато въображение.

— Ха, от кого го чувам! Какво си се загледал в това легло, толкова ли ти харесва?

— Не знам, нещо в него ме тревожи.

— Ето как откривам кой от двамата ни има по-богато въображение. Какво имаш предвид?

— Изпитвам същото чувство, което изпитах в кабинета на Кинкейд. Никога преди не съм улавял вибрации от съвременни предмети, не и преди да те срещна. Но изглежда, че нещата се променят. Преди беше камата, а сега това легло.

— Но какви ги говориш? Как е възможно да усещаш нещо от едно легло. Нали твърдеше, че си чувствителен само към оръжия?

— Или от нещо, свързано по някакъв начин с насилие.

— Но това е легло?

— Сега ще видим какво ще се случи.

— Чакай, Джонас! Недей да избързваш, може би изобщо не трябва да го...

Беше твърде късно. Ръката му се бе обвила около една от металните колони, поддържащи леглото.

Около Верити се образуваха познатите очертания на психометричния тунел.

— Джонас?

— Да, скъпа, тук съм — той я прегърна през рамото. — Виж това.

Зад тях се бе появило замъглено изображение на същото легло. Но за неин ужас чаршафите му бяха опръскани с кръв. В постелята лежеше млада жена, чието лице, коса и дълги крака също бяха окървавени. Изглежда, че беше мъртва или в безсъзнание, защото не се помръдваше, а главата ѝ бе неестествено извита назад.

Верити бе парализирана от тази гледка. Осъзнаваше, че това е сцена на брутално изнасилване. Червеникавите пипала на миналите емоции се протягаха към Джонас, но почувствали присъствието ѝ, покорно лягаха в краката ѝ. После може би усетили, че тя е по-слаба и

уязвима от друг път, едно от тях се насочи и към нея и докосна коляното ѝ. Верити всеки момент щеше да повърне от отвращение.

— Джонас, моля те, помогни ми. Моля те!

За първи път, откакто двамата влизаха в коридора, тя имаше нужда от помощта му. Досега винаги той бе тичал след нея. Почувства силната му прегръдка около раменете си.

— Успокой се, Верити. Аз съм тук и всичко е наред. Знаеш ли, искам да хвана няколко от тези неща. Чувствам се по-силен от тях и емоциите, които носят, не могат да ме превземат. Ще стане интересен експеримент.

Верити замръзна от ужас.

— Не! Забранявам ти да правиш това. Изведи ме оттук, веднага!

Секунда по-късно видението изчезна и те отново се намираха в спалнята. Краката ѝ трепереха силно и Верити се отпусна на леглото, но си спомни какво се беше случило на него и подскочи като ужилена.

— Ох, Господи! Джонас, това беше ужасно!

Джонас се приближи и започна леко да масажира слепоочията ѝ.

— Предполагам, че ти се отрази така, защото жертвата беше жена. Аз се чувствах значително по-добре.

— Не е само това, имах чувството, че я познавам.

— Че я познаваш?! Откъде ти хрумна това? Аз още не съм срещал никого, който да ми се стори познат.

— Недей забравя, че ти от съвсем скоро долавяш вибрации от съвременни предмети.

— Е, добре, както и да е. Не ме дръж повече в напрежение, коя беше тя?

— Не съм сигурна. Нещо ми се стори прекалено познато в нея... Хм, мисля, че съм я срещала, но все пак това се е случило преди години.

— Скъпа, но това просто е невъзможно. Може би тя само прилича по външен вид на някоя от сегашните ти познати.

— Знам много добре какво съм видяла. По дяволите, това е отвратително, не си представям как ще спя тук довечера.

— Нямах проблеми. Вместо аз да идвам при теб, ти ще дойдеш при мен. Обичам разнообразието. Хайде, сега вземи си якето и ще се разходим долу по плажа. Ще се почувстваш много по-добре.

Беше му благодарна, че знае как да постъпи, и затова се подчини безмълвно. Облече се и тръгна след него по пътеката към плажа. „По дяволите, какво ще кажат гостите и Кейтлин, ако тази вечер спя при него. Не мога дори да седна на това ужасно легло.“

— Джонас?

— Да?

— Спомняш ли си какво каза Кейтлин за предишната слава на къщата. Местните хора твърдели, че била място за диви оргии...

— Да, спомням си. Но всеки има различна представа за оргия. Може да са чули някой по-страстен писък и да са съчинили тази история.

— Но сега, след като видяхме това... Как смяташ, може ли Сендкуист да...

— И аз си мислех за същото.

Споменът за видението и разговорът ѝ с Тави продължиха да тревожат Верити и след разходката. Кейтлин очевидно забелязваше нейното безпокойство.

Обядът им беше сервиран в кухнята от мълчаливата Тави. Всички други помещения, включително и столовата, бяха заети от художници и дизайнери, които довършваха работата си в преоформянето на къщата в ренесансов вътрешен двор. Кейтлин започна да излага плановете си за тази вечер и за утре сутринта, когато се готвеше да продаде последната си картина. Верити внимателно я изучаваше, докато обядваха. Очите ѝ блестяха силно, движенията ѝ бяха резки и нервни. От нея се излъчваше прекалено много нетърпение и очакване. За първи път Верити сериозно се замисли върху думите на Джонас, че тя е наркоманка.

Разряза един домати в чинията си и червеният сок ѝ напомни за ужасното видение преди няколко часа. Почувства се като вампир, който се готви да изпие кръвта на жертвата си.

— Всички гости ще дойдат след седем часа тази вечер. Разпоредила съм се никой да не бъде допускан в залата без ренесансов костюм. Изключение ще има само за тези, които ще наддават за „Кръвожадност“. Те са само шестима и са получили разрешение да дойдат по-рано, ако разбира се желаят да ми гостуват. Едно от

хубавите неща на тази грозна къща е, че има предостатъчно спални. Сендкуист сигурно е водил активен социален живот.

— Ще се радвам, ако мога да помогна на Тави да приготви масата за тази вечер.

— Много мило от твоя страна, Верити, но тя ще се справи. Скоро ще дойде и още кухненски персонал, който съм наела. В седем часа искам да си облечена в твоя костюм и да си при мен в залата. Успя ли да подбереш нещо подходящо?

— Джонас ми помогна да избира роклята си. Все пак той е експерт в тази област.

Кейтлин се обърна към Джонас, който както винаги не изглеждаше заинтересуван от разговора им и бе изцяло зает със супата си.

— Разбира се, неговите съвети са безценни. Но въпреки изящните си копринени и сатенени рокли, жените са имали прекалено малка свобода по времето на Ренесанса. Разчитали са единствено на това, да се омъжат за властен, заможен мъж или да отидат в манастир. Ако не са се ползвали с покровителството на някоя известна фамилия, всеки е можел да ги унижава. Не твърде добра епоха за нас, жените. Но замислиш ли се сериозно, коя ли епоха е добра за нас. Винаги сме били потенциални жертви, а мъжете потенциална опасност. Някои представители на мъжкия пол може да са изключително вежливи и внимателни, но рано или късно те откриват начин да те използват.

Неприятната мисъл, че Джонас може само да използва тяхната връзка за овладяването на своя талант, проблесна за момент в съзнанието на Верити. Вдигна очи, за да срещне гневния му златист поглед. И двамата не бяха телепати, но и нямаше нужда от това. Вече се разбираха достатъчно добре и без думи.

— Кейтлин, аз имам предчувствие, че не само мъжете ни използват, но и ние използваме тях.

— Но има съществена разлика. Защото ако някоя жена използва един мъж, тя рядко прибегва до насилие.

Изведнъж Верити изпита необяснимо, силно желание да види какво е нарисувано на „Кръвожадност“. Чувстваше, че нещо страшно предстои да се случи в голямата сива къща и любопитството ѝ вземаше връх. „С какво ли Кейтлин се готви да увеличи цената на тази картина?“

— Ако нямате нищо против, аз ще отида да си подремна, искам да съм отпочинала за тази вечер.

— Разбира се, скъпа, аз ще направа същото. Джонас, ще можеш ли да се забавляваш сам за няколко часа? Ако искаш, може да разгледаш библиотеката ми.

Джонас впи очи във Верити и двамата отново се разбраха. Въпросът му беше: „Как, по дяволите, мислиш да спиш на онова проклето легло?“

— Първо ще ползвам телефона ти, а след това отново ще се поразходя по плажа. Ще се видим по-късно.

Верити изчака Тави да прибере празните чинии и да се оттегли в кухнята, а след това и Евинджър да се качи в спалнята си. После, вземайки стъпалата по две наведнъж, се озова на последния етаж, където беше ателието на Кейтлин. Вратата се оказа незаключена. Бързо се шмугна вътре и я затвори зад себе си.

Пулсът ѝ биеше лудо, защото знаеше, че върши нещо нередно. Няколко минути изучава обстановката — разхвърляни четки, празни туби от боя, опънати платна. Нерешително тръгна към статива с покритата картина.

Стисна устни и дръпна настрани белия плат. Картината леко я шокира, първо с кошмарната си смесица от наситени, мрачни цветове, а после и със сюжета си. Представляваше абстрактно изображение на това, което двамата с Джонас бяха видели тази сутрин в психометричния тунел. Имаше само една ужасяваща разлика. Беше нарисуван и мъжът, който бе извършил изнасилването. Тялото му бе приведено над жертвата, а в ръката му имаше рапира. Верити залитна от изненада и се задържа за статива. Въпреки че косата и чертите на лицето на жената бяха различни, кървящата рана на бузата ѝ беше твърде позната. Това беше младата Кейтлин Евинджър, а мъжът над нея, приличащ на демон, бе Деймън Маркърс Кинкейд.

— Значи ти разкри моята малка тайна? — рече тихо Кейтлин зад гърба ѝ. — Не е красиво, нали? Доброто изкуство рядко вече съдържа само красота.

Верити се почувства много неудобно и побърза да покрие платното. Около минута търсеше подходящите думи.

— Ужасно е! Това си ти на онова ужасно легло, нали?

— Да, аз съм.

— О, Кейтлин, аз... ужасно съжалявам...

— Недей да ме съжаляваш, Верити. Аз ще си отмъстя за това и тогава всичко ще свърши.

— Да си отмъстиш на Кинкейд? Нали той е мъжът на картината. Беше ред на Кейтлин да прехапе устни от изненада.

— Какво?! Нима познаваш Деймън Кинкейд?!

— Да, той колекционира антични оръжия и е известен бизнесмен. С Джонас имаха някаква работа заедно само преди няколко дни.

— Каква работа?

— Ще ти кажа, макар че не съм сигурна, че трябва да го правя. Джонас посредничеше при продажбата на комплект английски пистолети от XVII век. Отидохме в офиса на Кинкейд, но той не ги хареса и след това ги продадохме на друг колекционер.

— Невероятно, не мога да повярвам. Изглежда, че наистина светът е малък, щом двамата се познават.

Верити поклати глава.

— Джонас го познава толкова, колкото и аз самата. Бяхме в неговия офис само няколко минути. Кинкейд попадна в списъка на потенциални купувачи съвсем случайно. Не са толкова много известните колекционери на антики в Сан Франциско.

— Господи, разчитам това да е наистина само случайно съвпадение, защото иначе плановете ми са провалени.

— Кейтлин, за какво говориш? Искам да разбера какво предстои да се случи тази вечер. Сутринта Тави ме предупреди, че и ние с Джонас сме замесени. Каза, че ако веднага си тръгнем, ще е най-добре. Изобщо не разбрах какво искаше да ми каже.

— Тави все още мисли, че може да ме спре, но няма да успее. Дори и Кинкейд да подозира, че му се готви нещо, вече е влязъл в капана. Прекалено е самоуверен и мисли, че може да се справи с всяка ситуация, но аз съм му приготвила специална изненада.

— Разкажи ми нещо повече?

— Нали видя добре картината?

— Кинкейд те е изнасилител? Разрязал е бузата ти с рапирата?

— Да, изнасилиха ме двамата със Сендкуист. Завързаха ме за леглото и са правили, каквото им хрумне, с мен. Преди да припадна си помислих, че от тази къща жива няма да изляза.

— Боже Господи, това е ужасно!

— Когато се свестих, бях захвърлена в една мотелска стая на няколко мили отгук. Вероятно са се уплашили, че може да направя нещо ужасно, като например да взема да умра. Станах, погледнах се в огледалото и установих, че вече не съм красива. Оттогава мечтая да си отмъстя — ден и нощ мисля само за отмъщение. Сендкуист ме измами, като сам падна от скалите, но с Кинкейд надявам се няма да се случи така. Той ще си получи заслуженото. Бях влюбена в него. Покани ме в тази ужасна къща, натъпка Сендкуист с наркотици и го насърчи да ме изнасили. Утре той ще умре.

— Но как ще успееш, Кейтлин?

Усмивката ѝ беше ужасяваща.

— Познавам твърде добре Кинкейд. Знам, че още сега е завладян от желанието да притежава „Кръвожадност“. Свикнал е винаги да получава това, което иска. Но този път ще бъде разочарован. Аз не само че ще продам картината на друг колекционер, но и ще го унижа пред всички, когато разкрия платното. Гостите веднага ще го разпознаят. Целият свят ще узнае, че той е изнасилвил Кейтлин Евинджър и това е запечатано на последната ѝ картина.

— Но каква е нашата роля с Джонас?

— В началото не мислех да поканвам Куоръл. Искях да присъстваш само ти, защото си най-добрата ми приятелка. Но после размислих и реших, че няма да е лошо, ако Куоръл е сред хората, които наддават за картината. Кинкейд може да бъде потенциално опасен, просто обича да причинява болка на другите хора. Това е нещо като мания при него, която е преплетена със сексуалното му желание. Не знам как се е контролирал, за да постигне толкова успехи в бизнеса.

— Нима очакваш Джонас да ни бъде като бодигард?!

— Не, разбира се. Присъствието му ми действа по-скоро успокояващо.

— Мислиш ли, че Кинкейд ще полудее, когато разкриеш картината?

— Това си е негов проблем. Според мен, трудно ще покаже, че е загубил самоконтрол пред толкова много хора.

— Кажи ми нещо честно, Кейтлин. Възнамеряваш ли да се самоубиеш, след като си отмъстиш?

— Не мисля никога за после. Все пак имах по-добра причина да го направя, след като ме изнасилиха, но се справих. Едва ли ще го сторя и след като вече съм си отмъстила.

— На колко години си била тогава?

— На двадесет и три. Млада, наивна, затворена, красива и неопитна жена. Бях прекалено развълнувана, когато срещнах Деймън Кинкейд. Мислех си, че е идеалният мъж, а не знаех, че се влюбвам в чудовище. Когато ме покани да прекарам уикенда с него, бях на върха на щастието. Надявах се, че ще ми предложи да се оженим. Господи, каква глупачка съм била!

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш, Кейтлин? Кинкейд изглежда доста опасен човек.

— Всичко съм планирала до най-малкия детайл.

— Но той ще те разпознае. Още щом влезе в къщата, ще разбере, че това си ти.

— Не, няма да може. Подложих се на няколко пластични операции, за да запазя поне малко от красотата си. Променена е формата на очите, носа ми, да прибавим и ефекта от остаряването. Съмнявам се, че ще ме разпознае. Можех да премахна този ужасен белег на бузата си, но го оставих. Всеки път, когато се погледна в огледалото, си спомням, че трябва да си отмъстя.

— Но това е лудост.

— Сега, когато научи цялата истина, ще си тръгнеш ли, Верити? Или ще останеш тук, за да бъдеш единствената ми приятелка.

— Ще остана, но искам да разкажа всичко и на Джонас. Той също е длъжен да знае.

— Направи онова, което смяташ за правилно. Благодаря ти, скъпа, никога няма да забравя това.

Кейтлин се обърна и се загледа към океана.

— Съмнявам се, че някой от нас ще е способен да го забрави.

Верити излезе, затвори вратата и едва не се сблъска с Джонас, който се бе долепил до стената. Той бързо сложи ръка на устните ѝ и я поведе към своята стая.

— Какво, по дяволите, става тук, Верити?

— Всичко ли чу?

— Чух достатъчно. Постоянно говореше за някакво отмъщение на Кинкейд.

— Кейтлин е била жената, която видяхме в тунела тази сутрин. Каза ми, че Сендкуист и Кинкейд са я изнасилили. Единият е мъртъв, но Кинкейд ще плати за вината си. Кейтлин първо ще продаде картината на някой друг, а след това всички ще разберат, че Кинкейд е престъпник. Не е лошо като идея, нали? Малко странно, но ми харесва.

— По дяволите, тази шибана кучка те е използвала! Знаех това още от самото начало. Не можех само да си обясня защо, докато не чух тази история.

— Тя има нужда от нас само като приятели, Джонас. Не можеш ли да разбереш това.

— Не мога да го разбера, а и не искам да го правя.

— Така ли смяташ?

— Точно така. Между другото, току-що говорих с Емерсън и има много по-важни неща, за които се тревожа, за разлика от теб.

— Говорил си с татко? Но защо?

— Исках да разбера нещо повече за човека, който ни нападна. Мислиш ли напоследък за нещо друго, освен за лудата Кейтлин?

— Не я наричай така.

— Защо не? Тя е ненормална.

— В това, да търсиш отмъщение, след като си била изнасилена, няма нищо ненормално. По дяволите, вече ми е писнало да споря с теб. Кажи ми какво прави татко?

— Най-важната новина е, че не е изпращан никой, за да го сплашва.

— Искаш да кажеш, че човекът...

— Не е бил изпратен от Реджиналд Ярингтън.

— Но тогава е бил просто крадец, търсец подслон.

— „Просто крадец“? С деветмилиметров „Магnum“ и камуфлажна униформа. Нещата не са толкова прости, Верити. Има нещо гнило в тази работа. Помолих полицията на Сикуънс Спрингс да направи едно кратко проучване за самоличността на Кейтлин Евинджър.

— На Кейтлин?!

— Да. Искам да знам каква е била, преди да стане толкова известна художничка. Имам странното предчувствие, че изобщо не е съществувала.

— Но катастрофата е променила всичко в нея. Може да е сменила името си, а пластичните хирурзи са променили външността ѝ. Все пак, твърде много се е страхувала от Кинкейд.

— Но това изисква добри пари, Верити. Не знаем нищо за нея преди катастрофата. Що за човек е била, преди да стане известна. Твърде странно е също, че щом се запознахме с Евинджър, на сцената се появи и Кинкейд. Точно сега Кейтлин решава, че трябва да продаде последната си картина, и държи и ние да присъстваме на наддаването. Какво ще кажеш, не стават ли твърде много съвпадения?

— И какво предлагаш да правим?

— Веднага да си тръгнем. Още сега!

— Знаеш много добре, че не мога да постъпя така, Джонас. Вече прекалено много сме замесени във всичко това и заедно трябва да останем тук тази вечер.

— Заедно?

Думата остана да виси във въздуха. Верити се отпусна объркана на леглото.

— Изглежда, че прекалено много съм разчитала на нашата връзка. Хайде, какво чакаш. Вземи колата и тръгвай, а аз ще се прибера, когато свърши наддаването.

Джонас ядосано изохка, хвана ръката ѝ и я накара отново да се изправи.

— Какви са тези глупости? Знаеш, че съм тук единствено, защото не искам да оставаш сама.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Благодаря ти, Джонас. Много съм ти задължена и ще ти се отблагодаря някой ден.

— Повтори го отново, за да се убедя, че не сънувам.

ГЛАВА XVII

Кейтлин Евинджър не беше пожалила средства, за да пресъздаде атмосферата на един ренесансов бал. Залата беше почти препълнена и всички танцуваха под звуците на класическа китара. Музиката се изпълняваше от приятен младеж с дълга до рамото коса, жълта туника и черен клин. Той бе наистина добър. Джонас с удоволствие се заслуша в 400-годишната италианска мелодия, която сега излизаше изпод струните на модерния инструмент. Имаше усещането, че ако затвори очи илюзията, че се намира на някое вечерно ренесансово събиране щеше да бъде пълна. Хората наоколо бяха подбрали много сполучливо своите костюми. Наистина съвременните материи не бяха толкова пищни и красиви, но на бледата изкуствена светлина това едва ли имаше значение. Полиестерът изглеждаше като коприна, машинната бродерия наподобяваше ръчна изработка, блестящите парченца стъкло приличаха на истински диаманти и изумруди.

Но това, което правеше илюзията наистина пълна, беше Верити. Със светлосинята си кадифена рокля тя сякаш бе излязла от някоя италианска картина. Дълбокото и деколте беше бродирано със златен и сребърен конец и подчертаваше фината кожа на шията и раменете и. То леко разкриваше формите на гърдите ѝ, но не дотолкова, че да привлича постоянно мъжките погледи. Кройката на роклята беше стеснена, с висока талия и придаваше особена грация на красивата ѝ фигура. Фризурата ѝ бе в класически стил — челото ѝ оставаше открито, а косата и беше завързана отзад и наподобяваше каскада от къдрици. Голям син скъпоценен камък висеше на шията ѝ привързан със сребърно синджирче. „Изглежда като модел на Тициан“ — помисли си Джонас.

— Добре, че Кейтлин ни предупреди за този бал малко по-рано. Имам чувството, че всички магазини в Сан Франциско вече са изпразнени — рече Верити.

— Може и да си права, има доста хора.

— Явно всеки, който е „някой“ в света на изкуството, е получил покана.

— Както самата Кейтлин каза, повечето са дошли от любопитство.

Петима от хората, които щяха да наддават за „Кръвожадност“, вече бяха пристигнали. Джонас вече се питаше, дали Деймън Кинкейд щеше изобщо да дойде. Ако той не се появеше, плановете за отмъщение на Кейтлин се проваляха и с Верити щяха да се измъкнат чисти от тази каша. Успееше ли да изведе Верити от тази къща, беше сигурен, че ще успее да я убеди, че Кейтлин, освен желание за отмъщение, има и сериозни умствени и емоционални проблеми. Тази жена се нуждаеше от лекарска помощ, а не от нейното съчувствие и приятелство.

Верити се надигна на пръсти и прошепна в ухото му:

— Знаеш ли, ти си единствения мъж в тази зала, който изглежда добре в тези чорапогащи^[1].

— Благодаря ти, много хубав комплимент.

— О, говоря сериозно. На всеки друг му личи, че е облечен в карнавален костюм, а ти изглеждаш истински.

Тя го огледа още един път. Костюмът му се състоеше от широка бяла риза без яка, черна кадифена туника, която достигаше малко над коленете му, и чифт черни чорапогащи.

Туниката беше препасана с кожен колан, украсен с лъскави метални орнаменти и фалшиви скъпоценни камъни. Отстрани висеше фалшива алуминиева кама. Джонас беше си избрал за завършек широк черен плащ.

— Не мога да кажа, че изглеждам „истински“, защото виж това — ципове, ластици, алуминиева кама — такива неща е нямало по онова време.

— А ти какво искаш да окачиш на колана си? Онзи проклет нож, който разнасяш в чантата си?

— Аз го нося и сега.

— Какво? Къде е?

— Тук на бедрото ми, под туниката.

— Боже Господи, нима отново очакваш неприятности?

— Не знам защо, но се чувствам много напрегнат и нервен. Единственото добро нещо е, че Кинкейд още го няма.

— Може би изобщо няма да дойде. Не знам какво ще нрави Кейтлин тогава. Толкова много е чакала този момент, толкова дълго е планирала всичко. Ако той не се появи, тя може да полудее.

— Тя вече е луда, ако искаш моето мнение.

— Джонас, говорихме вече за това. Не желая да я наричаш така. Това, че си мъж не означава, че не трябва да разбираш надеждата ѝ за отмъщение. Знаеш ли с какви емоционални травми е трябвало да живее през тези години. Знаеш ли какво е да си жена и да бъдеш жестоко изнасилена?

— Верити, разбирам много добре жаждата и за отмъщение. Ако бях на нейно място, и аз бих постъпил така, и дори по-жестоко.

— Джонас!

— Какво? Нали твърдиш, че не я разбирам. Ако някой ми е направил нещо такова, щях да му прережа гърлото. Това, което не разбирам, е, защо те намесва и теб.

— Аз съм нейна приятелка. Сигурна съм, че казва истината, защото видях всичко на картината.

— Не ми харесва и начинът, по който се създаде това приятелство преди няколко седмици. Кейтлин сякаш дойде с идеята, че трябва да те направи своя приятелка. Не ми харесва и как се запознахме с Кинкейд. Не ми харесва и оня тип, който влезе в бунгалото с пистолет в ръка. Но от всичко най-не ми харесва, че не мога да те убедя, да си тръгнем още сега.

— Джонас, ако можех, щях да го направя. Но Кейтлин има нужда от мен, тя ме помоли да остана.

— Нали Тави ще е при нея. Според мен тя е единственият човек, от когото има нужда сега.

Джонас среща решителността в очите на Верити и се отказва да води битката, която предварително беше загубил.

— По дяволите, няма значение. Вече сме тук и това все пак скоро ще свърши. Ще бъдем нащрек и постоянно заедно. Не искам под никакъв предлог да напускаш сама залата. Разбра ли ме добре?

— Не мисля, че се намирам чак в такава опасност.

— Изобщо не ме интересува какво си мислиш. Не искам да поемам никакви... По дяволите, Кинкейд пристигна! Край на надеждите ми, че няма да се осмели да дойде.

Деймън Кинкейд си беше избрал костюм, подобен на този, в който бе облечен Джонас. Само туниката му беше червена.

— Кинкейд? Къде е?

— Господи, не се обръщай. Веднага ще се залепи за теб. Каквото има да става, ще бъде между него и Евинджър, ние ще си стоим настрана.

— Рано или късно ще ни открие. Тълпата е многолюдна, но не дотолкова, че да останем незабелязани.

— Добре, тогава върви и му кажи: „Здрасти, липсваш ми много.“

— Джонас, не можеш ли да бъдеш по-сдържан. Казвал ли ти е някой, че си много избухлив и заядлив?

— Ти. И то през цялото време. Да изнасяш лекции е част от характера и чара ти. Ще благоволи ли дамата да ме придружи до масата, стомахът ми стърже отдавна.

— Какво ли мисли Кейтлин в момента?

Кейтлин Евинджър седеше седнала в противоположния край на залата и наистина приличаше на придворна дама. Изглеждаше, че единствено тя си беше ушила костюм за бала, а не го беше взела под наем.

Черната ѝ рокля бе със златни бродерии и имаше доста по-голямо от нормалното деколте. Широките надиплени ръкави бяха леко срязани, за да разкрият червената коприна под тях. Косата ѝ бе прибрана на кок и завършваше с изящна диамантена диадема. За да прикрие големите си гърди, напираци от деколтето, беше преметнала дълъг златист копринен шал през раменете си.

— Мислиш ли, че Кинкейд ще я познае? Тя твърди, че не би могъл, заради промените от пластичната хирургия.

— Ти как смяташ, може ли един мъж да забрави лицето на жена, на която е причинил толкова страдание.

Джонас не беше в настроение да обсъждат още веднъж, що за човек е Деймън Кинкейд. По време на своите странствания бе срещнал достатъчно мъже, които гледаха на жените само като на обекти, с които да задоволяват най-долните си страсти. Знаеше много добре, че често те не само че не помнят лицата на тези жени, но и това, което са им причинили. Не му се щеше да изслуша още една лекция за жестокостта на собствения си пол, защото я познаваше достатъчно добре.

— Верити, вземи си от този вегетариански пастет, много е хубав!

— Дразниш ли ме или наистина го... О! Кейтлин току-що го видя. Погледни я само, напрегната е като тетива на лък.

— Същото се отнася и за теб. Успокой се, това е нейно шоу.

— Страхувам се, Джонас.

— Чудесно време, за да се поуплашиш малко. Не знам само защо ме спря, когато исках да си тръгнем още следобед.

— Нямам това предвид. Тревожа се за Кейтлин. Трябва ли да се страхувам за себе си?

— Не знам. Ако това ще те накара да не чувстваш по-добре, мисля, че трябва. Нещо ще се случи тук, но не знам точно какво. Виж!

Кинкейд си проправяше път през тълпата, за да поздрави Евинджър. Тя му подаде официално ръка, а после му обърна гръб. Нямаше и следа по лицето му, че я е разпознал.

— Искаш да кажеш, че ще се случи нещо различно от това, което ни каза Кейтлин.

— Много е вероятно. Да предположим, че е била искрена с нас, то тогава е подценявала врага си. И тя няма да е първата в историята, която го е направила.

— Джонас, само ме разтревожи. Какво ще стане, ако Кинкейд разбере, че му е устроен капан.

— Ако е надушил какво му се готви, не залагам и цент, че Кейтлин ще може да осъществи отмъщението си. Всъщност, не залагам и цент за живота ѝ.

— Джонас!

Той не обърна внимание на протеста ѝ. Изучаваше поведението на Кинкейд, който самоуверено се движеше из залата, поздравяваше познатите си и се запознаваше с тези, които виждаше за първи път. „Този човек е истински Борджия. Толкова е уверен в своята сила и власт. Ако само е предположил, че има нещо нередно, Кейтлин няма никакъв шанс!“

— Нещо ми подсказва, че той е подготвен, Верити. Този мъж е прекалено умен и съобразителен, за да дойде тук просто така. Евинджър е глупачка.

— Трябва да направим нещо.

— Като например?

— Не знам. Изглежда, че няма начин как да накарам Кейтлин да се откаже от нейните планове.

— Тогава остава само да бъдем нащрек.

Наближаваше полунощ, когато тълпата започна да оредява и погледите им с Кинкейд се срещнаха.

— О, каква приятна изненада, мис Еймс и мистър Куоръл. Как се чувствате на този бал? Малко е странно, нали? Доста неща все пак намирисват на XX век — като тази храна, например.

— Не съм съгласна с вас, мистър Кинкейд. Много неща, които ядем тази вечер, биха стояли добре на всяка маса по време на Ренесанса. Рецептите на някои ястия произхождат точно от тази епоха. Разбира се, тук няма питки с полуопечени пилета, осолени свински езици и варен телешки джолан, но и да имаше, едва ли някой щеше да ги докосне. Готвачите са се постарали да приготвят това, което отговаря на съвременните вкусове. Така ли е, Джонас, все пак ти си познавач?

— Мисля, че си абсолютно права. Тази маса изглежда, че е пренесена с машина на времето. Готвачите днес са имали и едно предимство, че не са се тревожили много за сигурността на кухнята.

— За сигурността?

— Да, по времето на Ренесанса се е готвело под строга охрана. Всички са се страхували да не бъдат отровени.

— О, да, бях забравил за това. Животът тогава е бил наистина една постоянна авантюра.

— Нали няма да е неучтиво, ако ви попитам какво стана с онази кама. Успяхте ли да я оцените?

Кинкейд, който отпиваше в момента от чаша вино, едва не се задави.

— Да, но за мое съжаление, се оказахте прав. Камата е копие. Но не ми е приятно да го кажа.

„Обзалагам се, че е така“ — помисли си Джонас и не можа да се стърпи да не попита:

— Говорихте ли с човека, който ви посредничи, или със собственика?

— Нямахме посредник в сделката. Ако имаше такъв, щеше да е някой известен експерт, който да ми спести унижението да закупя фалшификат. Колкото до собственика, той умря преди няколко години.

Застрелян беше от крадец, проникнал в къщата му. Нямам представа за подробностите, не съм се интересува. О, ето нашата тайнствена знаменитост поздравява гостите си. Каква жена! Жалко само за белега и крака ѝ.

— Пострадала е тежко от автомобилна катастрофа. Истинско чудо, че е останала жива.

Джонас прегърна Верити през кръста и силно я стисна. После ѝ хвърли мрачен поглед, който значеше само едно: „Престани да дрънкаш!“

Кинкейд изучаваше внимателно Евинджър и Джонас се опита да отвлече вниманието му.

— Вие сте дошъл тук предимно заради търга, нали?

— Да, разбира се. Не мога да понасям подобни глупости. Но какво да се прави. Щом Кейтлин Евинджър държи да се оттегли по този начин, длъжен съм да се примиря. Това е само малко препятствие пред желанието ми да притежавам последната ѝ картина. А вие, мис Еймс, ще участвате ли утре в наддаването?

— Ще присъстваме, но няма да се конкурираме с вас. Ние само сме гости на Кейтлин.

Ръката на Джонас болезнено се впи в талията ѝ.

— А, разбирам, Евинджър, изглежда, цени вашата компания. Откога се познавате, чух, че живеела доста усамотено?

— Познаваме се от известно време — отвърна студено Джонас и мислено отправи молба към Бога: „Кинкейд да се разкара оттук, преди да изкопчи още информация от Верити.“ За негово учудване, молбата му се изпълни веднага.

— Ще ме извините ли? Видях един познат, колекционер. Учудвам се, че е тук, защото по принцип не обича подобни събирания.

— Разбира се.

Очите му се плъзнаха по голите рамене на Верити, към отвореното ѝ деколте.

— Мис Еймс, надявам се, че ще ме удостоите с честта след това да танцувам с вас. Разбира се, ако мистър Куоръл не възразява.

— Мистър Куоръл възразява. Свикнал съм да държа Верити по-изкъсо, ако можете да ме разберете — изръмжа Джонас.

Кинкейд им обърна намусено гръб и изчезна сред тълпата.

— Боже Господи, какво правиш?! Джонас, искам да си изясним нещо. Нямах никакво намерение да танцувам с това надутото копеле, а и мога сама да вземам решение. Нямах никакви права над мен и не искам да си мислиш, че можеш да ми нареждаш: „С този ще танцуваш, а с този не.“

— Когато става дума за танц с мъже като Кинкейд, аз ще вземам решенията, а ти ще се подчиняваш.

— Върви по дяволите! За какъв се мислиш, че ми говориш така.

— Аз съм мъжът, с когото спиш, и това ми дава известни права.

— Джонас, да се караме сега е пълна глупост!

— Ами да спрем тогава и да хапнем нещо друго.

— Но как можеш да ядеш, след като го вбеси преди малко?

— Много просто, слагам си малко месо в устата и си мърдам челюстите нагоре-надолу. Зъбите вършат всичко останало. Действа безотказно.

— Но това е човекът от картината, това е мъжът, който... Боже Господи!

— Какво ти стана?

— Картината! Тя е горе в ателието. Кейтлин го заключи, но той може би се е справил с бравата. Влязъл е и е унищожил платното. Това обяснява и защо закъсна тази вечер.

— Няма логика. Откъде ще знае, какво е нарисувала Кейтлин и къде е ателието ѝ.

— Как откъде! Той познава къщата отпреди. Какво ще му струва, да се изкачи по стълбите и да надникне в ателието. Нали цялото му внимание е концентрирано само върху „Кръвожадност“ — Верити сграбчи решително кадифените поли на роклята си. — Да вървим, Джонас!

— Къде?

— Да проверим картината.

Джонас изруга мислено.

— По-спокойно, остани тук, аз ще отида сам.

— Няма да стане, ще дойда с теб. Искам да видя, дали картината е била докосвана.

— Аз ще проверя и ще ти кажа, честна дума.

— Джонас, казах ти, че искам да дойда с теб.

— Слушай ме добре, Верити. Няма да излизаш от залата. Тук, сред другите хора, си в безопасност. Обясних ти, че не желая да поемам никакви рискове тази вечер. Това не е свободна дискусия, кой да се качи горе и кой да остане тук. Сега аз издавам заповедите, а ти ги изпълняваш.

— Защо си мислиш, че ще изпълня твоите заповеди.

— Ако не го направиш, ще падна на колене пред теб и ще станем за смях пред всички.

Верити стоеше объркана и той веднага възприе мълчанието ѝ като съгласие.

— Връщам се след няколко минути. Ако Кинкейд се появи, недей се разприказва. Той се опитва да изкопчи нещо от нас.

Преди да успее да му отговори, Джонас се беше слял с тълпата.

Малкият коридор зад кухнята беше празен и тъмен. Прилепен до стената, Джонас изучаваше тясното извито стълбище. „Верити е права. Всеки, който знае, че има и черно стълбище, спокойно и незабелязано може да стигне до ателието на Евинджър.“

Инстинктивно докосна с пръсти алуминиева кама и въздъхна с досада. После опипа хладното острие на ножа, прикрепен под туниката му.

На практика нямаше за какво да се тревожи. Кинкейд се забавляваше в залата, но от това безпокойството му не намаляваше.

Взимайки стъпалата по две наведнъж, безшумно се изкачи до третия етаж. Коридорът беше тъмен и Джонас тръгна към ателието, заслушан в плющияция навън дъжд.

„Поглеждам картината и веднага се връщам при Верити.“ Натисна дръжката, но бравата не поддаде. „Всичко е наред.“ Знаеше обаче, че малката му господарка нямаше да е доволна. Трябваше да се убеди, че картината е невредима. Извади алуминиевата кама и я пъкна между вратата и краката ѝ. Фалшивото острие свърши работа. Пристъпи в тъмната стая. Веднага забеляза, че някаква сянка се раздвижи около прозореца. Почти мигновено блесна електрическото фенерче, но лъчът не беше насочен към него, а към внушителен на вид пистолет.

— Остани, където си! Едно движение и си мъртъв! Както виждаш, имам заглушител, никой долу няма да чуе.

Джонас внимателно изучаваше огромния силует на човека, който го заплашва.

— И ти ли си любител на абстрактното изкуство или просто си се загубил?

— Затваряй си устата! Хвърли ножа на земята!

За секунда Джонас си помисли, че този тип говореше за скрития му нож, но после осъзна, че бе взел камата за истинска. Бавно откопча колана си и я пусна на пода.

— Да не си мръднал!

Мъжът сложи фенерчето на масата, но така, че лъчът му да е насочен към Джонас. После извади нещо като радиостанция и натисна няколко копчета.

— Хайде, тръгвай!

— Къде?

— Навън. Току-що съобщих на Кинкейд, че съм те спипал.

— Кинкейд има пейджър, нали?

— Браво бе, умник! Хайде, размърдай се.

Джонас прецени възможностите, но те бяха съвсем малко.

Ако се опитваше да извади скрития нож, мъжът със селски акцент сигурно щеше да дръпне спусъка.

— Ами картината?

— Теб какво те е грижа. Ще се върна да я взема по-късно.

Платното беше покрито и си стоеше на статива. Кинкейд все още не знаеше какво е нарисувано там.

Джонас почувства пистолета в гърба си и тръгна по коридора. Разчиташе, че може и да срещнат някого от гостите, но тази част на къщата беше пуста. Мъжът очевидно познаваше добре разположението на стаите, защото уверено го водеше към задния двор. Когато минаха покрай един прозорец, Джонас забеляза, че той бе нахлузил на лицето си скиорска шапка, откриваща само очите му. Излязоха от задната врата и застанаха под тесен навес, който съвсем малко ги предпазваше от силния дъжд. Беше започнало да ръми около шест часа, но сега от небето се изливаше истински порой. След малко Кинкейд се появи зад тях.

— Чудесна работа, Треслар. Това решава основния ми проблем.

— Грешите, Кинкейд, проблемите ви едва сега започват.

— Не е така, приятелю, те са разрешени. Исках да знам малко повече за теб и каква е ролята ти в това глупаво наддаване, но нямам време за губене. Все пак, не се тревожи, ще получа отговорите, които ме интересуват от нашата червенокоса приятелка. Сигурен съм, че тя ще ми обясни всичко.

Джонас едва успя да потисне гнева, който го обземаше.

— Верити не знае нищо за това!

— Остави ме сам да се убедя. В едно съм сигурен — разговорът с нея ще ми е много приятен. Има нещо нежно и чисто, което особено ме привлича. Чувствам, че ще реагира добре, ако ѝ въздействам с болка.

— Гадно копеле, ще те убия, ако я докоснеш!

— Смели думи за човек, който след малко ще стане на призрак. Треслар, отърви се от него. Използвай пистолет само ако е наложително. Искам да изглежда като нещастен случай, както сме се разбрали.

— О кей, знам какво да правя. Само не успях да видя картината.

— Аз ще се погрижа за нея. Сега искам да ликвидираш Куоръл, преди да ми е създал нови неприятности.

Кинкейд се обърна рязко и влезе в къщата.

— Хайде, Куоръл, нали чу. Размърдай се.

— Къде отиваме?

— Малко по-надолу, където мрежата е скъсана. Там, приятелю, ти ще се подхлъзнеш и ще паднеш. Нещастен случай, колко тъжно. Пийнал си повечко, решил си да глътнеш малко свеж въздух, но си отишъл точно до ръба на скалите. Какво да се прави? Хайде!

Джонас тръгна напред. Студеният дъжд го шибаше в лицето и само за секунди измори косата му. Единственото му успокоение беше, че човекът зад него бе също толкова мокър. Калта и локвите бяха добро оправдание, за да намали крачките.

— Ти чуваш ли какво ти казвам? По-бързо, няма да се влача цяла нощ, премръзнах до кости.

Джонас умишлено се спъна и падна на колене в калта. Мъжът зад него се спря, но не се осмели да му помогне. И това беше добре, защото, ставайки, успя да извади ножа изпод туниката и незабелязано да го мушне в ръкава си.

Не им отне много време да стигнат до ръба на скалите. Минутите ляха, а Джонас все още нямаше конкретен план как да го обезоръжи. Всичко изглежда, че щеше да се решава в последния момент.

— О кей, дотук. Това трябва да е мястото. Мъжът насочи фенерчето към разкъсаната мрежа и разкривените, нападали по земята метални стълбове.

— Е, сега какво? Очакваш да скоча, така ли? Ще трябва доста дълго да почакаш.

— Ако искаш приятелска помощ, винаги се отзовавам.

Треслар грабна парче желязо и замахна към Джонас. При нормални обстоятелства всеки би отстъпил инстинктивно назад, но сега тази крачка означаваше смърт, защото отзад беше само морето. И когато Треслар замахна, Джонас бързо се наведе и извъртя плаща си. Тежката и мокра от дъжда материя омекоти удара, който получи по рамото. Успя да хване другия край на металния прът и забрави болката си. В съзнанието му започна да се образува видението на падащ от скалите мъж. Някой го беше блъснал и той отчаяно протягаше ръце, за да се хване за нещо. Идваше му да крещи от ужас, но в този момент Треслар го спаси, измъквайки метала от ръцете му. Изведнъж тунелът изчезна и, сякаш акумулирал силите на умиращия човек, Джонас се хвърли като звяр и събори противника си по гръб. Ръката на мъжа под него все още стискаше пистолета и той концентрира вниманието си върху нея. Затисна я с коляно и се отпусна с цялата си тежест. Треслар бясно се съпротивляваше, но Джонас, използвайки уменията си, спасявало го през последните пет години, успяваше да го задържи. Нещо изпука под коляното му и противникът му изпищя. Събрал сили, той ритна Джонас в корема и го събори. Двата се изтърколиха в калта, вкопчени един в друг. Пистолетът вече беше изчезнал и всичко се решаваше от мускулите. Джонас усети, че се намират прекалено близо до скалите, и че земята под тях вибрира по особен начин. Разбра веднага какво ще се случи. Пропълзя няколко метра и се хвана за един от стълбовете. Треслар учудено го гледаше, но когато краката му започнаха да потъват, изкрещя от ужас. Опита се да побегне, но земята, на която стоеше, рязко пропадна.

Джонас предпазливо надникна над ръба на скалите. Нямаше нищо, което да се види. Бушуващите черни вълни с трясък се разбиваха в брега, сякаш търсеха нова жертва. Успокои малко дъха си и

внимателно пропълзля назад. Провери, дали ножът е все още в ръкава му — беше изчезнал. Огледа наоколо, но не го откри и тръгна към къщата.

На задната врата стоеше позната женска фигура.

— Куоръл, Боже Господи! Къде беше, търсих те навсякъде?

— Тави, къде е Кинкейд?

— Не знам, затова те търсих. Излезе от залата преди минути и Верити го последва. Кейтлин още не знае това. Предчувствах, че всичко ще се обърка. Когато не успях да намеря и теб... Боже Господи, но ти си целият в кръв! Какво се е случило?

— Ще ти обясня по-късно. Кинкейд с колата си ли тръгна?

— Не съм сигурна. Има толкова много коли отпред, че просто е невъзможно да се определи, коя е негова. Защо мислиш, че е взел Верити в колата си?

— Не съм сигурен, може и да греша. Няма логика да си тръгне, защото ще привлече вниманието. По-вероятно е да я заключи някъде или да я завърже, а после отново да се върне в салона. Искам веднага да кажеш всичко на Кейтлин. Нека да организира незабавно претърсването на къщата. И по-бързо, по дяволите, нямаме никакво време!

Тави се затича към залата, а Джонас — по стълбите, водещи към горния етаж. Малко вероятно беше Кинкейд да изведе Верити през централния вход, защото тя щеше да се съпротивлява. Същото важеше и за задната врата, защото там щяха да се сблъскат с Тави.

Оставаше само една възможност — Верити беше някъде тук, в голямата сива къща.

---

[1] Били са част от мъжкото облекло по време на Ренесанса, осигурявали са свобода при фехтовка — Б.пр. ↑

ГЛАВА XVIII

Веднага щом забеляза, че Кинкейд се измъква от залата, Верити реши да го последва. Едва ли беше случайно, че няколко минути след като Джонас бе тръгнал към ателието, Деймън Кинкейд също напусна дансинга и решително се отправи към задното стълбище.

Беше също въпрос на секунди да изтича по централните стълби и да предупреди Джонас. Верити хвана кадифените поли на роклята си и започна бързо да се изкачва нагоре. Не беше направила и няколко крачки, когато замръзна, дочула гласа на Кинкейд зад себе си.

— О, какво щастливо съвпадение, Верити. Тъкмо идвах в залата да ви търся.

„Джонас е все още в ателието на третия етаж, трябва да задържа Кинкейд, колкото се може по-дълго“ — мина ѝ през ума.

Верити пусна дежурната си „невинна“ усмивка и се обърна.

— Отивах горе до моята стая да се освежа. Виждам, че сте мокър, навън ли сте бил? Сигурно вали като из ведро?

— Да, така е. Ужасна нощ — той направи няколко крачки към нея и разстоянието между тях беше само около метър. — Много опасна нощ.

Верити усещаше, че нещо се е променило в поведението на Кинкейд. Той изглеждаше странно развълнуван, напрегнат, и това силно я безпокоеше. Пръстите ѝ все още стискаха до побеляване фината материя на роклята. Усмихна му се още по-широко — този път с усмивката, с която успокояваше недоволните клиенти в ресторанта си.

— Много хубаво, че сте подишал свеж въздух навън. Залата е прекалено пренаселена.

„Колко време ще му е необходимо на Джонас само да погледне една картина? Дали ще се върне през централното стълбище или отново през черното?“

— Съгласен съм с вас. Хората са твърде много. Мисля, че ще ви придружа до стаята ви.

Кинкейд пристъпи още една крачка и Верити се принуди да отстъпи назад. Поведението му вече ставаше прекалено опасно. Държеше се самоуверено и агресивно като истински Борджия.

— Съжалявам, но първо ще отида до тоалетната. Извинете ме, ще се видим след малко отново в залата.

Верити рязко се обърна и тръгна към втория етаж, но тактиката ѝ се оказа погрешна. С няколко бързи скока Кинкейд я настигна, стисна я за гърлото и опря малък пистолет в слепоочието ѝ.

— Нито звук, скъпа госпожице, или ще ти изтръгна гръкляна!

Натискът му се усили и тя отвори уста, чувствайки, че се задушаваше. Спомни си какво казваше баща ѝ за подобна ситуация: „От лошо, стана по-лошо! Къде, по дяволите, е Джонас?“

— Какво си мислите, че правите?

— Променям малко сценария за тази вечер. Хайде, продължавай нагоре. Когато Треслар си свърши работата, ще те преместим на някое по-безлюдно местенце. Искам да поговоря на спокойствие с теб, Верити. Ти ще отговориш на някои въпроси, които нямах време да задам на Куоръл.

— За какво говорите изобщо? Кой е този Треслар? И къде е Джонас.

— Треслар работи за мен. Колкото до Джонас Куоръл, той вече не е съществен фактор в тази игра. А ти, Верити, си ми нужна, за да науча всичко, което ме интересува. Но ще оставим разговора за по-късно. Трябва да се върна в залата, преди някой да е забелязал, че и тримата ни няма.

— Ти си луд? Какво си направил на Джонас?!

— Не си губи времето да се тревожиш за своя бивш любовник. Той вече е напуснал този свят.

— Гадно копеле, какво си му направил?!

Кинкейд затегна хватката си и всичко се завъртя пред очите ѝ. Опита се да замахне и да го удари с юмрук, защото тежката рокля ѝ пречеше да го ритне.

— Престани веднага, мръсна курво!

Кинкейд загуби търпение и я удари по тила с дръжката на пистолета. Ударът не беше достатъчно силен, за да изпадне в безсъзнание, но я замая и обезсили. Отпусна се върху него и двамата едва не се строполиха надолу по стълбите.

— Бъди по-внимателна, госпожице Еймс, защото може да реша, че не си заслужава труда да те оставя жива.

Верити не можа да му отговори. Всичко пред очите ѝ се въртеше. Кинкейд я вдигна на ръце и тръгна нагоре към втория етаж.

— Ще те оставя в твоята стая, скъпа. Ще бъдеш там в безопасност докато Треслар дойде да те вземе.

Отвори вратата и я блъсна силно навътре.

Верити залитна и се опита да изпищи. Кинкейд ѝ зашлеви толкова силен шамар, че я събори на леглото. Полите на роклята ѝ се вдигнаха високо над коленете. Той остави пистолета на нощното шкафче и разголи съвсем бедрата ѝ. После тежко се отпусна върху нея и хвърли възглавницата върху лицето ѝ. Все още замаяна и обезсилена от удара, Верити се превръщаше в лесна плячка. Меката материя запушваше носа и устата ѝ и не ѝ позволяваше да си поеме дълбоко въздух. „Тук ще си умра в това проклето легло! Ще се задуша, без да има кой да ми помогне. Джонас сигурно вече е мъртъв...“

Кинкейд плътно я бе покрил с тялото си. Верити усети, че е възбуден. Възбуждаше се от нейното страдание, от нейната смърт. Отвращението от това заключение сякаш ѝ придаде нова енергия. С всички сили заби ноктите си дълбоко в ръцете му и той изкрещя от болка.

— По дяволите, кучко! Престани да се съпротивляваш, или ще те убия още сега.

Вратата се отвори и Джонас светна лампата.

— Ти си този, който ще умре, Кинкейд.

— Куоръл!

Кинкейд гледаше недоумяващо, но после ловко се преметна и сграбчи пистолета. Верити отхвърли възглавницата и, кашляйки, си пое дълбоко дъх. Джонас направи няколко крачки напред, но се спря.

Пистолетът вече не беше насочен към него, а към Верити.

— Спри, където си, или ще ѝ пръсна черепа!

Съзнанието на Верити започна да се прояснява. Кинкейд държеше пистолета към нея, но вниманието му изцяло беше заето с Джонас. Нейният насилник изглеждаше объркан и дишаше тежко.

— Къде е Треслар?

— Треслар падна от скалите. Нещастен случай.

— Лъжеш.

— Да се обзаложим.

— Не знам как си успял да се измъкнеш от него, но за това ще се тревожа по-късно. Както се вижда, и в последния момент настъпват неочаквани промени, но пък става все по-интересно. Тримата заедно ще слезем долу по задното стълбище. Пистолетът ми ще е под плаща, но ще е насочен към тази рижа кучка. Чуваш ли ме, Куоръл? Едно погрешно движение и първа си отива тя. Хайде, да тръгваме.

Верити имитира, че се е примирила и се готви да стане от леглото, но вместо това се изтърколи на пода, стисна краката на Кинкейд и ги дръпна към себе си. Хватката, научена от баща ѝ, подейства. Той загуби равновесие и падна на колене.

— Гадна кучка, ще те очистя!

Джонас вече летеше и Верити усети, как подът се разтърси, когато събори противника си по гръб. Пистолетът изхвърча от ръката на Кинкейд и тупна някъде под леглото. Тя се надигна, събра полите си и заобиколи от другата страна, за да търси оръжието. Джонас и Кинкейд се биеха мълчаливо, но шумът, който вдигаха, сигурно се чуваше из цялата къща. Столове, нощни лампи и други предмети свистяха във въздуха и се разбиваха с трясък на пода. Двамата имаха почти еднаква физика и никой не можеше да надделее.

Верити реши да излезе в коридора и да изпищи. Някой трябваше да я чуе и да дойде на помощ. Отвори вратата и едва не се сблъска с тичащата Кейтлин Евинджър с рапира в ръка. На няколко крачки зад нея я следваше Тави.

— Ох, Кейтлин, добре, че си тук! Кинкейд и Джонас се бият вътре, трябва да извикаме помощ. Тави, моля те, слез долу и извикай някой от гостите или се обади на шерифа.

— Твърде късно е за това, Верити. Часът за отмъщението ми настъпи.

— Кейтлин, какво говориш? Тави, моля те, повикай помощ!

— Тя е права, плановете ѝ бяха по-различни, но изглежда, че и съдбата се намеси.

— Боже Господи, вие луди ли сте?! Няма ли кой да извика полиция?

Верити се опита да заобиколи Тави, но Кейтлин препречи пътя ѝ с рапирата.

— Ти ще останеш тук, Верити. Не искам никой да ми попречи да си отмъстя.

Нов трясък се чу от вътрешността на стаята и Верити открехна леко вратата. Джонас бе нанесъл силен удар на Кинкейд и той се беше озовал с гръб към стената. Точно над него висеше рапира, подобна на тази в ръцете на Кейтлин.

Кинкейд изтри кръвта по брадата си, сграбчи оръжието и атакува напред с ловкостта на професионален фехтовач.

Верити изпищя, защото Джонас едва в последния момент отскочи от острието, насочено в гърдите му. Кинкейд отново се готвеше за атака.

— Джонас, дръж! — Кейтлин Евинджър се бе приближила и му подаваше рапирата. — Вземи я Джонас, защитавай се!

Той не чака втора покана и бавно започна да отстъпва към вратата, без да изпуска от очи противника си.

— Не! Джонас, не я докосвай, това е рапирата...

Но предупреждението на Верити дойде твърде късно и пръстите му вече се свиваха около дръжката. Стените на стаята започнаха да се замъгляват и в съзнанието ѝ се образува познатият тъмен коридор. Опита се да изкрещи, но от устата ѝ излезе само немощно хлипане. Стоеше като вцепенена и гледаше учудено как Джонас се плъзна напред в характерната за фехтовачите стъпка. Опита се да не губи връзка с реалността и, макар че ѝ беше трудно, за първи път успя. Усещаше как всичко е наситено с гняв и неописуема омраза. Гняв, който принадлежеше на друг човек, но беше останал толкова силен, колкото и преди 400 години. „Понякога времето нищо не може да промени. Мъжката ярост винаги ще бъде едно ужасно нещо, независимо дали е съвсем съвременна или от преди хиляди години.“ Реалността и миналото се сливаха дотолкова, че не можеше да разбере, дали този гняв се излъчваше от Джонас или от многобройните извиващи се пипала, очакващи ги в коридора. Сега те бяха само в няколко цвята — червено, черно и стоманено сиво. В стаята двамата мъже танцуваха своя смъртоносен танц, но затвореше ли очи, Верити виждаше друг мъж, облечен с дрехи като на Джонас, който също се подготвяше да срещне врага си. „Какво ли му коства на Джонас да се концентрира само върху реалността? Сега той се сражава на два

фронта — първо с Кинкейд, а после и с миналото, което се опитва да го погълне...”

Стоманените сиви пипала напиреха към него, но, усетили присъствието ѝ, покорно се отпуснаха в краката ѝ. Затвори очи и инстинктивно започна да търси Джонас в коридора. Направи няколко крачки напред, но от него нямаше и следа. Отново пред очите ѝ се появи сцената с двамата дуелиращи се мъже, извършващи движения, подобни на тези в стаята. Единият бе по-близо и можеше да разгледа лицето му. Изглеждаше около 35-40-годишен, с леко прошарена брадичка. В зениците му гореше непоколебима решителност да убие своя противник. Сцената се повтаряше отново и отново, все едно че беше един и същ кадър от кинолента.

— Верити!

— Джонас, къде си? — Верити тръгна по посока на гласа му.

— Стой там, където си! Аз ще се опитам да дойда при теб.

— Къде си сега, не мога да те видя?

— Опитвам се да намеря равновесие между миналото и реалността. По дяволите, гадно копеле!

Откъм вратата се чу женски писък и Верити отвори бързо очи. Единият ръкав на Джонас беше пропит с кръв, Кинкейд го беше промушил. Но без да обръща внимание на раната си, Джонас продължаваше да напада и отбива ударите на своя противник.

Едва сега Верити осъзна, че Джонас никога не беше се занимавал с фехтовка. За разлика от него, Кинкейд изглеждаше като истински професионалист. Спомни си за надупченото чучело, което висеше от тавана на офиса му.

— Верити, къде отиваш, не се отклонявай!

Тя затвори очи и откри, че е заобиколена от пипалата на времето, от старите емоции, от омраза и болка. Те бушуваха, блъскаха я, пречеха ѝ да вижда, но Верити стоеше, без да се помръдва. И тогава видя Джонас. Той излезе от сенките и се затича към водовъртежа от емоции, който се развихри още повече, усетил приближаването у.

— Не мърдай, Верити!

Джонас се гмурна в трептящите пипала и започна да ги отхвърля едно по едно, сякаш търсеше нещо определено.

— Джонас, недей, какво правиш? Не трябва да ги докосваш.

Той обърна златистите си очи към нея и хвана едно от стоманен сивите гърчещи се неща.

— Знам какво правя, скъпа.

Дългите пипала, които до този момент бяха привидно спокойни, сега бяха настръхнали като зли кучета и се опитваха да го достигнат. Металната змия се беше увила около ръката му и той побягна към другия край на тунела.

Едва сега Верити разбра какво се бе случило. Джонас беше взел ужасното решение да хване едно от най-силните и опасни смукала на времето. Вече и двамата не знаеха какво ще се случи. Дали изобщо щеше да успее да се върне в реалността.

Отвори очи и сцената от коридора отстъпи. Веднага усети промяната. Кинкейд се отбраняваше, а Джонас нападаше с невиждана ловкост и фантазия. Остриетата съскаха, звънтяха и проблясваха.

Джонас отстъпи към стената и Кинкейд, събрал цялата си сила, се втурна срещу него. Но за негова изненада противникът му не се отдръпна, а само приклепна под острието. После Куоръл се изви рязко и изби оръжието от ръцете му.

— Казах ти да не я докосваш, нали? Сега се приготви да умреш.

Рапирата на Джонас беше опряна в гърлото на Кинкейд. Той приседна на пода, хленчейки за пощада.

Верити почувства, че започва да губи контрол над старите емоции. Те трепереваха и очакваха всеки момент да погълнат Джонас. Това, от което имаха нужда, бе рапирата му да пониже Кинкейд. Тогаво спокойно щяха да навлязат в реалността и да отнемат разсъдъка на човека, който я държеше.

— Не, Джонас! Не го прави! Ако го промушиш, ти ще бъдеш обсебен. Тези пипала чакат само това.

Верити разтърси ръката му и го погледна в очите. Те не бяха вече неговите златисти очи, а очи на друг мъж, на някакъв 400-годишен призрак.

— Убий го, Куоръл! Убий го! — просъска Кейтлин от прага на вратата.

Кинкейд я погледна изумен.

— Какво, по дяволите, става тук? Коя сте вие?

— Хайде, Куоръл! Какво се колебаеш, убий го!

— Не, Джонас, не го прави! Няма да мога да задържа повече тези пипала. Миналото ще те убие.

— Нищо, ще рискувам. Може и да оцелея.

— Няма да стане, защо ти ще рискуваш? Не ти позволявам!

Кейтлин се приближи до тях.

— Джонас, ако не се осмеляваш да го убиеш, остави на мен. За мен ще е чест да го направя.

— Ко-оя си ти? — заекна Кинкейд и облиза напуканите си устни.

— Аз съм Сюзън Конъли.

— Сюзън?! Но това не е възможно!

— Прав си, бях Сюзън Конъли. Хайде, Куоръл, довърши го, докато виждам страха в очите му.

— Не, Кейтлин, това си е твое отмъщение. Ти ни забърка във всичко това и няма да разреши да използваш Джонас като кондотиер.

Евинджър я погледна учудена, но после пристъпи напред и протегна ръка. Джонас разтвори пръстите си и рапирата се озова у Кейтлин. Коридорът в съзнанието на Верити моментално се стопи и изчезна. Тя въздъхна облекчено, защото вече съществуваше само една реалност.

— Това е лудост! Всички сте побъркани!

Кинкейд се опита да скочи на крака, надявайки се, че Кейтлин няма да използва рапирата. Но когато се хвърли срещу нея, тя инстинктивно вдигна острието нагоре и той сам се прободеше в гърдите.

Викът му на болка и отчаяние отекна в стаята. Бавно се свлече на пода, хванал с две ръце дръжката на рапирата. Падайки, очите му останаха приковани върху Кейтлин, сякаш все още не вярваше, че една жена би могла да го убие. После тялото му се отпусна и застина.

Отвън се чува викове и шум от тичащи хора. Джонас погледна първо мъртвия Кинкейд, а после се обърна към Евинджър.

— Отивам да извикам полиция. Ето какво ще им кажем. Кинкейд се е опитал да те убие. При борбата ти си се защитила с рапирата. Аз, Верити и Тави ще бъдем твои свидетели. Някой да има нещо друго да каже?

ГЛАВА XIX

Ръката го болеше ужасно. Упойката, след като му направиха шевове, вече отминаваше, и болката сякаш се усилваше. Но това си имаше и положителните страни, защото вниманието на Верити сега беше концентрирано изцяло върху него. Никога не бе я виждал толкова разтревожена, ако не се брояха случаите, когато сосът за суфлето ѝ не се получаваше. Приятно му беше да гледа загриженото ѝ лице, защото знаеше, че мисли единствено и само за него.

След като битката завърши Верити бе излизала само на няколко пъти от стаята, и то за да му донесе храна и чаша вода. „Малката господарка се превръща в покорна и добра женичка. Трябва да се възползвам от услугите ѝ, колкото се може по-често, защото това едва ли ще трае дълго.“

— Казах ти, да не се надигаш от леглото, Джонас! — Верити провери за последен път превръзката на ръката му. — Нали чу доктора, каза, че се намираш в шок.

— Аз?! Да се намирам в шок? Просто съм напрегнат и ми трябва нещо, за да отпусна нервната си система. Чаша уиски мисля, че ще свърши работа.

— Никога не съм чувала при такива случаи да се пие алкохол.

— Повярвай ми. Уискито от векове е използвано като лекарство — за премръзване, за ухапване от змия, за шокови състояния.

— Е, добре, щом казваш.

Верити тръгна бързо към бара, който се намиреше в залата. Там имаше богат избор от всякакъв вид алкохол и повечето бутилки все още не бяха отворени.

След като полицията си свърши работата, Кейтлин беше помолила всички гости, персонала, а и елитната група от кандидати за „Кръвожадност“ да си отидат. Масите все още бяха отрупани с храна и пълни чаши.

Верити се завърна с бутилка отлежало уиски в ръка. Вече се беше преоблякла и тежката кадифена рокля бе заменена с тъмносин

пуловер и дънки. „Моят ангел хранител с дънки и бутилка уиски в ръка“ — помисли си развеселен Джонас. Тави и Кейтлин също влязоха в стаята, но седнаха в далечния ъгъл.

— Е, мисля, че е време да получа отговор на няколко въпроса. Историята, която съчинихме за полицията е добра, но мен не ме устройва.

Джонас пое хладната кристална чаша от ръцете на Верити и я притегли на леглото до себе си. После с удоволствие зарови пръсти в медночервените пламъци на косата ѝ.

— Какво искаш да знаеш, Джонас? — почти прошепна Кейтлин.

— Плановете ти за отмъщение, които ни разказа тази сутрин, са пълна лъжа, нали? Никога не си смятала да унижиш Кинкейд пред останалите гости. Искала си той да е мъртъв, а аз да съм убиецът. Искам да знам първо, откога ме познаваш и колко ме познаваш?

— Мисля, че имаш право да знаеш.

— Ще започнеш от „Винсънт“, спомена, че си посещавала мои лекции.

— Започнах да посещавам тези лекции, защото вече бях чула за експериментите. Бях много близка с Елиху Райт.

Верити се намръщи замислено.

— Това не беше ли старият мъж, който е дал голяма сума, за да започне работа лабораторията за паранормални изследвания.

— Да, точно така, Верити. Елиху страстно вярваше в съществуването на паранормални способности и явления. Той искаше да докаже, че е прав, и даде милиони долари на „Винсънт“. В замяна изискваше само да има достъп до резултатите от изследванията. Когато опитите на Джонас започнаха, Елиху силно се развълнува. Каза ми, че най-сетне са открили обект със силни паранормални способности. Учуден беше само, че талантът ти се проявяваше по такъв начин. Бе очаквал, че ще се сблъска с телепатия или гадателство, а не с психометрия, но все пак никога не се усъмни в способностите ти.

— Какво знаеше Райт за експериментите?

— Абсолютно всичко. Може би не са ти казали, Джонас, но всичко е било записвано на видеокамера. Включително и случаят с лаборанта, който си промушил. Касетите са били строго секретни, но Елиху е имал достъп до тях. Почти всички тестове са били внимателно планирани, а после проучвани.

Джонас изруга тихо.

— Този Райт е едно гадно копеле. Беше готов да ме прати и в ада, само за да разбере какво ще стане. След като напуснах „Винсът“ всичко пропадна, нали?

— Точно така е. Малко след като си замина, Елиху почина. Програмата беше закрыта, защото компрометираще колежа и имаше сериозен отлив от студенти. Като негова наследничка, получих всички доклади и заключения, които бяха направени.

— Ти си ги наследила?!

— Да, аз бях единственият му близък човек. Прекарахме заедно няколко месеца в болницата. Аз се възстановявах след катастрофата, а той беше прекарал сърдечен удар. Елиху стана мой най-добър приятел и меценат. Заради него започнах да рисувам отново, макар че в този момент от живота си не исках да правя абсолютно нищо. Той ме насърчаваше, да не се отказвам от изкуството. Станахме много близки, защото нямаше семейство. Единствената му страст бяха паранормалните явления. Когато почина, ми остави солидно състояние, защото беше доста заможен.

— И с част от тези пари ти купи къщата на Сендкуист?

— Не е съвсем така, защото по това време вече бях достатъчно известна. Парите никога не са били проблем за мен. Всичко, което исках, беше отмъщение. Часове, дни, месеци, години мислех само едно и също — как да отмъстя на Сендкуист и Кинкейд. Но те бяха прекалено богати и властни, за да мога да ги достигна. Неочаквано Кинкейд започна да колекционира моите картини. Бях като втрещена, но изглежда, че стилът ми се бе променил след катастрофата, защото преди това моите работи не бяха го заинтересували.

— А защо през цялото това време Кинкейд е мислел, че си мъртва.

— Кинкейд беше планирал моето убийство да изглежда като случаен пътен инцидент. Но малко преди катастрофата бях взела едно момиче на автостоп. За съжаление, нещастното момиче загина, и преди да пристигне полицията, аз размених документите си с нейните. Така станах Кейтлин Евинджър, а Сюзън Конъли загина.

— Когато Кинкейд започна да колекционира картините ти, видя ли в това шанс най-сетне да му отмъстиш?

— Да, макар и косвено, вече имах някаква връзка с него. Чудех се как ще се добера до стария Сендкуист, но една нощ той падна от скалите.

Джонас се усмихна мрачно.

— Аз едва не го последвах тази нощ. Кинкейд е познавал мястото дотолкова, че знаеше къде оградата е повредена. Останах с убеждението, че е използвал и преди същата тактика. Дал е по-голяма доза дрога на Сендкуист, извел го е навън, уж да се разходят, и го е бутнал от скалите?

Тави за първи път проговори:

— Мислиш, че Кинкейд го е убил? Но защо?

Верити обърна очи към нея.

— Двамата със Сендкуист може да са били партньори и съучастници, но не означава, че са били приятели.

— Напълно си права, скъпа — потвърди Джонас. — Двамата са споделяли тайните си и може би Сендкуист е започнал да го изнудва или просто му се е сторил като неудобен свидетел, като негово слабо място. Все пак той е знаел всичко за мрачното му минало. Секс, насилие, наркотици. Най-лесният начин е бил да имитира нещастен случай и да затвори устата му завинаги.

— Както и да е, да продължа по-нататък. Щом разбрах, че Кинкейд колекционира картините ми, мислех си само как да ги използвам като примамка. Мечтата ми беше да го видя убит със същата рапира, с която ме обезобрази — Кейтлин докосна леко белега на бузата си. — Всяка нощ сънувах едно и също — своето отмъщение. Това започваше да се превръща в мания. Но скоро трябваше да се откажа от този план. Никога нямаше да успея да стана добра фехтовачка, особено с този сакат крак.

Джонас отпи още една глътка от чашата си.

— Дори и да си имала два здрави крака, би ти било трудно да се изправиш срещу Кинкейд. Той е истински професионалист. Продължавай, какво стана след това? Спомни си, че си ме виждала един път да използвам меч? На практика, ако не бяха ми поставили инжекция, сигурно щях да убия този нещастен лаборант.

— Аз знам доста повече за този експеримент, Джонас. Ти побърза да си тръгнеш и не прочете заключенията на специалистите.

— Изобщо не ме интересуват техните заключения. Знам много добре какво се случи. Едва не бях всмукан обратно във времето. Не бях Джонас Куоръл, а някакъв ренесансов мъж, който се бореше за живота си.

— Извинявай, знам, че си преживял нещо ужасно.

— Повече от ужасно. Кошмари, които си мислех, че никога повече няма да преживея.

— Това, което не разбра, бяха заключенията на учените от лабораторията. Те установиха, че когато обстановката наподобява съответната епоха, към която принадлежи даден предмет, емоциите от миналото имат много по-силен ефект върху теб. Лаборантът, когото промуши, искаше само да ти постави инжекция с успокоителни. Още щом си хванал меча, с теб е настъпила голяма промяна.

— Тези гадни лаборанти винаги използваша лекарства, за да контролират реакциите ми. Казвал съм им хиляди пъти, да не се намесват, защото така само ме объркват и ситуацията става неконтролируема. По това време аз се борех с емоциите в тунела, а проклетият лаборант е решил да ме успокои. Но аз не го виждах в реалността, а само в коридора. Той се приближаваше като един от убийците, държеше кама, чийто връх бе намазан с отрова.

— Точно така. И ти си реагирал, само за да се защитиш.

— Но ти си открила и най-важното от тези заключения, нали? Открила си, че аз не възприемам само емоциите от миналото?

— Джонас, какво искаш да кажеш? — попита Верити.

Кейтлин се обърна към нея.

— Научих, че той не само изпитва същите отминали емоции, но и взема всички умения на човека, който е притежавал оръжието.

— Но какво означава това?

— Аз не знам нищо за фехтовката, Верити. Интересите ми към нея са били чисто академични. За самозащита мога да използвам пистолет и нож, но никога не съм се дуелирал със сабя, меч или рапира.

— Но... но ти се биеше като експерт тази вечер.

— Същото се случи, и когато промуши лаборанта. Това беше и най-важното заключение след всички тестове. По необясним начин ти придобиваше уменията и дори характера на човека, притежавал оръжието.

— Не е толкова просто, колкото си мислиш, Кейтлин. Това все опитвах да обясня и на изследователите, но те не пожелаха да ме изслушат. В повечето случаи аз не исках да придобия тези емоции и умения, защото чувствах, че нямаше вече да съм същият човек, времето щеше да отнеме разсъдъка ми. Аз се борех срещу миналото и само тази нощ съзнателно не се съпротивлявах.

Верити стисна силно ръката му.

— Можеше да умреш, Джонас. Почувствах го, когато се готвеше да прободеш Кинкейд. Знаех, че ако направиш тази фатална стъпка, времето щеше да установи пълен контрол над теб.

— Но защо мислиш, че Джонас щеше да пострада, Верити?

— Не знаеш какво искаше от него. Ако Джонас беше убил Кинкейд под въздействието на...

Пръстите му предупредително дръпнаха рижите къдрици, с които си играеше.

— Няма значение, Верити. Тя не може да те разбере. Никой, освен нас двамата, няма представа какво се случва в този коридор.

Кейтлин ги гледаше объркано.

— Какво искаш да кажеш? Че Верити също притежава подобен на твоя талант?

— Не, но тя притежава друга дарба, която нямам желание да ти обяснявам. Това не те засяга. А сега можеш да продължиш.

Кейтлин срещна пронизващия му мрачен поглед и сведе глава.

— Верити, искам да знаеш нещо. Никога не съм искала да те излагам на опасност, повярвай ми. Имах перфектен план, но всичко се обърка. По някакъв начин Кинкейд е предугадил намеренията ми и се е подготвил.

— И какъв беше „перфектният план“, Кейтлин?

— Неприятно ми е да ти го кажа, Верити, но вие двамата бяхте моята примамка още от началото.

— Примамка?!

Джонас отново почувства яростта да се влива във вените му, но този път успя да се овладее.

— Нека да чуем, Кейтлин?

— Добре, имате право да знаете цялата истина. Парченцата от плана за моето отмъщение се сглобиха за дълъг период от време. Исках да убия Кинкейд с рапира, но не можех да го направя.

— И тогава си спомни за моите умения?

— Да, преди около година ми проблесна идеята, че мога да използвам твоите способности. Но тогава ти изчезна от „Винсънт“ и четири години никой не знаеше нищо за теб. Открих те най-сетне в една кръчма в Мексико.

По това време за мен работеше една частна детективска агенция и вече обмислях как да говоря с теб. Но тогава се появи Верити и неочаквано ти я последва до Сикуънс Спрингс и започна работа при нея. Това много ме улесняваше, защото вече беше твърде близо до мен и можех спокойно да говоря с теб. Дойдохме с Тави в ресторанта с намерението да ти предложа пари, да те използвам като мой кондотиер, за да свършиш работата. Но още първата вечер разбрах, че каквото и да ти предложа, няма да се съгласиш. Парите не те изкушаваха, а и очевидно не ме харесваше.

— Но затова пък те хареса Верити.

— Да, след като не успях да говоря директно с теб, реших, че единственият начин да те използвам, е да спечеля Верити на своя страна.

— Значи, затова толкова настояваше да станем приятели?

— Искам да знаеш, че за мен това приятелство става истинско. Едва ли повече ще се отнасяш по същия начин, както преди, с мен, но никога няма да забравя твоето уважение и внимание.

— Забрави тези глупости и довърши историята си.

— Мисля, че вече се сещате за останалото. След като видях, че двамата сте близки, съставих своя план. Поканих ви тук първия път, за да можем с Тави да проведем малък експеримент. Искях да съм сигурна, че не си загубил таланта си. Рапирата, която беше в спалнята ти, ми струва цяло състояние. Купих я от частен колекционер и бях сигурна, че с нея са извършени поне няколко убийства. Монтирахме малка камера така, че да следим реакциите ти.

— По дяволите! — изруга Джонас.

Кейтлин не му обърна внимание. Очите ѝ гледаха само към Верити, търсейки в нея разбиране и съчувствие. Такива чувства в сърцето на Джонас нямаше. Даже той самият беше замислил отмъщение срещу Евинджър, като не я защити пред полицията, но се бе отказал заради Верити.

— Реших да организирам ренесансов бал, защото знаех, че колкото по-близка е атмосферата до миналото, толкова по-силно ще бъде и въздействието на оръжието. Рапирата е италианска от шестнадесети век, епохата, към която Джонас е най-чувствителен.

— Всички тези приготовления са били заради Джонас? Само за да го настроят да убие Кинкейд.

— Искях Джонас да открие Кинкейд в твоята спалня след бала. Щом веднъж рапирата бе в ръцете му, нямаше да може да спре желанието си за мъст. Миналото и реалността щяха да се слоят в едно.

— А как щеше да накараш Кинкейд да дойде в спалнята ми. Аз не съм негов тип?

— Защо се заблуждаваш, Верити?

— Не се заблуждавам, нали видя какви жени имаше в офиса му, все едно че са филмови звезди.

— Но те са само секретарки, Верити. Те градят неговия имидж. А и са твърде лесна плячка и не представляват интерес за него.

— Джонас е напълно прав. Още щом те видях, знаех, че ще разпалиш най-долните страсти у Кинкейд. Той е obsесен от манията да притежава нещо чисто и невинно.

— Но аз не съм невинна! — избухна Верити.

— Излишно е да спориш за това, защото...

— Аз не съм невинна, защо всички непрекъснато ми го повтарят?!

„До тук с моя ангел спасител — помисли си Джонас. — Отново се върна малката червенокоса господарка и на нея не ѝ се харесва да я наричат невинна или девствена.“

— Верити, не се обиждай, но аз познавам твърде добре Кинкейд и знам какво значи за него чистота и невинност. Знам, че още щом те е видял в офиса си, се е заинтересувал от теб. Тази вечер, още щом ме поздрави, веднага попита: „Тук ли е мис Верити Еймс?“

— Не знаех това... — отвърна смутено Верити.

— Но да продължа нататък. Тръгнах за Сикуънс Спрингс, без да имам никакви конкретни планове. Искях да се срещна с Куоръл и да видя с какво се занимава в момента. Но тогава срещнах теб и ти свърза всички останали елементи.

— Искаш да кажеш, че Верити щеше да е причината, да вляза в двубой с Кинкейд?

— Да, това бе основната идея. Странно е, че и двамата бяхте привлечени от една и съща жена. Ти и Кинкейд бяхте пълна противоположност. Докато ти представяше положителните страни на мъжкия пол, то Кинкейд притежаваше най-мрачните му и тъмни бездни.

— Мисля, че това е игра на съдбата — и двамата да желаете Верити. Ти, Джонас, за да я защитиш, а Кинкейд, за да задоволи страстта си за насилие — каза замислено Тави.

— А какво щеше да стане, ако Кинкейд не ме харесваше?

— Щях да изчакам, да измисля нещо друго. Щях да се реша да действам само ако имах перфектен специалист, гарантиращ моето отмъщение.

— Е, щом като ме намери за добра, как точно щеше да ме използваш?

— Трябваше Джонас да открие Кинкейд в леглото ти. А това не изглеждаше толкова трудно да бъде постигнато. В твоята спалня, същата, в която бях измъчвана и изнасилена, има тайна врата, водеща към стаята на Кинкейд. Разбира се, той знаеше добре това. Бях сигурна, че няма да устои на изкушението да дойде при теб. Бях поставила алармено устройство и, щом то се задействаше, Тави трябваше да почука на твоята врата, Джонас, и да ти каже, че нещо не е наред с Верити.

— А моята роля каква щеше да е? Да лежа в леглото и да чакам Кинкейд с отворени обятия?

— Страхувам се да ти кажа, но ти нямаше да разбереш какво става. Щеше да си сънлива и да си помислиш, че това е Джонас. Дори и да се съпротивляваше, това само щеше да направи Кинкейд още по-агресивен и необуздан. На сутринта просто щеше да си затвориш устата, защото нямаше да имаш оправдание за състоянието си.

— Но аз не бях пила почти нищо?

— Верити, нали твърдиш, че не си наивна. Не разбираш ли, че твоята „вярна приятелка“ Кейтлин се е готвела да те отрови? — вметна Джонас.

— Не е вярно — възрази Тави. — Само щях да ѝ дам по-силно приспивателно. Никога не сме искали да ѝ причиним вреда.

— Заслужавате да ви убия и двете или да променя показанията си в полицията.

— Аз заслужавам, но Тави няма никаква вина. През цялото време се опитваше да ме спре. А и мога да се закълна, че Верити не я застрашаваше нищо. Ти щеше да се появиш в решителния момент с рапира в ръка и да я спасиш.

— Планът ти нямаше да се осъществи, Кейтлин. Не си взела под внимание един факт. Тази нощ Верити щеше да спи в моята стая и Кинкейд щеше да открие празно легло.

Евинджър вдигна учудено вежди.

— Но това не е възможно. Спалнята беше определена за Верити и тя нямаше да се осмели да прекоси коридора. Всички други стаи бяха заети с гости. Все пак аз я познавам добре. Господи, та тя се срамуваше да се съблече в басейна.

— Няма ли най-сетне да разберете, че аз не съм чак толкова чиста и целомъдрена. Не съм непорочна стара мома, за каквато ме вземате, и грешиш, Кейтлин — наистина щях да отида да спя при Джонас.

Евинджър остана мълчалива известно време.

— Добре, изглежда, че всичко тогава е съдба.

— Всичко това беше лудост, Кейтлин! Изложи Верити на голяма опасност, а мен едва не ме убиха. Нямам нищо против, щом си решила да убиеш Кинкейд, но защо трябваше да намесваш и нас двамата? За да излезеш с чисти ръце, нали? Ще ти кажа нещо. Единствената причина, да се разхождате сега на свобода и в добро здраве, е Верити. Ако не беше ме спряла, вие с Тави бяхте следващите след Кинкейд. Това да ви е като предупреждение. Искам да оставите Верити на мира.

— Да, разбрах това. Боли ме, че загубих приятелството ти, Верити. Но дано намериш сили някога да ми простиш.

Джонас видя как лицето на Верити се отпуска и побърза да се намеси.

— Кейтлин, знаеше ли, че Кинкейд е толкова добър с рапирата?

— Твърде малко неща не знаех за него. Хората, които наех, постоянно го следяха.

— Тогава си знаела и каква опасност грози Джонас!

— Имаше и известни рискове, Верити, не бях предвидила, че Кинкейд ще носи пистолет.

— Първоначалният ти план нямаше да се осъществи, защото аз не се отделях от Верити и за минута.

— Напротив, ти я изостави достатъчно дълго време сама тази вечер.

Стомахът на Джонас болезнено се сви, защото това си беше самата истина.

— Верити, напомни ме да те нашляпам после. Нали ми обеща, при никакви обстоятелства да не излизаш от залата!

— Нямах избор, Кинкейд тръгна веднага след теб и трябваше да те предупредя.

— Не е трябвало да го следваш, Верити, но станалото станало. Е, това е, нали?

— Да, това е цялата истина.

— Добре, моите поздравления, Кейтлин. Прекрасна вечер, прекрасен ренесансов бал. Имаше толкова интересни неща — лъжи, измами, предателство на приятели, желание за отмъщение и смъртоносен дуел. Щеше да се чувстваш много добре, ако живееше 400 години по-рано. Но на нас с Верити не ни харесва твоя свят, не се чувстваме удобно. Хайде, скъпа, събирай багажа.

— Джонас, почти три часа сутринта е.

— Ще намерим някой крайпътен мотел.

— Но, Джонас...

— Ако не намерим, ще се приберем вкъщи. Не е чак толкова далеч.

— Но, нали...

— Тръгваме си, Верити. Вземи куфара си.

Верити се предаде и излезе от стаята. Никой не каза повече и дума, когато слязоха с куфарите по централното стълбище. Макар че ръката го наболяваше, Джонас установи, че може да шофира. Дъждът все още плющеше навън и голямата сива къща бързо се скри от погледа им.

Половин час по-късно откриха мотел, който все още беше отворен. Бяха толкова изтощени, че заспаха почти мигновено.

Верити се събуди първа и бавно отвори очи срещу нахлуващата от прозореца ярка светлина. Бурята беше отминала и изглеждаше, че всичко се връщаше към нормалното. Усети, че Джонас също се размърда и се надигна, за да види лицето му.

— Как е ръката ти?

— Боли ме, но ще живея. Имам нужда от ласки и грижи, докато се оправя.

— Джонас, Кинкейд беше много добър фехтовач, нали?

— Дяволски добър.

— И ти съзнателно подбра онова метално пипало, за да усвоиш уменията на предишния собственик?

— Бях отчаян, не можех да задържам повече Кинкейд, а и никой не идваше на помощ.

— Не успях да взема пистолета, беше паднал откъм тази страна на леглото, където се дуелирахте. Знам, че това беше единствената ти възможност, но пое огромен риск.

— Но ти беше с мен през цялото време. Макар че онова нещо се обви около ръката ми, аз не загубих връзка с реалността. Знаех кой съм, знаех, че срещу мен е Кинкейд, а не някой 400-годишен призрак.

— Може би желанието да оцелееш и победиш е било много по-силно от отдавна отминалите емоции. Все пак това е доста силен дразнител, който те е държал в настоящето. Да благодарим на Бога, че собственикът на рапирата е бил по-добър фехтовач от Кинкейд.

— „По-добър“ не е точната дума. Уменията ни бяха сравнително изравнени, но имаше и две съществени разлики.

— Кои бяха те?

— Първо, че стилът на фехтовката се е променил значително през последните 400 години. Собственикът на рапирата е бил обучен по съвсем друг начин, така че Кинкейд не знаеше моята тактика и трикове и аз не знаех неговите.

— Така, а втората разлика?

— И втората, по-важна разлика беше тази, че Кинкейд не бе участвал в истински дуел. Може да е тренирал в залите, да е пробуждал онова чучело в офиса си, но никога не се е сражавал за живота си. Може би даже не е предполагал, че някога би могло да му се наложи. Все пак пистолетът е доста по-практичен.

— А мъжът от тунела сигурно е участвал в дуели.

— Да, и то на няколко пъти. Затова оръжието излъчваше и толкова силни вибрации.

— Ох, само като си помисля, тръпки ме побиват!

— Ами просто не мисли за това, а за нещо по-приятно. Аз си мислех колко по-силен и способен съм станал с твоето присъствие.

Разбираш ли какво се случи снощи? Аз съзнателно хванах едно от тези пипала и не загубих връзка с реалността. Нямах нищо общо със случая във „Винсънт“. Тогава бях някакъв ренесансов мъж на име Джовани и се биех срещу тълпа лаборанти — убийци. Мислех си, че сега...

— Само не ми казвай, че искаш да направиш някакви нови опити. Това не е игра, Джонас. Талантът ти е прекалено опасен за експерименти. Чувствах, че ако беше убил Кинкейд, щеше да се случи нещо ужасно. Щях да загубя контрол над пипалата и всички те щяха да се впият в теб. Какви щяха да са последиците, не искам да гадая.

— Както винаги си права. Нямах да се справя без теб. Спаси ми задника и съм ти задължен за това.

— Не си ми задължен изобщо. Трябваше да се погрижа за задника ти, защото ти в този момент спасяваше моя.

— Ами, щом сме спасили толкова важни части от нашата анатомия, мисля, че трябва да го отпразнуваме по съответен начин.

— Но ръката ти още не...

— Нямах намерение да натоварвам ръката си. Верити усети нарастващата му мъжественост да докосва бедрото й.

— Не още, Джонас. Искам да поговорим още малко.

— За какво?

Пръстите му закачливо започнаха да докосват гърдите й.

— Какво щеше да се случи, ако тези сили в тунела се бяха оказали по-силни от теб?

— Но те не се оказаха, така че защо да говорим за това.

— Не можем просто така да пренебрегнем всичко, Джонас. Това е огромна мощ.

— Живял съм под заплахата да бъда погълнат от времето, повече от пет години и това ми е достатъчно. Сега се чувствам много по-силен и по-свободен.

— Как мислиш, може ли ти да си единственият човек на земята, притежаващ подобни способности.

— Едва ли е така. И други хора са били изследвани за психометрични способности във „Винсънт“. Но това изобщо не ме интересува. Искам да се любим.

— Това значи ли, че няма да ме наказваш, задето последвах Кинкейд?

— Хъм, сега съм в добро настроение, а и с тази болна ръка едва ли ще се справя. Какво ще кажеш да отложим наказанието за по-късно?

— Недей да се мърдаш от мястото си.

— Защо, какво си решила да правиш?

— Ще ти докажа, че ще свършим цялата работа.

— О кей, започвай, изгарям от желание да ми докажеш, че...

Пръстите ѝ се плъзнаха под чаршафа и Джонас не успя да довърши думите си. Верити започна да обсипва с целувки широките му гърди. Докосваше с върха на езика си тъмните му зърна и продължаваше надолу към плоския му корем. Рижите ѝ къдрици се разпиляха и покриха пениса му като ореол. Започна нежно да го масажира с длани, докато почувства, че е тръпнещ и максимално възбуден. Докосна го леко с върха на езика си, а после смело го пое с устни. Имаше приятен, леко солен мъжки вкус. Бедрата му се вдигаха и спускаха, безмълвно молейки се за повече от това удоволствие.

— Добре, скъпа, точно така. По-кратко със зъбите си... Ще ме отхапеш. Няма ли да спреш с това мъчение...

Верити го освободи с нежелание, застана на колене, разтвори бедрата си и му помогна с ръка да проникне във влажната ѝ пулсираща плът.

— Как се справям досега?

— Не се тревожи, справяш се чудесно. Знаеш ли, трябва да те предложи за наградата „Най-страшна жена на годината“. А сега ми покажи колко ме желаеш.

И тя не го остави да чака, понасяйки се в бесен ритъм. Беше истинско удоволствие да чувства под себе си твърдите му мускули. Беше истинско удоволствие, че може да донесе такава наслада на този силен мъж. „Господи, аз го обичам, влюбена съм в него“ — помисли си тя, усещайки го да изживява оргазма си малко след нейния. Отпусна се тежко върху мокрите косъмчета на гърдния му кош. Отвори очи и погледът ѝ попадна върху електронния часовник на нощното шкафче.

— Джонас, ставай! Щях да забравя. Започва след около час.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За търга на Кейтлин Евинджър. Спомняш ли си, че тя не е отменила нищо. Вярно е, че гостите бяха изхвърлени, но това едва ли ще ги спре да се върнат отново. Те са колекционери, а тях не ги

тревожи особено, че някой е бил убит през нощта. Историята, която се разигра снощи, само ще увеличи още повече цената на „Кръвожадност“. Щом всички се появят в къщата, Кейтлин ще бъде принудена да проведе търга, за да избегне скандала.

— И какво от това? — намръщи се Джонас.

— Как какво? Тави ще се окаже права. След като продаде картината, Кейтлин може да посегне на живота си.

— На мен не ми пука, да прави каквото иска.

— Недей така, Джонас, не можем да я изоставим, след като всичко е свършило.

— Какво значи това? Че отново ще я спасяваш?

— Ако мога.

Верити взе хавлията си и влезе в банята. Джонас изруга, а после измърмори нещо, което тя не можа да чуе от шума на водата.

— Какво каза?

— Казах, че току-що загуби наградата за „Най-страшна жена на годината“.

ГЛАВА XX

Верити видя колите, паркирани пред сивата къща, веднага щом излязоха от последния завой на криволичещия път. „Дано не е твърде късно!“

— Моля те, по-бързо, Джонас!

— Успокой се, закъде си се разбързала?

— Не можеш ли да разбереш? Никой не знае, а и не се интересува какво ще стане с Кейтлин, след като търгът завърши.

— Ако искаш моето мнение, тя ще оцелее. След като си е отмъстила, едва ли ще се самоубие, само заради една картина.

— Не говоря само за самоубийство, може да спре изобщо да рисува.

— Няма да е голяма загуба.

— Това не е истина. Евинджър е много талантива художничка.

Макар че беше спала само два часа, Верити бе заредена с енергия и решителност. Още преди Джонас да изключи двигателя, отвори вратата и хукна към къщата. Натисна звънеца, но тъй като не получи отговор, настойчиво заудря с юмрук.

— Не чакай някой да ти отвори, всички са горе в ателието на третия етаж — Джонас се протегна и бутна навътре незаклучената врата. — Хайде, напред, героиньо.

Верити нямаше нужда от нова покана и се втурна по стълбището. Къщата изглеждаше пуста и стъпките ѝ отекнаха в тишината. Джонас я следваше по петите, но с безгрижие, на което можеше само да завиди. Стъпките му бяха елегантни и безшумни. „По дяволите, аз вече съм мокра, а той тича като професионален атлет. Добре, че в леглото не е толкова безгрижен“ — помисли си Верити.

Дишайки тежко, достигна до последния етаж. Вратата на ателието беше широко отворена. Трима мъже и две жени стояха пред откритото платно на „Кръвожадност“. Кейтлин беше на няколко крачки зад тях и бе отпуснала цялата тежест на тялото си върху ебонитовия бастун. Лицето ѝ изглеждаше бледо и състарено.

Тави първа ги забеляза и в очите ѝ проблесна надежда. След нея всички обърнаха очи към новодошлите.

— Не трябваше да се връщаш, Верити. Ние почти свършихме тук.

— Трябваше да се върна, Кейтлин. Забрави ли, че аз съм ти приятелка.

— Твърде късно. Всичко е твърде късно.

— Мисля, че последното наддаване е мое. Някой ще вдигне ли цената? — обади се мъж на средна възраст, облечен в елегантен сив костюм.

Джонас пристъпи малко по-напред.

— Не бързайте толкова, сър. Знам, че след събитията от снощи картината ви се струва още по-привлекателна, но ще трябва да почакате. Сега мис Еймс ръководи търга.

— Какво, по дяволите, става тук? — възмути се една по-възрастна жена. — Аз дошла да върша бизнес тук, а не да участвам в театър. Вдигам цената на мистър Росендър с още хиляда долара.

Верити обърна очи към нея.

— Можете да запазите парите си. Картината вече не се продава.

От всички страни последваха учудени въздишки. Тя не им обърна внимание, взе едно малко ножче от масата с инструменти и тръгна към картината.

— Хей, какво, по дяволите, мислите, че правите?

— Джонас, успокой господата.

— Съжалявам, приятели, но аз работя за тази дама. Ако имате възражения, обръщайте се към мен.

Други протести не последваха.

— Кейтлин, нали повече нямаш нужда от тази картина?

— Защо, какво мислиш да правиш с нея?

— Ще я махна от живота ти. Завинаги.

Верити замахна и направи широка рязка на платното. Чуха се няколко ужасени вика, но никой не се осмели да ѝ „попречи“. Хубаво е да имаш някого като Джонас под ръка. Когато от „Кръвожадност“ бяха останали само купчина цветни ивици плат, тя се обърна към Тави.

— Изгори ги, нека нищо не остане.

Тави кимна мълчаливо, събра набързо остатъците от картината и излезе от ателието. Мъжът на име Росендър изглеждаше бесен.

— По дяволите! По дяволите, вие сте луда! Току-що унищожихте цяло състояние. Аз ще ви...

— Достатъчно, приятелю — укроти го Джонас, заставайки на пътя му.

— Искам да знаете, че това няма да е последната картина на Кейтлин Евинджър, нали така, Кейт? Миналото е вече зад теб. Сега можеш да изживееш своето настояще и бъдеще.

Изпънатото от напрежение лице на Кейтлин започна бавно да се отпуска. В очите ѝ се появи влага. Верити пристъпи напред, прегърна я и също заплака. Тави безшумно се бе приближила и я докосна леко по рамото.

— Благодаря ти, Верити. Мисля, че всичко вече ще е наред.

— Търгът завърши — обяви Джонас. — Време е за тръгване.

Никой не се опита да му възрази.

Три дни по-късно Верити излезе от кухнята и тръгна да търси Джонас.

Той и Емерсън седяха пред бунгалото и преглеждаха местната преса. Никой не вдигна очи към нея, макар че чува стъпките ѝ.

— Е, добре, какво виждам тук? Да не би да сте се пенсионирали вече? Знаете, че имам достатъчно работа и за двама ви. Татко, ти ми обеща още миналата седмица, че ще почистиш фризера. Какво стана, да не измръзнеш ли се страхуваш? А ти, Джонас? Защо се измъкна, когато трябваше да изчистим шкафовете?

— Забравих.

— Не ме занасяй. За писмата до музеите също ли забрави?

— Ще ги напиша тези дни, защо да бързам. Имам толкова добра работа, защо да я напускам заради някакви си музеи.

— Но консултантската работа е твоя специалност и е много добре заплатена.

— Сега моята специалност е миенето на чинии, а парите, които получавам, са ми напълно достатъчно.

— Не ставай смешен.

Това беше първият им спор, откакто се бяха върнали от къщата на Кейтлин Евинджър. Отношенията им бяха много обтегнати и дълбоко в сърцето си Верити знаеше, че тя е причината. Но какво можеше да направи? Искаше да разбере какво ще се случи с тях

дватамата. Какви са плановете на Джонас. Щеше ли да си тръгне толкова неочаквано, както бе и пристигнал.

— Ред, остави човека на мира. Не виждаш ли, че още се възстановява.

Верити прехапа виновно устни.

— Боли ли те ръката, Джонас?

— Боли ме, но аз героически понасям страданието.

— Видя ли? Казах ти да го оставиш, на спокойствие.

— Ако наистина имаш силни болки, ще трябва да отидеш на лекар.

— Имам час за утре следобед, тогава ще ми махнат и конците. Не се тревожи толкова.

— Ако те боли, и сега можеш да отидеш на преглед. Ти си мой работник и аз ти плащам осигуровките.

— Ред, стига си говорила глупости. И как ще докажеш, че е бил ранен в ресторанта? Да не би някой ядосан от храната клиент да го е промушил с рапира?

— Е, добре. Джонас, ако нямаш намерение да ходиш на лекар, ела да ми помогнеш в почистването. А след това ще напишеш и писмата до музеите. Или...

— Какво „или“?

Верити беше достатъчно ядосана и не се стърпя:

— Или ще те уволня още сега и ще си взема друг работник, който си гледа съвестно работата.

Тя се завъртя рязко на пети и тръгна към бунгалото си.

— Това вече е прекалено.

Думите му бяха тихо изречени, но я накараха да се спре. Джонас захвърли настрана вестника и се изправи.

— Какво каза, Джонас?

— Казах, че това е прекалено. От твоите заплахи ми дойде до гуша и трябва да им сложа край. Прекалено много съм внимателен към теб, „малка ми господарке“. Наслушах се на твоето мърмене, на забележките и лекциите ти, на всичките ти глупости за начина ми на хранене. Оставих се, да ме въвлечеш в неприятности, където и двамата едва не загинахме. Смятам, че съм бил прекалено толерантен с теб, така ли е, Емерсън.

— Напълно си прав, Джонас.

— Но това вече е много. Писна ми от заядливия ти, опърничав характер. Опитвах се да не ти обръщам внимание, но последните три дни си направо непоносима. Единственото време, когато мълчиш, е като правим секс. Но за съжаление, не мога да те държа 24 часа в леглото. Сега разбирам някои мъже, които казват: „Една жена или трябва да е с вирнати крака, или бременна.“

— Татко, чуваш ли го? Как му позволяваш да ми говори така?!

Емерсън разпери широко ръце.

— Не ми се сърди. Аз съм само случаен свидетел.

Джонас заплашително направи няколко крачки към нея.

— Отиваш твърде далече, заплашвайки ме постоянно с това уволнение. Работил съм усърдно и не си загубила и цент от мен. Кой друг ще дойде в противния ти ресторант за минимална заплата.

Верити отстъпваше бавно назад. Никога не го беше виждала в подобно настроение и инстинктите ѝ я съветваха: „Бягай, Верити! Бягай!“

— Джонас, какво правиш? Да не си посмял да ме докоснеш. Работиш за мен и ще изпълняваш заповедите ми или...

„Това е бунт“ — помисли си Верити и побягна по пътеката, следвана по петите от Джонас.

Той се движеше бързо и безшумно и, преди да разбере какво става, вече я беше вдигнал на рамото си.

— Джонас, ах ти, гадно копеле, пусни, ме! Тъпкано ще ти го върна, пусни ме ти казвам!

— Първото нещо, на което ще те науча е, че щом отправиш някакви заплахи, трябва да си в състояние да ги изпълняваш. Ако не ми вярваш, прочети Макиавели.

Той седна на най-близкия стол и я преметна през коляното си.

— А сега е време да си получиш заслуженото.

— Джонас, само да си посмял.

Ръката му се издигна, а после тежко се стовари върху дупето ѝ. Дънките ѝ не се оказаха никаква преграда за удара. Верити зарита с крака, но дланта му отново попадна в целта.

— Проклет да си, ще те убия, пусни ме!

— Каж ми с какво съм заслужил това отношение и ще те пусна.

— Знам, че ще си заминеш. Само въпрос на време е, кога ще си тръгнеш.

— И ти какво реши, да ускориш заминаването ми.

— Да, тъпчо! — ноктите ѝ се забиха дълбоко в глезена му.

— Ох, дяволите да те вземат, малка... Значи се опитваш да ме разкараш?

— Искам да знам какво си намислил, не мога просто да стоя и да чакам.

— Защо толкова си се загрижила кога си тръгвам? Страхуваш се, че няма кой да ти мие чиниите?

— Не е това, голямо, тъпо, отвратително копеле! Искам да знам колко време ще бъдем заедно. Не виждаш ли, че те обичам.

— Я повтори това.

— Глух ли си, обичам те! — Верити се освободи от ръцете му и се изправи. — Знам, че това не говори твърде добре за моята интелигентност, но не мога повече, не мога да крия чувствата си. Не искам да живея в страх всеки ден. Трябва да знам кога мислиш да си тръгнеш. Може и да съм се държала лошо с теб, може и да съм се карала излишно, но трябва да ме разбереш.

— Не ти ли хрумна, че можеш просто да ме попиташ какви са сега плановете ми?

— Не, защото не знаех как да те попитам. Не съм толкова опитна в тези работи, а това щеше да е много труден въпрос. Страхувах се какъв ще е отговорът му.

— За интелигентна жена като теб понякога вършиш невероятно глупави неща. Не мисля да ходя никъде, харесва ми тук, в Сикуънс Спрингс. Кой знае защо, но е така. Условията ми за работа са тежки, заплатата ниска, шефката истински тиранин... Хъм, значи ме обичаш?

— Казах ти „да“, макар че не заслужаваш подобна искреност.

— Това означава ли, че вече не ме смяташ за мързелив, безотговорен нехранимайко?

Верити почувства как се изчервява.

— Познавам те много по-добре от деня, когато се появи на вратата ми. Мога да ти вярвам. Спаси и живота ми, но това не означава, че не ме дразниш. Не мога да се съглася с факта, че вечно отлагаш възможността да направиш кариера. Щом веднъж си казал, че ще се заемеш с консултантска дейност, направи го, не се отказвай от думите си.

— Значи затова е било всичко, само за да научиш кога ще си тръгна?

— Да, но какво получих вместо това.

— Знаеш, че ми се беше насъбрало от бала на Кейтлин Евинджър. А сега от цялата работа отново пострадах аз, осакати крака ми и ме остави инвалид за цял живот.

— Напълно си го заслужи.

— Нали не те изплаших? Не съм искал да ти направя нищо лошо.

— Не се страхувам от теб, Джонас. Знам, че веднъж си ми спасил живота, само че така никой не ме е шляпал, дори и баща ми.

— Няма да се махна никога отук, Верити. За да ме изхвърлиш от околността, ще ти е необходима атомна бомба. Не виждаш ли, че съм хлътнал по теб още от първия ден?

— О, Джонас, това значи ли, че ме обичаш?

— Мисля, че точно това казах.

— Не ме лъжеш, нали? Наистина ли го мислиш?

— Не бих могъл да те лъжа. Ние сме свързани по много специален начин с теб — не само физически, но и психически. Може би и затова те последвах в Мексико, а след това и тук, в Калифорния.

— Мислиш ли, че връзката ни може да се гради само на това, че и двамата имаме сходни способности.

— Верити, забрави думата „връзка“, ние се обичаме.

— Но дали това наистина е любов? Може би между нас съществува само онова взаимодействие в тунела, а оттам се поражда и сексуалното ни желание. Така че думата „любов“ може да не е...

Лекцията на тема „Какво наистина е любов“ беше прекъсната от целувката на Джонас. За дълго време той не освободи устните ѝ, но най-накрая го направи, когато почувства, че тялото ѝ се отпуска в прегръдката му. После зашепна в ухото ѝ:

*Мойта дама твърде дълго се кълнеше,
че нивга няма мъжка воля да я покори.
Но аз успях бодлите ѝ да махна
и моята победа драгоценна
е сладостта на нейната любов.*

— Откъде намираш тази ужасна поезия, която непрекъснато ми рецитираш?

Джонас се засмя, вдигна я на ръце и я понесе към спалнята.

— Съчинявам я в момента.

— Господи, точно от това се страхувах.

Верити притегли главата му, зарови пръсти в косата му и го целуна с нежност, която той заслужаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.